

BIGgles NA DOMÁCÍ FRONTĚ

W.E. JOHNS

rio press

W. E. Johns

BIGGLES NA DOMÁCÍ FRONTĚ

Přeložil Pavel Jansa

Předmluva

Dnes se vám dostává do rukou knížka, kterou její autor – kapitán William E. Johns – vydal poprvé v roce 1957 pod názvem „Biggles on the Home Front“, tedy „Biggles na domácí frontě“. Se svým oblíbeným hrdinou Bigglesem se tentokráte setkáte v roli, v níž zpočátku méně létá a o to více musí se svými spolupracovníky pátrat v podezřelých restaurantech vykřičené čtvrti Soho a vůbec v podsvětí města Londýna a v jeho okolí. Obrátil se na něj totiž inspektor Gaskin ze Scotland Yardu, jemuž dělalo velké starosti narůstající množství krádeží klenotů. Inspektor dobře znal potíže zlodějů cenných předmětů, kteří se musí svého lupu co nejrychleji zbavovat u překupníka. Zdá se, že se objevil docela nový překupník velkého formátu, jenž nejdražší kousky dopravuje ze země letadlem. A to je právě úkol jako stvořený pro Bigglese, Gingera, Bertieho a Algyho. Jak to všechno dopadlo, vám samozřejmě neprozradíme...

Těm z vás, kteří se s naším neohroženým hrdinou – letcem Bigglesworthem zvaným Biggles – setkáváte poprvé, bychom chtěli stručně přiblížit autora této knihy. Kapitán Johns byl známý britský letecký odborník, jenž zemřel v roce 1968 ve věku 75 let. Sám byl už od první světové války aktivním letcem a až do odchodu do penze působil v Královském letectvu, proslaveném po celém světě pod zkratkou RAF. V roce 1932 vydal první povídky. Jejichž hrdinou byl právě Biggles. Podařilo se mu vytvořit jednu z nejznámějších postav světové literatury

pro mládež, protože v psaní pilně pokračoval a vydal ještě za svého života celkem 85 „bigglesovek“. Dodnes vycházejí po celém světě v dalších vydáních.

Příjemnou zábavu!

Návštěva inspektora Gaskina

Když se otevřely dveře operačního sálu letecké policie, Biggles se svými policejními piloty vzhledl od rozprostřené mapy, na níž právě porovnávali dolety jednotlivých typů letadel.

„Zdravíčko, inspektore,“ zahalekal vesele, když rozložitá postava v tmavé uniformě – inspektor Gaskin z oddělení vyšetřování v Novém Scotland Yardu – pomalu vkročila do místnosti. „Posad'te se u nás.“

„Díky,“ zamručel detektiv.

„Co byste potřeboval?“ zeptal se Biggles. „Mám-li být upřímný, netváříte se zrovna spokojeně.“

„To si pište,“ procedil mezi zuby důstojník, zatímco svoji hromotluckou figuru pomalu složil do křesla, které mu Ginger pohotově přistrčil. „Připadám si jako alkoholik, kterému jednu flašku po druhé vylili do kanálu. Snad mi rozumíte...“

Biggles se zachechtal: „Ale jděte! Je přece nádherný jarní den. Nic si z té svojí pohřební nálady nedělejte! Ono se to změní a nakonec všechno určitě dopadne dobře.“

„Zrovna teď se mi to tak nejeví,“ zahučel ponuře Gaskin. „Tak z čeho vás bolí hlava?“

„Kdybych to věděl se vším všudy, asi bych už měl po starostech.“

Inspektor vytáhl z kapsy zakouřenou dýmku a začal ji rozvážně nacpávat.

„Po jakých starostech?“ dotíral Biggles.

„Copak vůbec nečtete noviny?“

„Jenom když mám chvilku času nazbyt.“

„Pokud byste je četl,“ pokračoval detektiv, „všiml byste si, že se náš Yard stal v posledních měsících fackovacím panákem. A mně zase začínají věnovat pozornost moji nadřízení. Není divu.“

„Co je příčinou těch facek od sedmé velmoci?“

„Velké loupeže šperků. Myslím doopravdy velké. V jednom domě za patnáct tisíc babek, za deset tisíc v jiném, z luxusního činžáku v Mayfairu toho zmizelo za pět tisíc. Z obchodu na Bond Street ukradli táč s prsteny za několik tisíc. My zatím nemáme ani ponětí, kam se to podělo. A krádežím není konec. V noci nemůžu spát a pořád přemýšlím, odkud se ozve jobovka. Pojišťovací společnosti dělají kravál.“

Biggles se zašklebil: „Nepřekvapuje mě to... Řekněte, jak to dělají? Mají nějaký obvyklý postup?“

„Někteří se vloupají přes výkladní skříň, používají ukradená auta a využívají i bytaře a půdaře a další z nich pracují ve výškách.“

„Na to musí být spousta lidí.“

„Myslím, že se pokaždé rozdělí na dvě party. Ti výškaři, půdaři a bytaři působí samostatně a skupina o třech až čtyřech lidech se zase věnuje výkladům.“

„A proč tedy přeshlapujete na místě?“ divil se Biggles. „Tyhle specializované gentlemany přece dokážete usvědčit právě díky jejich metodám.“

„Více či méně můžete mít pravdu, ale oni se vypaří, jako by od někoho měli spolehlivé tipy. Podezřívát můžeme, ale co z toho, když nejsou důkazy?“

Biggles se natáhl pro cigaretu: „Ještě, že tohle nemusí trápit zrovna mne.“

„Ani netušíte, jaké máte štěstí,“ dodal hořce Gaskin. „Já vím, že míváte taky velké případy. Vy je ale vyřešíte

jednou provždy. Moji darebáci se sice nepouštějí do tak velkých akcí, ale zato otravují pořád. A když dostanu jedny za mříže, ti druzí jsou zase venku.“

Biggles se zasmál: „Nenudíte se ... Ale pokračujte, pokud vám to uleví.“ Pomalu vzhlédl od desky stolu a zadíval se Gaskinovi upřeně do očí. „Nebo snad máte ještě jiný důvod, že mi to zde vyprávíte?“

„Myslel jsem, že byste mohl třeba zrovna mít nějaký ohromný nápad...“

„Počkejte,“ zarazil ho Biggles. „Vy jste přece profesionální slidič. Jste lovec zločinců. Děláte to aspoň třicet roků.“

„Třicet dva.“

„Takže s výjimkou letectví mě musíte považovat za amatéra.“

„No – chtěl jsem vás do toho zatáhnout, protože se to týká i létání.“

„Podívejme se,“ řekl Biggles. „To tedy mění situaci.“

„Je to ovšem zatím jenom takové tušení. Nic jistého.“

„Nevadí. Zajímají mě i různá tušení. Pokračujte.“

„Naznačil jsem vám už, jak ti moji darebáci postupují.“

„Povídejte dál. Já jsem v časové tísní a vy máte nápad. Sem s ním.“

„Dospěl jsem k závěru, že v tom jede někdo nový.“

„Říkáte nový? Sotva bude současně šplhat po střechách a protahovat se půdami a zároveň rozbíjet výlohy. Tyhle dvě sorty zlodějů asi nejdou dohromady, že ne?“

„To není tak jisté. Obě sorty lupičů mohou spolupracovat, pokud je bude ze zákulisí řídit jeden mozek. Napadlo mě to hned, jakmile jsem vyhodnotil všechny zprávy o tom, co se děje v podsvětí.

Zdá se mi, že jádro problému je v oblasti překupníků. Mezi nimi se zřejmě objevil nový člověk, který je schopen platit slušné ceny.“

Biggles se zamračil: „Překupník... Ten, kdo přechovává kradené věci...“

„Tam bude řešení záhady!“

„Copak jeho úloha je tak důležitá?“

„V případě podobných loupeží je to vůbec ten nejdůležitější člověk a taky bývá velice těžké ho dopadnout. Musíme ho polapit právě ve chvíli, kdy má kradené zboží, nebo mu aspoň musíte dokázat, že je měl, a že věděl o jeho původu. To dá někdy zatracenou fušku, to vám povím.“

„Dovedu si to představit,“ přikývl Biggles.

„Chápete jistě,“ pokračoval inspektor a zapálil si dýmku, „že občas dostaneme nějakou tu hlášku z podsvětí, že něco bude ukradeno, případně, že to už ukradeno bylo. Zapomeňte na to, že by snad zloději znali slovo čest. Nic takového v té branži neexistuje. Jeden darebák práskne druhého, stejně tak jako jeden gang podrazí ten druhý, jenom když jim z toho bude kynout nějaký prospěch. Nebo to zase jindy udělají ze msty. Ale nepsaný zákon říká, že zloděj nikdy neshodí svého překupníka.“

„Proč by je měli zloději tak šetřit?“

„Copak nechápete, že kdyby je práskli, tak by si sami podřízli větev, na níž sedí? Nejsou přece tak hloupí. Komu by předali svoji kořist? Zloděj většinou nezná

hodnotu svého lupu. K tomu potřebuje překupníka. On to naopak vědět musí. On vytvoří cenu a zloděj ji buď přijme nebo ne, a potom z obchodu sejde. Vzhledem k tomu, že zloději mívají hluboko do kapsy, obvykle s cenou souhlasí. Možná nevíte, že většinou jsou ti darebové šťastní, když dostanou čtvrtinu hodnoty toho, co ukradli.

Daleko častěji dostávají deset procent. Představte si, že za klenot dostanete sto babek místo tisíce. A taky si musí platit strejce.“

„To je půvabné slovo – strejc,“ vpadl do rozhovoru napjatě naslouchající Bertie Lissie. „Kdo má být tím strejcem?“

„V podsvětí tak říkají těm, kteří při akci hlídkují opodál a v případě nebezpečí varují lupiče. Zločinci si na to naverbují hloupé mladíky, kteří nevzbudí moc podezření. Přitom nasazují krk za pár šupů a ani nevědí, že už udělali první krok do vězení v Dartmooru. Obvykle je to otázka krátkého času, kdy se ocitnou ve větších kšeftech. Nebo své peníze do posledního penny vysázejí třeba zloději aut, aby mohli bezestopy zmizet.“

„Nemůžou ujet ve vlastním voze?“ zajímal se Ginger.

„Snadno bychom je vystopovali. Lidé mimo zákon dávají přednost kradeným. Znáám lidi, kteří za deset liber seženou všechno od sportáku po nákladák...“

„Zní to zajímavě,“ mumlal Biggles, „ale vraťme se k překupníkovi, pokud opravdu je tím ústředním mužem v naší hře.“

Inspektor přikývl: „Jak jsem říkal, zloděj je většinou v obtížné situaci. Vžijte se do jeho pocitů. Riskoval několik let žaláře za balíček cenností. Překupník mu za

ně dá pár stovek. Na druhý den se chmaták dočte v novinách, že měly cenu tří tisícovek. A co může proti tomu dělat? Vůbec nic. Protože patří mezi ty, kteří jsou předem podezřelí, neodváží se podržet u sebe kradené věci ani o minutu déle, než je nezbytné.“

„Stává se, že se zloděj u překupníka domáhá lepší ceny?“

„Pokud ano, mají překupníci připravenou odpověď. Zboží je horké, zatraceně horké. Kdyby je našli u nich, dostanou deset let, ani nestačí mrknout. Přechovávání – to je záležitost dlouhé doby. Musejí čekat měsíce i roky, než utichne rozruch. Teprve pak se mohou pokusit věci prodat. Jistě je zde ještě jedna možnost. Vyjmout kameny a zlato roztavit. Ale i zde je výhodnější kameny přebrousit, aby je odborník nepoznal.“

„Jak vás tak poslouchám, začnu ještě zloděje klenotů litovat.“

„Věřte mi, že jich pár znám. Někteří z nich by si poctivou prací vydělali víc. Oni se však drží svého pochybného řemesla.“

„Vraťme se k našemu problému. Co podle vás spustilo tuhle lavinu loupeží?“

„Jsem přesvědčen, že je ve hře nový typ překupníka. Zřejmě platí pěkně vysoké ceny. Zloději, kteří v tom s ním jedou, utrácejí jako zběsilí. Odkud asi mají najednou peníze?“

Biggles zaváhal: „Mne se neptejte. Předpokládejme, že nějaký nový překupník existuje. Jak to, že si může dovolit platit víc?“

„Mám jedinou odpověď. Protože se dokáže zboží zbavit rychle a bezpečně. Máme určité náznaky stop. Všechny vedou přes kanál La Manche, na pevninu.“

„Jak se tedy ty krámy dostanou na pevninu?“

„Letecky.“

„A ták,“ vydechl Biggles. „Myslíte, že vám pomůžu toho létajícího chlapíka polapit?“

„Řekněte upřímně. Nepřipadá vám ta letecká cesta pravděpodobná?“

„Ale ano,“ připustil Biggles. „Letecky se dá vyvézt cokoliv.“

„Myslíte běžnými linkami?“

„Pravidelnou linkou sotva. Představte si darebáka, který ví, že během několika minut po odhalení zločinu jsou střeženy všechny přístavy i všechna letiště. Myslíte, že se pokusí projít celní kontrolou s horkým zbožím v kapse? A většina londýnských zlodějů ani nemá cestovní pas.“

„Ovšem nový muž mezi překupníky asi má pas a kontroly na letišti ho nebudou podezřívat.“

„Na tom nezáleží. Každý, kdo prochází celní kontrolou častěji, vzbudí pozornost. Je jenom otázkou času, kdy se na něho zaměří.“

„Používá tedy soukromé letadlo?“

„Nelze to vyloučit,“ opáčil rozvážně Biggles. „Všude v Evropě je letecké pašování běžné, protože tam na pevnině přeletíte hranice cizího státu během několika minut. Takže si dovedu představit, že existuje i v našem případě schopný pilot, který používá oficiální letiště a dělá na nás dlouhý nos.“

„Nechcete snad říct, že byste to nedokázal překazit?“

„Spíš nevím, jak bych to mohl dokázat. Přemýšlejte! Za války hlídaly vzdušný prostor tisíce specialistů vyzbrojených rádiem, radarem, světlometry,

protileteckými děly a vším možným. Přesto jim unikaly letouny, které na určených místech shazovaly tu zásoby, tu agenty. Ta letadla někdy dokonce přistávala! Přes všechna opatření je nikdo nechytil. Za války neúspěch znamenal smrt. A přece do toho tak mnozí šli. Co hrozí dnešním darebákům? Nanejvýš vězení, ze kterého se za vzorné chování dostanou poměrně brzy... Pochopitelně, že sledujeme letecký provoz, včetně toho neoficiálního. Řekněte mi však, jak mám ohlídat celé pobřeží Spojeného království. Jak to mám dělat ve dne v noci s letadly a s muži, které mám k dispozici. I kdybych jich měl dostatek, nemohl bych vám zaručit úspěch.“

„Vsaďte se, že musíme pátrat po letadle,“ vrčel inspektor.

„Myslíte letadle řízeném vaším předpokládaným překupníkem,“ doplnil Biggles.

„Nemusí ho řídit. Může si platit pilota.“

„Když tak o tom přemýšlím, nebylo by snazší vypátrat vašeho muže na zemi? Musí přece udržovat kontakty se zloději. Ty vy znáte, víte, kde se zdržují. Přivedou vás k němu, aniž to budou tušit.“

„To by šlo. Potíží je v tom, že i oni znají mě a moje chlapce. Zjistil jsem, že znají moje lidi i křestními jmény. Jakmile kdokoliv z nás jenom nakoukne do jejich oblíbeného lokálu, třeba do Barnstaple Arms v Soho, shluknou se kolem nás, jako bychom byli jejich hodní strýčci. Dokonce se obvykle pohádají, kdo z nich někoho z nás pozve na panáka.“

„Asi vás mají rádi,“ zasmál se Biggles.

„Určitě nás mají rádi tak, jako stará myš miluje domácí kočku.“

„Jak to myslíte?“

„Možná nám dávají najevo, že na nás nezapomněli. Nebo taky chtějí svým společenským chováním zakrýt svoji nejistotu. Někdy to může být zase spíš taková frajeřina. Ukazují, že se nás nebojí.“

„Oni se ovšem bojí.“

„Na to vezměte jed... Zejména když mají něco za lubem a já jsem na válečné stezce. Pak jejich ješitnost bojuje s jejich strachem ze zákona.“

„Proč se soustřeďují zrovna v tom hostinci?“

„Budou se scházet kdekoliv, kde si zvyknou chodit, udržovat kontakty, sdělovat si novinky z jejich kruhů. Barnstaple Arms říkají zkráceně Barn (=stodola, pozn. překl.). Není to tam odlišné od jiných hospod, ale stalo se to jakýmsi jejich ústředím. Ne že by tam seděli pořád, ale mohl byste je tam postupně spatřit všechny,“ uzavřel inspektor.

„Opravdu netoužím po bližším seznámením,“ řekl Biggles. „To jsou vaši ptáčci a jak jsem pochopil, jediné vy jim rozumíte.“

„Máme jejich fotografie v archivu. Mohl byste se s nimi seznámit. S těmi odpornými, obyčejnými i s těmi krásnými jak filmové hvězdy,“ nedal se inspektor.

Biggles však potřásl hlavou. Pak ho napadlo: „Čistě ze zajímavosti. Řekněte mi, jak ti vaši zlodějícíci předávají svůj lup překupníkovi? Jdou za ním domů nebo do nějakého krámu?“

„Naprosto výjmečně. Bylo by to nebezpečné. Nejčastěji navází kontakt telefonicky. Hovor zní úplně nevinně. Dohodnou si místo a čas setkání. Obě strany dorazí na sekundu přesně. Zboží předají z ruky do ruky. Za okamžik je po všem. Byl jsem svědkem, jak muž na chodníku předal balíček muži v autě, které přitom ani

nezastavilo... Oni vědí, že mohou být pod policejním dohledem, tak neztrácejí čas nějakým povídáním.“

„Pochopil jsem jádro vaší úvahy,“ poznamenal Biggles a zapálil si cigaretu. „Je to však záležitost, která se vymyká mým oficiálním služebním povinnostem.“

„Nevymyká se ovšem z rámce oboru letectví,“ trval na svém detektiv.

„Souhlasím. Jak máme ale zjistit, že zde doopravdy jde o létání v tom smyslu, jak se domníváte vy?“

„To musíte zjistit sám. Vy jste pilot.“

„Buďme konkrétní,“ opáčil Biggles. „Nechci vypadat jako někdo, kdo nechce spolupracovat. Zvlášť když vím, že vy jste nám nikdy pomoc neodmítl. Nechci vám nic slibovat, ale co přesně byste ode mne očekával?“

„Představoval jsem si to tak, že byste zašel do Stodoly a trochu se motal poblíž chlápků, které byste poznal podle fotek z našeho archivu. Něco můžete pochytit z jejich rozhovoru. Mohlo by vám to poskytnout nějaké vodítko. Nelze vyloučit, že někdo z nich naváže kontakt s někým, kdo má nějakým způsobem blízko k létání. Můžete něco takového vidět, můžete o tom něco zaslechnout...“

„Zní to velice mlhavě, inspektore.“

„Když se tam trochu rozhlédnete, nemůžete nic pokazit.“

„To snad ne. Nicméně si nedovedu představit zlodějčka, který o svých kšeftech bude nahlas rozprávět v hospodě. Musel by to být úplný hlupák.“

„Budete se divit. Zprávy se podsvětím šíří rychlostí blesku. Sám nevím, odkud všechno vědí. Faktem zůstává, že si mezi sebou na takovém místě, jako je Stodola,

vyprávějí o všeličems. Však uvidíte sám. Musíte mít otevřené oči i uši.“

„Myslím, že se tam nesmí člověk chovat nápadně. Nesměl bych se snažit za každou cenu,“ prohlásil Biggles.

„Věřím sice, že budete vyzvídát,“ opáčil Gaskin, „nicméně jsem přesvědčen, že dokážete odhadnout situaci. Kdyby pojali jenom stín podezření, velice pravděpodobně byste se na cestě domů stal obětí nehody.“

„Majitel hostince ví, že poskytuje útulek zločincům?“

„Nejspíš to ví. Pokud se v podniku chovají řádně, tak ho asi nic víc nezajímá. On přece jenom podává nápoje těm, kteří mají žízeň a platí za ně. Všichni jeho zákazníci nejsou na štíru se zákonem. Hostinec vypadá docela důstojně. Stojí na rohu Greek Street a Landal Square... Co říkáte tomu, že byste teď zašel dolů, podívat se na pár fotografií?“

„Tak pojďme,“ povzdechl si Biggles a otočil se ke svým spolupracovníkům: „Vy ostatní pojďte taky. Bude se vám to hodit, v případě, že byste mě hledali.“

Následovali inspektora Gaskina do oddělení fotografií v úřadu kriminálních záznamů. Zde se soustředily portréty všech zločinců, kteří byli britské policii známi. Biggles i jeho piloti zde už při jiných příležitostech hledali tváře různých lidí, kteří se někdy ocitli mimo zákon.

Strávili potom hodinu prohlížením fotografií tváří. Z ánfasu i z profilu na nich byli zvěčněni zloději klenotů, které Gaskin podezříval ze série současných loupeží. Všichni byli pravidelnými návštěvníky Stodoly. Biggles

si se zájmem četl jejich pravá jména i přezdívky, pod nimiž byli známi v podsvětí.

„Zde máte partu, která rozbíjí výklady,“ předváděl inspektor snímky. „Patří sem Brown zvaný Černej, Sid Námořník a Lee Mlátička. Černej je řidič. Ten umí, panečku, točit volantem, to si pište! Jezdí jenom kradenými auty a je mu jedno, jestli je to jejich poslední jízda... Všichni tři jsou ve svém oboru dobří. Auta jim dodává Tony Jehlička, původem Ital. Jméno dostal asi na základě svého zvyku neudělat ani krok bez dýky.

Taky ten chlápek s kamennou tváří si říká Boxer Brace, protože po celou dlouhou dobu, co ho znám, s oblibou pracuje boxerem. Je to nebezpečný týpek.

Zaměřuje se na kapesní krádeže v tlačenicích u autobusů, když končí proslulá divadla ve West Endu. Několikrát jsme ho zašili, ale nikdy ne nadlouho. Chlubí se, že se zlodějem narodil. Už když sotva chodil, kradl matce mince z peněženky. Kdo se s ním dostane do sporu, pozná, co je to dostat železným boxerem do čelisti.“

„Budu si ho pamatovat,“ řekl suše Biggles. „Bývá někdo z nich ozbrojen? Myslím tím střelné zbraně.“

„Minimum. Staří znají riziko práce se zbraní. Někdy se však vyskytnou mladíci, kteří chodí hodně do biografu a ti mají rádi bouchačky. Vždycky bývá ozbrojený Mike Sullivan. Většinu života prožil ve vězení. Na fotce vypadá docela slušně, že? Ale všimněte si těch očí. Vtělené zlo. Jednou určitě někoho zabije. Odseděl si právě pět roků za ozbrojené vloupání. Přisahal, že ho už víckrát nedostaneme. Kdo se o to pokusí, může čekat komplikace.“

„Čemu se teď věnuje?“ otázal se Biggles.

„Vloupačkám. Nic velkého. Okrádá lidi na své úrovni. Často spolupracuje s Boxerem. Ve Stodole je potkáte oba.“ Inspektor ukázal na další snímek. „Toto je zvláštní případ. Říkají mu Chytrolín. Studoval v Oxfordu, prý práva. Potom zahořel láskou k briliantům. Neptejte se proč, nevím podrobnosti. Vím jenom, že je to obratný chlapík. Po holé zdi se hravě dostane k nejvyšším oknům. Vyprávěl, že z legrace vyšplhal na všechny věže všech kolejních domů v Oxfordu. Prý se tam spousta studentů bavila nočním přelézáním z jedné budovy na druhou.“

„Doufám jenom, že se ze všech těch mládenců nestali zločinci. Je teď Chytrolín ve vězení?“

„Není, ale jsem přesvědčen, že by měl být. Nedovedu si představit nikoho jiného, kdo by dokázal vyšplhat do okna při té poslední loupeži v Mayfairu. Mimochodem – ti darebové pocházejí opravdu z různých společenských vrstev. Exkluzivní soukromou školu absolvoval i Augustus Norman, zkráceně Gus. Vypadá skvěle. Pracuje často se svým bývalým spolužákem, zvaným Kamínek Stoneways. Specializovali se na luxusní byty v lepších čtvrtích. Se svým skvělým zevnějškem a vybraným vyjadřováním nemají s domovníky potíže. Mají přehled o bohatých nájemnících. Vyčíhají si, kdy je byt prázdný a s pomocí šikovného paklíče jsou uvnitř jedna dvě.“

„Nikdy je nikdo nepřevezl tím, že by byl doma?“ zeptal se Ginger.

„Kdepak. Obvykle si to prověří telefonicky. Když se někdo ozve, nic se neděje. Spletli si číslo... Ovšem Gusův kumpán Kamínek se o něco pokusil na vlastní pěst

a my jsme ho chytili. Je ve vězení v Pentonville a bude tam ještě dva roky.“

Biggles potřásl hlavou: „Nikdy nepochopím, proč lidé tohoto typu sklouznou na dráhu zločinu.“

„Museli k tomu mít prostě sklony. Chytrolín to neměl vůbec zapotřebí. Jeho otec byl bohatý. Než zemřel, odkázal všechno raději dobročinným institucím. Syn mu zlomil srdce...“

„Znají se všichni ti kriminálníci navzájem?“

„Víceméně ano. Sdružují se podle sociální vrstvy i podle charakteru své práce. Taky mají možnost k seznámení ve vězení. Viděl jsem Chytrolína, Guse a Kamínka v živém rozhovoru ve Stodole. Jsou prostě jako jiní lidé. Mají potřebu komunikovat a hledají si partnera, s nímž mají něco společného.“

Inspektor vyňal ze zásuvky sadu fotografií známých překupníků. Mnozí z nich právě seděli ve vězení. Byli to muži obyčejného zevnějšku, kteří na ulici neupoutávali pozornost. Gaskin upozorňoval na to, že tyto lidi čekají poměrně těžké tresty. Vždyť bez nich by neexistoval žádný trh s ukradenými cennostmi a potom by vlastně vymizel i tento druh zločinu.

„Myslím, že pro začátek víme vše, co potřebujeme,“ řekl Biggles.

„Pojďme ven. Tohle prostředí mě deprimuje.“

„Věřím vám,“ odpověděl Gaskin, „ale všechny tyto záznamy neshromažďujeme pro zábavu. Je to součást ochrany veřejnosti před zločinem. Řekněte mi však, k čemu jste se rozhodl a jak na to půjdete.“

„Dám vám vědět,“ prohlásil Biggles a vrátil se i se svými muži do své úřadovny. „Musím se nad tím

skutečně pořádně zamyslet a taky bych rád znal názory svých nejbližších spolupracovníků.“

Když zavřel dveře, poznamenal Algy: „Je to pro nás něco docela nového.“

„To máš tedy fakt pravdu,“ zašklebil se Biggles. „Možná si myslíte, že jsem měl Gaskinovi odmítnout. Na druhé straně si musíte uvědomit, že by nás mělo těšit, když se na nás obrací a potřebuje naši pomoc. Navíc teď nemůžeme vyloučit, že se v celé záležitosti neuplatňuje letectví.“

„Zajímá-li tě můj názor, starý brachu,“ ozval se Bertie, „řekl bych, že mi tahle věc nevoní.“

„Kamaráde, každý zločin je cosi, co nevoní,“ od pověděl Biggles a usedl za svůj stůl.

Návnada

Bylo to třetího dne po zajímavé diskuzi nad fotografiemi zlodějů klenotů. Ginger vstoupil do Bigglesovy kanceláře s významným úsměvem.

„Nebyl zde inspektor Gaskin?“ zeptal se.

„Ne. Proč?“ zvedl Biggles oči od papírů.

„Pokud jsem aspoň trochu dobrý prorok, myslím, že o něm brzy uslyšíme.“

„O čem uslyšíme?“

„Došlo k další loupeži klenotů.“

„Jak to víš?“

„Je to už v novinách.“ Ginger rozložil čerstvé vydání Evening News.

„Nemyslíš snad tu záležitost z Portman Square?“ zeptal se Biggles.

Ginger zvedl obočí: „Jo! Jak to můžeš vědět?“

„Asi šlo o to, že někdo ukradl tašku z auta zaparkovaného před domem lady Fentonové.“

„Tedy... ano... no ano.“

„V tašce bylo pár šperků. Snad nejhezčí byl jeden smaragdový přívěsek. Mám pravdu?“

Ginger upustil noviny: „Myslel jsem, že ti přináším novinky. Vidím, že o tom už všechno víš.“

„Myslím, že bych měl vědět všechno.“

„Jak to?“

Biggles se rozesmál: „Vždyť jsem to celé organizoval.“

„Cože?“

„Slyšels dobře.“

„Co to má znamenat?“

„Přemýšlej. Proč asi jsem se na to dal?“

„Neřekl jsi nám ani slovo, že něco takového chystáš.“

„Sám jsem o tom neměl tušení. Včera večer, dávno potom, co všichni odešli domů, mě navštívil Gaskin. Doprovázel ho jeho tiskový mluvčí. Ti to všechno připravili.“

„Chceš říct, že celá ta historka o krádeži je vymyšlená?“

„Tak nějak. Pokud vím, žádná lady Fentonová neexistuje. Neexistuje tedy ani její auto a nemohla existovat ani taška s klenoty. Místo smaragdu mám však velice zdařilou imitaci. Je to skvělá návnada.“

„Návnada?“

„Tak jest.“

„Myslíš, že se na ni chytí nějaký zločinec?“

„Stačilo by, kdybych vzbudil jejich zájem. Chodit do Stodoly, motat se tam a doufat, že se k něčemu nachomýtnu, to není nic pro mě. Takhle se aspoň dají věci do pohybu. Podívej se na to střízlivě. Chci se seznámit s tou sebrankou ve Stodole. S cizincem by se asi tak snadno neseznámili. Nechci, aby mě odbyli. Proto se musím uvést jako člověk z branže. Potřebuji se dostat k překupníkovi. Sotva mě tam zavedou za ručičku. Věřím, že mi dají aspoň pokyn. Musím věřit ve šťastnou shodu okolností. Proto jsem se včera večer rozhodl, že to zkusím. Když neuspěji, aspoň nebude Gaskin říkat, že jsem se nesnažil.“

Abych vzbudil pozornost překupníka, musím mít v ruce něco dostatečně cenného. Gaskin věří, že s tímto úlovkem upoutám právě toho člověka, který je v pozadí

všech současných loupeží. Ted' si podsvětí může přechíst v novinách, co bylo ukradeno. Mám to já a oni se o tom brzy doví.“ Biggles se tvářil spokojeně.

„Odkud máš falešný smaragd?“

„Od jednoho majitele zastavárny. Už léta jej nikdo nevyzvedl. Však se podívej.“ Biggles sáhl do zásuvky a vyňal masivní zlatý přívěsek s prázdnou prohlubinou pro kámen.

„Kde je smaragd?“ tázal se Ginger.

„Vyňal jsem jej.“ Biggles vytáhl z kapsy nádherně broušený kámen.

„Proč jsi to udělal?“

„Ačkoliv řetěz přívěsku je z pravého zlata, smaragd je imitace. Sice skvělá imitace, ale pravé to není. Experta bychom neošálili. Pro začátek můžu ukazovat jenom zlatý řetěz. Každý si mohl v novinách přechíst popis šperku. Měl by tedy věřit, že když mám řetěz, budu mít i smaragd. Nemohl jsem sehnat pravý kousek. Stál by tisíce liber a během akce bych o něj mohl přijít. Majitel zastavárny mi říkal, že je to zřejmě kopie nějakého velice cenného kousku. Věřím, že mi pro můj účel postačí.“

„Co s ním tedy zamýšlíš podniknout?“

„Víš, nemám valné mínění o Gaskinově nápadu, abych prostě posedával ve Stodole a čekal, že se něco bude dít. To bych se taky nemusel dočkat. Nemůžu tam posedávat celé týdny, protože mě čeká spousta jiné práce. Proto jsem připravil návnadu. Nebudu pro ně jenom chlápek, který náhodou popíjí ve Stodole. Člověk musí být pro ně něčím zajímavý.“

„Myslíš,“ začal Ginger pomalu, „že zločinci budou o krádeži vědět z novin?“

„Nemůžou si toho nevšimnout.“

„A potom?“

„Budou se o to zajímat. Jsou profíci. Nakonec je napadne, že to byla zřejmě práce amatéra, který třeba dostal tip od někoho z domácích zaměstnanců. V současné době je běžné, že se platí sluhům a kuchařkám za informaci, kde má paní své klenoty nebo šoférům za to, aby zapomněli zamknout auta. Budu tedy hrát roli amatéra, který to udělal.“

„Pochopí to ti darebáci?“

„Postupně je k tomu přivedu. Určitě se to doví i onen muž v pozadí. Pokud vůbec existuje, samozřejmě.“

„Vydáš se tedy do Stodoly?“

„Ano.“

„Mám jít s tebou?“

Biggles se zašklebil: „Není to špatný nápad. Gaskin říkal, že ti chlápkové často pracují ve dvojicích.“

„A co budou dělat Algy a Bertie?“

„Ti nám pomůžou jinak. Prověří lety, zejména ty noční, které poslední dobou provádějí lehká soukromá letadla. Zjistí, jestli lítali samotní majitelé nebo najatí piloti. To je běžná rutina, ale zabere spoustu času. Nejsem přílišným optimistou v tom, že snadno najdeme souvislosti mezi létáním a hospodou typu Stodoly v Soho nebo s někým v podsvětí. Zkusit to ovšem musíme. Když neuspějeme, bude třeba prověřovat pravidelné linky.“

„Podle mého nemáme zatím důkazy, že zboží opouští Británii. Je to pouhá úvaha zkušeného policisty. Tím méně se proto můžeme vyjadřovat k tomu, že někdo při tom používá letadla.“

„Gaskin je muž na svém místě. Nepodceňuj jeho tušení. Něco na tom bude. Řekl bych, že je to víc než pouhé tušení. On všechny jiné možnosti už vyloučil. Dělá

svoji práci třicet let a zná všechny triky, jak se lze zbavit kradeného zboží. Zatím nenarazil na žádnou zřetelnou stopu. Soudí proto, že stojí před něčím zbrusu novým.

Jeho čmuchalové nezjistili vůbec nic. Zdá se, že je zde nějaký nový překupník, který se dokázal postarat o svoji bezpečnost. Není to formát zlodějíčka. Ten člověk má pod čepicí.“

„Pokud vůbec existuje,“ zamumlal pochybovačně Ginger.

„Někde být musí,“ prohlásil Biggles. „Je přece jasné, že ti, co ukradli všechny ty klenoty, se s nimi dlouho nikde neproměňovali. Museli dostat okamžitě zaplacené. Vždyť víme, kdo ve Stodole začal utrácet... Prozkoumejte tu možnost přepravy. Když se ujistím, že na tom není zbla pravdy, povím to Gaskinovi a nechám ho, ať si to vyliže sám. Pro nás to bude začínat i končit tam, kde půjde o létání. Do běžné práce v Yardu se vměšovat nemíním. Gaskin to ani neočekává. Začneme dnes večer. Podíváme se zblízka na tu sebranku ve Stodole. Budu tam jako jeden z nich, který právě přichází z Pentonvillu.“

„Proč zrovna z Pentonvillu?“

„Protože tam teď tráví své dny jistý Kamínek Stoneways.“

„Pořád nechápu...“

„Jeho kamarád ze školy Gus Norman je na svobodě a chodívá do Stodoly. Však uvidíme, jak se tam situace vyvrbí. Ty se musíš chovat podle mne. S Gaskinem jsem dohodl, že pro účely této akce si budu říkat Ted Walls. Nezapomeň na to. Ty si můžeš své jméno ponechat.“

„Kdy začneme?“

„Okolo deváté.“

„Budeme oblečení jako obvykle?“

„Víceméně ano, ale nesmíme budit nijak zámožný dojem. Rozhodně to chce starší šaty a košile nemusí být tak docela čistá. A ještě než tam půjdeme, budeme muset zařídit jednu důležitou věc.“

„Co to bude?“

„Musíme si najít ubytování. Pokud všechno proběhne bez navázání kontaktu, jdeme klidně domů. V druhém případě bychom asi neopouštěli Stodolu, aniž bychom byli zpozorováni. Není vyloučeno, že se nás někdo pokusí sledovat.“

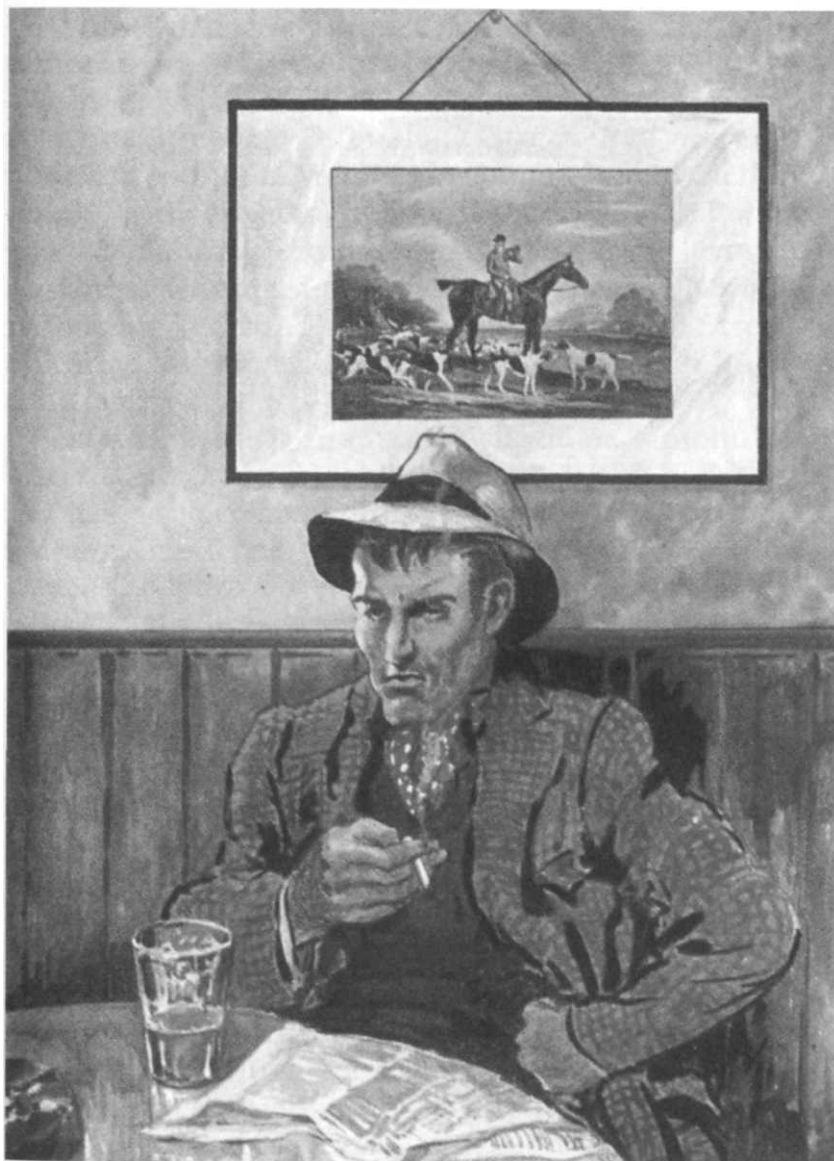
„Kdo by nás sledoval?“

„Nevím. Ale nelze vzbudit pozornost a potom odejít do poměrně drahého bytu v Mount Street, o němž se dá snadno zjistit, že jeho obyvatelé pracují pro Scotland Yard. Zloději klenotů o mně určitě neslyšeli, ale stačilo by jim, kdyby mě identifikovali podle bydliště. Podívej – vezmeme si pár starých kufrů a zamluvíme si pokoje v některém z těch levných hotelů na Gillingham Street, poblíž nádraží Victoria.“

„Kdo ví o té akci?“

„Gaskin. Pomohl mi s přípravou.“

„Ještě někdo?“

Obličejem k němu seděl u své sklenice pistolník Mike Sullivan.

„Algy a Bertie. Víc nikdo. Prosil jsem Gaskina, ať si to nechá pro sebe... A teď bych si dal šálek čaje.“

Večer v osm třicet odjeli Biggles s Gingerem taxíkem z Mount Street do Gillingham Street. Byli oblečení poněkud ošuntěle. Na místě si potom v hotelu Clefton najali dva sousedící jednolůžkové pokoje. Poblíž velkých nádraží je vždycky několik docela levných hotelů a Clefton jim připadal velmi vhodný, Nechali na pokojích zavazadla a vydali se na Victoria Street, odkud je autobus dopravil do blízkosti jejich dnešního cíle.

Restaurant našli snadno. Nacházel se v mohutné budově a celkově působil dojmem většího podniku, než Ginger očekával. Budova byla v období mezi válkami moderně přestavěna a toho času činila dojem prosperity.

Prošli létacími dveřmi do výčepu. Přivítal je zakouřený vzduch, směsice hlasů a cinkot sklenic. Obsluha lokálu se činila. Pod dohledem šéfa se u baru otáčely dvě dívky. Biggles s Gingerem obdrželi své nápoje a usadili se u volného stolu.

Ginger těkal očima po zcela neznámých tvářích návštěvníků. Po chvíli rozeznal obličej Chytrolína. Muž se opíral o bar a hovořil s Gusem Normanem. Obličejem k němu seděl u své sklenice pistolník Mike Sullivan. Za chvíli vstoupil do místnosti Tony Jehlička a přidal se k němu. Sklonili hlavy a vzrušeně debatovali tlumenými hlasy.

Ginger je pozoroval se zájmem. Díky prostudování Gaskinova archivu se ve tvářích zločinců dobře orientoval. Nechápal však jejich způsob života. Tito muži znají jenom dvě možnosti. Buď sedí ve vězení nebo tady ve Stodole. To je jejich život.

„Zkus vyslechnout, o čem si povídají,“ navrhl Biggles a pohlédl směrem k Sullivanovi a Italovi.

Ginger se zvedl, prošel se sklenicí v ruce místností a přisedl si poblíž rozmlouvajících mužů. Aniž dali najevo, že ho zpozorovali, okamžitě zmlkli. Když Ginger pochopil, že neuspěje, opět beze spěchu povstal a odlouдал se zpátky. Jakmile přisedl k Bigglesovi, oba darebové se znovu rozhovořili. Dokonce Tony doprovázel svá slova divokými gesty, prozrazujícími jeho jižní temperament.

„Co naděláme,“ zamumlal s povzdechem Biggles.

„Mlčeli jeko zařezaní.“

„Nepřekvapuje mě to. Gaskinovi muži je mívají často pod dohledem. Tihle chlapíci nebudou mluvit před nikým, koho neznají. Myslím, že jsem vymyslel správný plán. Budou ochotni s námi hovořit jedině tehdy, když nás budou považovat za stejnou sortu, jako jsou sami.“

Seděli dál, upíjeli a rozhlíželi se kolem. Do výčepu přicházeli noví hosté, ti předešlí odcházeli, ale ani jediná tvář jim žádným způsobem nepřipomenula nějakou souvislost s letectvím. Všimli si, že Chytrolínovy oči čas od času obkroužily celou místnost. Zdálo se, že nikoho nehledá, že spíše pohledem kontroluje, kdo je právě uvnitř.

Ginger si pomyslel, že za jeho pózou nedbalé suverenity se vlastně skrývá neklid. Navenek však musel na většinu lidí působit dobře. Štíhlý, atleticky stavěný, v tmavém, skvěle padnoucím obleku. Těžko uvěřit Gaskinovi, že je to zloděj, který už okusil kriminál a má tedy podrobný záznam v archivu Scotland Yardu.

Gus Norman, což byl druhý muž z dvojice u baru, nepředstavoval úplně shodný typ člověka, i když i on

působil na první pohled rovněž dojmem absolventa lepší školy. Nebylo mu moc přes dvacet a oblékal se s nedbalou elegancí do sportovní bundy a flanelových kalhot. Byl dlouhovlasý a přesto, že rozhodně nebyl otlý, nezapřel jakousi masitost své tělesné stavby. Byl to hezký muž, ale poněkud měkký až zženštilý. Chvillemi si sám sebe prohlížel v zrcadle na zdi a uhlazoval si přitom své dlouhé vlasy. Gingera napadlo, že problém tohoto chlapíka je ješitnost na zevnějšek.

Najednou Chytrolín dopil a rozloučil se. Norman osaměl.

„Poslyš,“ zašeptal Biggles Gingerovi. „Nechci zde strašit celou noc. Zkusím to trochu rozhýbat. Nesmíš se divit ničemu, co ode mne uslyšíš.“

Zvedl se a následován Gingerem se připojil k Normanovi u baru.

„Jsem si jistý, že jste Gus Norman,“ prohodil zlehka.

Normanovy oči se zúžily: „I kdybych byl, co z toho?“ Jeho hlas zněl kultivovaně.

„Popsal vás náš společný známý. Taký říkal, že vás najdu tady.“

„Skutečně?“

„Jste přece přítel Kamínka Stonewayse.“

„Nikoho toho jména neznám,“ odvětil chladně Norman.

Biggles udělal omluvné gesto: „Promiňte. Pokud neznáte Kamínka, nemůžete být člověk, kterého hledám.“ Otočil se k odchodu.

Norman ho chytil za rukáv: „Ještě minutku. Co je s tím chlapíkem zvaným Kamínek?“

„Nedávno jsem ho viděl. Mám od něj vzkaz.“

„Kde jste ho viděl?“

„Shodou okolností jsme nocovali ve stejném... ehm... hotelu.“

„Jaký je to vzkaz?“

„Je to vzkaz pro muže jménem Norman.“

„Já jsem Norman.“

„Vzkaz je stručný. Prý se s ním nejspíš setkáte daleko dříve, než očekáváte.“

V Normanově tváři se nepohnul ani sval. „Rozumím,“ řekl. „Ještě něco?“

„Je to všechno, až na to, že prý může být pro mě užitečné, abych se s vámi setkal.“

„Z jakého důvodu?“

Biggles se slabě usmál: „Rozuměl jsem tomu tak, že byste mne mohl v jistém směru poučit.“

„Například v jakém směru?“

„Mohl byste znát někoho, kdo by si věděl rady s tímhle.“ Biggles rozevřel dlaň, v níž držel řetěz ze zlatého přívěsku.

Normanova tvář zůstala bez výrazu. „Nevím, proč bych zrovna já byl ten správný člověk,“ odpověděl a opatrně se rozhlédl.

„Nevadí. Byla to jenom úvaha.“

„A kdepak máte zbytek?“

„Co máte na mysli?“

Normanův pohled ztvrdl: „Dobře víte, co myslím. Ale zapomeňte na to. Nemám zájem.“

„Lituji,“ řekl Biggles. „Dělal jsem jenom to, co mi poradil Kamínek.“ Odešel zpátky k místu, kde předtím seděl.

„Neukousl tě,“ zašeptal Ginger.

„S takovým člověkem nikdy nevíš, na čem jsi,“ odpověděl Biggles. „Je nepředstavitelně podezřavý a

opatrný. Určitě ví, nebo spíš si myslí, že právě tohle má co dělat se šperkem ukradeným lady Fentonové. Řetěz z obrázků v novinách zřejmě poznal. Zeptal se totiž, kde je zbytek. Teď to tedy vypadá tak, že o mně ví, a že brzy budou o mně vědět další. Nic víc jsem nepotřeboval. Jenom zasadit semínko a počkat jestli vyklíčí a časem ponese plody...”

Za malou chvíli Norman dopil a odešel, aniž pohlédl jejich směrem.

„Rád bych věděl, kam jde,“ zamumlal Ginger.

„Pravděpodobně domů,“ odpověděl Biggles.

„Mohli bychom se taky vrátit,“ navrhl Ginger.

„Nebud’ netrpělivý,“ odpověděl Biggles. „Třeba se moje semínko ujalo. Nemusíme to uspěchat.“

Uplynula půlhodina a nic se nedělo. Blížila se uzavírací hodina a Biggles se už rozhodl, že se taky zvednou. Vtom se rozletěly dveře a vstoupil Norman. Šel přímo k baru a objednal si.

„Co teď?“ zeptal se tiše Ginger.

„Klidně sed’.“

Za několik minut vešel dovnitř další muž. Byl to Chytrolín, jenž se připojil u baru k Normanovi. Norman mu něco rychle potichu povídal a Chytrolín se rozhlédl. Pak se ke Gingerově údivu zvedl a šel se posadit přímo k nim.

„Slyšel jsem, že jste si popovídal s jedním mým dobrým přítelem,“ řekl s pohledem na Bigglese.

„Koho máte na mysli?“

„Kamínka Stonewayse.“

„A tak, vy myslíte ...“

„Tiše! Ne tak nahlas.“ Chytrolín se znovu rozhlédl celým lokálem. „Nikdy dříve jsem se tu s vámi nesetkal, pane –“

„Walls. Ted Walls. Nikdy dřív jsem tu nebyl,“ prohlásil zcela po pravdě Biggles.

„Přišel jste sem jenom proto, abyste vyřídil vzkaz Gusu Normanovi?“

„Ne tak docela.“

„To jsem si myslel.“ Chytrolínovou tvář přeletěl prchavý úsměv. „Máte to pořád u sebe?“

„Copak?“

„Nechte toho! Ztrácíte čas. Myslím věc, kterou jste ukazoval Gusovi.“

„Mám.“

„Ukažte mi to.“

Biggles vytáhl z kapsy řetěz přívěsku. Chytrolín si jej prohlédl a vrátil. „Kde máte to, co chybí?“

„Na bezpečném místě.“

„Znamená to, že to stále máte?“

„Ano. Tak to myslím.“

Chytrolín se vyděsil: „Chcete říct, že to máte u sebe?“

„Ano.“

„Dejte na moji radu a zbavte se toho tak rychle, jak jen můžete.“ Chytrolín se zvedl. „Rozhodně bych se neodvažoval chodit s těmi krámy v kapse. Jste zatraceně nebezpečná společnost. Pro mě až příliš nebezpečná.“ Ke Gingerově překvapení se pak Chytrolín znovu připojil k Normanovi u baru.

Oba muži vypili své drinky, prohodili pár slov a společně odešli.

Biggles chvíli vyčkával a pak dal taky pokyn k odchodu. „Pro dnešek to musí stačit,“ prohlásil. „Nedá se všechno zvládnout napoprvé. Pojd’me.“

Vyšli z restaurace a dali se na Shaftesbury Avenue, kde si na zastávce autobusů Biggles připálil cigaretu.

„Nerozhlížej se, ale myslím, že nás sledují,“ řekl tiše.

Přijížděl autobus a oba nastoupili. V posledním okamžiku za nimi naskočil ještě jeden muž. Biggles s Gingerem vystoupili do horního patra autobusu. Muž zůstal dole.

„Je to on?“ zeptal se Ginger.

„Vyšel z hospody druhým východem současně s námi. Mohla by to být náhoda, ale pokud teď spolu s námi vystoupí, už to za náhodu považovat nemůžeme.“

Vystoupili z autobusu na vrcholku Vauxhall Bridge Road a vydali se pěšky do Gillingham Street. Několik sekund po nich vystoupil i onen muž. Průvodčí už zvonil řidiči k odjezdu.

„Myslím, že se to dává do pohybu,“ prohodil Biggles. „Za žádnou cenu se nesmíš ohlédnout. Začali se o nás zajímat. Znamená to, že čas strávený ve Stodole nebyl ztracený.“

„Co má za lubem?“

„Asi chce zjistit, kde bydlíme. Možná dostaneme návštěvu. Nediv se. Smaragd za tři tisíce liber už musí leckomu stát za trochu námahy.“

Zabočili do Gillingham Street a za okamžik už vstoupili do ošuměle vyhlížející haly hotelu. Zahlédli muže, který je sledoval. Kráčel po druhé straně ulice.

Po prošoupaném koberci pokrývajícím schodiště vystoupili až ke dveřím Bigglesova pokoje.

Biggles za sebou zavřel a prohodil: „Jde to dobře. Vědí, že mám smaragd a vědí, kde bydlíme.“

„Jaký je další tah v téhle hře?“

„Na tahu jsou oni. Musíme udělat jediné. Dát vědět Algymu, kde se zdržujeme. Mohli by mít o nás starost. Protože zde asi pár dní pobudeme, musíme uvědomit i Gaskina. Sami se teď nesmíme k Yardu vůbec přiblížit. Je jasné, že někdo nás bude sledovat krok za krokem. Musíme být ve střehu.“

Všechno se zamotává

Následujícího rána vyběhl Ginger z hotelu na poštu a odeslal vzkazy pro Algyho a inspektora Gaskina. Po návratu si v Bigglesově pokoji zrovna pochutnával na šálku čaje, když uslyšel volání ženy z recepce, které se rozléhalo celým stavením: „Pan Walls má telefon!“

Biggles vyskočil a udiveně vykřikl: „Propána, to je mi nějaké divné! Kdo to může být? Přece nikdo neví, kde jsme se ubytovali.“

„Může to být jedině Chytrolín nebo Norman,“ prohlásil Ginger.

„Nedal jsem jim přece adresu. Že by ten muž ze včerejší noci?“

Sešli po schodech do malé haly, kde zahlédli telefonní přístroj na stolečku poblíž zaprášeného fikusu.

„Kdo volá?“ zeptal se Biggles když zvedl sluchátko.

„Jste to vy, Wallsi?“ ozvalo se na druhé straně.

„Ano, tady Walls,“ potvrdil Biggles a jeho napjatý výraz se uvolnil, protože poznal hlas volajícího. Směrem ke Gingerovi zašeptal: „To je Gaskin.“ Pak pokračoval do mluvítky: „Jak víte, že jsem právě tady?“

„Na tom nezáleží. Nemůže vás někdo odposlouchávat?“ zajímal se detektiv.

„Nikdo zde není,“ odpověděl Biggles.

„Dobrá. Myslím, že byste měl vědět, že jste včera večer rozvířil vody. Šíří se fáma, že jste provedl tu loupež na Portman Square. Dostalo se to už až k nám.“

Gaskin se uchechtl. „Musel jsem informátorovi za tu hlášku zaplatit, aby všechno vypadalo jako jindy.“

Vzpomeňte si, jak jsem vám říkal, že v téhle vrstvě lidí se zprávy šíří rychlostí blesku. Sledují vás. Buďte opatrný, ať jdete kamkoli.“

„Děkuji za vaši starost,“ odpověděl Biggles. „Právě jsem vám odeslal zprávu, kde se nacházíme.“

„Nezatěžujte se zbytečnými starostmi. Myslíte si, že bych vás do toho namočil, aniž bych na vás tu a tam trochu dohlédl?“

„Včera jsem měl někoho v zádech.“

„Mého muže jste nepozorovali. Byl ještě za tím, který se vám pověsil na paty. Vy jste si všimli toho prvního, Řeka Stavrose. O něj se starat nemusíte. Je to jenom takový poskok, který dělá práci pro někoho důležitějšího. Na vás ho určitě musel někdo poslat. Jenom si dávejte pozor, kamkoliv se vydáte. Spousta lidí ví, že to nosíte v kapse. Vyhýbejte se tmavým zákoutím... Chcete něco vědět?“

„Raději bych teď odsud nemluvil,“ řekl Biggles. „Předpokládám, že víte, jak to proběhlo včera v noci.“

„Ano. Myslím, že vám to zatím vychází. Ozvěte se, kdybich vám mohl nějak pomoci.“

„Určitě se ozvu. Děkuji. Na shledanou.“ Biggles zavěsil.

„To bylo od něho milé,“ prohodil Ginger, který sledoval rozhovor s uchem přiloženým k přístroji.

Bigglesova tvář však měla zamyšlený výraz: „Ukazuje se, že jsme v tom hlouběji, než jsme mohli odhadnout. Snad se z té špinavé hluboké vody dokážeme bez úhony vyškrábat... Na chvíli mě *zarazilo*, že náš přítel se tak rychle dověděl, kde jsme. Pro něho je to zřejmě běžná rutina. Pro nás je to zase dost poučné. Rád bych věděl, kdo si dal tu práci a nechal nás sledovat.“

„Mohl to být buď Chytrolín nebo Norman.“

„Je to tak. Ale proč se do toho vůbec dali? Nepřipadali mi jako lidé, kteří by na věc šli takhle.“

Vrátili se ke svému rannímu čaji do Bigglesova pokoje. Sotva však usrkli, zaslechli, že dole zase vyzvání telefon a po chvílce se znovu ozval ženský křik: „Pane Walls! Telefon!“

Biggles uhodil do stolu: „Ke všem čertům, co se to děje? Měl jsem v úmyslu prožít poklidné ráno.“

Vrátili se k telefonu. Biggles držel sluchátko tak, aby slyšel i Ginger. „Tady je Walls,“ ohlásil se. „Kdo volá?“

Muž na opačné straně drátu ignoroval otázku a neztrácel čas představováním. „Včera večer jste něco nabízel k prodeji,“ konstatoval skřípavým hlasem.

„Je to tak.“

„Pořád to máte?“

„Ano.“

„Pořád ještě se toho chcete zbavit?“

„Budu se cítit lépe bez toho.“

„Tomu věřím,“ zakloktal hlas. „Dám vám za to dvě libry.“

„Má to cenu tak deseti, jenom na váhu.“

„Dvě.“

„Udělejme z toho čtyři.“

„Rozdíl nabídek podělíme a vyjdou nám tři. To je maximum mé nabídky.“

„Souhlasím,“ řekl Biggles. „Přijdete si pro to sem?“

„V žádném případě.“

„Dobře. Kde se setkáme?“ zeptal se Biggles. „Za pět minut jedenáct. Přesně. Pod velkými hodinami u nástupiště na nádraží Victoria.“

„Budu tam.“

„V levé ruce držte noviny Picture Post nápisem Post dopředu.“

„Zařídím to.“

„Tu věc zabalte do novinového papíru.“

„Dobrá.“

„A ještě maličkost. Prý máte ve svém držení i ten chybějící kousek. Mám na mysli tu drobnost, která má být uprostřed.“

„To je pravda.“

„Výborně. Těším se.“ Na druhé straně někdo hlučně odložil. Biggles se obrátil ke Gingerovi: „Jak jsem už říkal, člověk není nikdy dost moudrý. Události se řítí kupředu rychleji, než jsem očekával. Musíme být moc opatrní nebo se nám to vymkne z rukou. Bojím se, že nám to právě teď hrozí.“

Vrátili se do Bigglesova pokoje.

„Rozloučíš se tedy s tímhle kouskem poctivého zlata?“ zeptal se Ginger, jakmile zavřeli dveře.

„Ne že bych moc chtěl, ale asi budu muset,“ odvětil Biggles. „Vypadalo by to prapodivně, kdybych teď odmítl.“

„Zkusme si tedy zopakovat, co z té nabídky vyplývá.“

Biggles se na okamžik zamyslel. Pak řekl: „Za prvé, máme co do činění s mužem, který nás osobně nezná. Jinak by nemělo smysl ukazovat mu Picture Post.“

Tím můžeme vyloučit Chytrolína a Normana. Třeba je to někdo, ke komu se jenom doneslo, co mám. Mním přívěsek na to, čemu říkal chybějící kousek. Ovšem proto, že jej výslovně zmínil, má o něj zřejmě zájem. Uvědom si jednu věc. Protože mi klidně přidal libru za

pouhý přívěsek, jsem si jistý, že má o koupi veliký zájem.“

„Proč vyjednává o řetězu a ne o smaragdu?“

„Připadá mi to, že někdo si chce napřed ověřit, jestli řetěz přívěsku pochází skutečně ze šperku lady Fentonové. Vzorek tří delfínů je velice charakteristický a neobvyklý. Přesvědčí se tedy snadno. Pak teprve začne usilovat o kámen. Tak se mi to alespoň jeví.“

„Snad by se dalo vysledovat, odkud volal.“

„Sázím tisíc ku jedné, že to bylo z veřejné budky.“

„Máte se setkat pět minut před jedenáctou. Proč o pět minut před celou hodinou?“

Biggles pokrčil rameny: „Nemám tušení. Nějaký důvod to asi mít bude, ale nebudeme přece ztrácet čas úvahami o podobných věcech.“

„Jak ale může znát tvé jméno?“

„To svědčí pro jediné. Je v tom namočený i Norman nebo Chytrolín. Tomu jsem se přece ve Stodole představil. Nikomu jinému. Buď se včera pochlubil kdekomu, nebo ta celá akce začala u něj. A to mi připadá pravděpodobnější.“

„Nepřipadá mi jako člověk, který by marnil čas handrkováním o několik liber.“

„Ani mně. Ten jde určitě po smaragdu. Na svou pěst nebo pracuje pro překupníka. Rozhodně ví, co s drahokamem podniknout. I když zná překupníka, nemusí to být ten, kterého by rád dostal Gaskin. Ale ani to není docela vyloučeno.“

„Nebyl nakonec ten muž v telefonu Norman?“

„Vyloučeno. Byl to sice hlas vzdělaného člověka, ale Norman to nebyl.“

Ginger po krátké úvaze souhlasil.

Biggles si zapálil cigaretu: „Začíná z toho být zábavná hádanka.“

„Moc zábavy si asi neužijeme,“ zapochyboval Ginger. „Spíš se ocitáme na tenkém ledě.“

„Čím tenčí, tím lépe,“ smál se Biggles. „Tenký led svědčí pro to, že se někam dostaneme.“

„Co kdybych se pověsil na toho chlapíka, který od tebe převezme přívěsek?“

„Nemáš šanci. Ten s tím určitě počítá a postará se, aby to nebylo možné. Tito darebové žijí permanentně v pohybu, stále musí počítat s možností sledování. Proč myslíš, že si dal tu schůzku právě uprostřed velké nádražní haly? Jednak tam bude hlava na hlavě, jednak je na místě tucet únikových cest. Ten člověk bude mít někde připravené auto.“

„Můžu si taky zajistit auto.“

„Při současném velkém provozu bys musel parkovat někde poblíž něho. Jinak to nemá smysl. Na druhé straně zase musím připustit, že není důvod, proč by ses nepokusil ho sledovat tak daleko, jak jenom to půjde. Já budu sám sledován a nemohu se o to pokoušet.“

„Výborně,“ souhlasil Ginger. „Udělám, co bude v mých silách.“

„Pak už mě nekontaktuj. Vrať se do hotelu. Tam se setkáme. Čas běží. Dáme se do toho,“ řekl Biggles s pohledem na hodinky. „Teď mi musíš dát dvacetiminutový náskok od chvíle, kdy vykročím na ulici. Pět minut před jedenáctou mě uvidíš pod hodinami v hale. Nepřibližuj se víc, než je třeba.“

Biggles se vydal směrem k nedaleké budově nádraží Victoria. Cestou musel ještě koupit noviny, jimiž se měl prokázat. Složil je podle pokynů a přívěsek zabalil do

kousku zmačkaného novinového papíru v pravé ruce. Postavil se vedle stánku s knihami a čekal až do určené doby. Pak se pohnul směrem k hodinám.

Ačkoliv očekával, že se s někým setká, byl najednou skoro sražen mužem, který spěchal, jako by mu právě hrozilo, že zmešká vlak. Bylo mu okolo třiceti, byl štíhlý, tmavovlasý, dokonale oblečený. Nápadný na něm byl knírek na horním rtu. Zarazil se a řekl břitce: „Tak ukažte.“

Z ruky do ruky přešel přívěsek a tři složené librové bankovky.

„Zůstáváte ještě v Cleftonu?“ zeptal se stručně elegán.

„Ještě pár dní,“ odpověděl Biggles.

„Dobrá.“ Muž rychle spěchal dál a zanechal udiveného Bigglese na místě. Rychlost celé akce byla fascinující. Muž splynul s davem a Biggles si uvědomil, že mu do tváře pohlédl tak krátce, že si nestačil všítipit podrobnosti. Nejhlubší vjem, který po něm zůstal, byla vzpomínka na jeho pestrou kravatu.

Biggles schoval bankovky do kapsy, vytáhl z pouzdra cigaretu a popošel ke stánku s občerstvením. S chutí si dal šálek kávy. Pak se vydal pomalou procházkou zpátky do hotelu.

Ginger dorazil dlouho po něm. Opatrně se přikradl bočními ulicemi.

„Tak povídej,“ vyzval ho Biggles.

„Měl jsi pravdu,“ konstatoval Ginger. „Neměl jsem naději na úspěch. To předání proběhlo bleskově. Chlapík proletěl okolo předprodeje jízdenek a vyběhl ven poblíž nástupiště vlaků na kontinent. Znáš přece tu úzkou ulici. Byla doslova zablokována řadami aut. Ztratil jsem ho z

dohledu. Pak jsem ho objevil, jak usedá do auta a vzápětí odjel. Taxi poblíž nebylo.“

„Jaké bylo to jeho auto?“

„Černý mercedes.“

„Znáš číslo?“

„KBX 919. Ale počkej! Tím to neskončilo. Mluvil jsi o tom, že člověk není nikdy dost moudrý. Snažím se tedy trochu přiučit. Když jsem tam stál jako opařený, vyběhl ve směru od nástupiště jeden člověk. Hned začal křičet, že jeho auto je pryč. Přišel k němu policista. Ten křikloun mu ukazoval mezeru, v níž byl předtím zaparkován mercedes. Vykřikoval, že tam auto odstavil jenom na chvíli, aby vyprovodil ženu k vlaku, který má pak v přístavu přípoj na trajekt na kontinent.“

Biggles se plácl do čela: „No jasně! Že mě to hned nenapadlo!“

„Nenapadlo co?“

„Domluvený čas schůzky! Pět minut před jedenáctou. Vlak s přípojem na trajekt odjíždí v jedenáct. Lidé, kteří někoho vyprovázejí, odstavují v ulici své vozy a nevracejí se k nim dříve, než vlak neodjede. Náš muž musel mít auto vyhlédnuté. Udělal jsi dobře, žes ho sledoval. Leccos nám to řekne.“

„Jak to myslíš?“

„Ten, kdo pohřešuje svoje auto, dal jeho číslo okamžitě strážníkovi. Během několika minut měl číslo i Yard. Velmi rychle se potom číslo dověděly posádky všech policejních aut v ulicích a na cestách. Všechny policejní vysílačky ho stále opakují, všichni se po něm dívají. Je ovšem jisté, že ten, co auto ukradl, o tom všem dobře ví. Nemohl tedy jet daleko. Auto zřejmě brzy najdeme. Bude dobré se tam porozhlédnout. Nechci

Gaskinovi volat odsud. Pojd'me někam do budky. Někdo může naslouchat a bojím se, že čísla ústředny Scotland Yardu jsou příliš známá.“

Našli nejbližší telefonní budku. Biggles vytočil Yard a nechal se přepojit na inspektora Gaskina.

„Zde je Walls,“ ozval se Biggles. „V deset padesát pět byl odcizen před nádražím Victoria vůz číslo KBX 919. Byl zaparkován poblíž nástupiště na kontinent. Našli jste to auto?“

„Moment, podívám se.“

Po chvíli se inspektor ozval: „Ano, našli ho v jedenáct dvacet pět.“

„Kde?“

„U obrubníku na západním konci Piccadilly, tam u parku. Je to několik set yardů od známého zákoutí v Hyde Parku.“

„Díky. To je vše, co jsem chtěl vědět,“ ukončil Biggles hovor. Otočil se ke Gingerovi: „Jde to lépe, než jsem doufal. I darebák s velkými zkušenostmi může uklouznout. Na náhody moc nevěřím. Ona to ani náhoda nejspíš nebude. Slyšels, kde to auto našli?“

„Ano.“

„Uvědomuješ si, které budovy stojí na protější straně?“

„Budova klubu RAF a vedle sídlí Královský aeroklub. Znam to tam dobře, protože obvykle se tam dá bez problémů zaparkovat.“

„Já jsem nepřemýšlel o možnostech parkování. Myslím na ty budovy.“

„Na kluby?“

„Tak tak.“

„Čím jsou pozoruhodné?“

„Víš, kdyby tam jenom našli ukradené auto, mohlo jít o shodu okolností. Ale já si uvědomuji, že muž, který mě nakontaktoval pod hodinami, měl u krku kravatu příslušníků RAF. Je ti jasné, na co myslím, že ano?“

Ginger vytřeštil oči: „Možná, že se v některém z těch klubů měl s někým setkat.“

„Je to skutečně pravděpodobné. Zřejmě mířil do klubu.“

„Nezaskočíme se tam podívat?“

„Nerad bych riskoval. Kdyby mě zahlédl, vrtalo by mu hlavou, jak může být individuum jménem Ted Walls členem klubu.“

„Předpokládáš, že jsme narazili na stopu, která vede k té letecké teorii inspektora Gaskina?“

„Zdá se to dosti pravděpodobné. Ale nebude to snadné. Akce nabude na rizikovosti. Gaskinovo tušení, že klenoty pašují letecky, se možná potvrdí, ale komplikace nastane, až mě někdo pozná. Budu se snažit každému vyhýbat, ale okolo létání mě zná spousta lidí. Naštěstí ten chlapík od hodin neví, kdo jsem, a ani já j sem ho nikdy neviděl. Ovšem, kdyby mě poznal, nevím nevím, jak bychom se mohli odvážit ještě někdy ukázat ve Stodole.“

„Přívěsek je teď na cestě k někomu, kdo si ho prohlédne. Znamená to, že muž toužící po smaragdu teď může být v klubu. Třeba se právě sešel s chlapíkem, který přívěsek převzal.“

„Můžeš mít pravdu. Zatím nemůžeme dělat předčasné závěry. Promyslíme si to. Teď bych ale nejraději šel a dal si pořádný oběd.“

Okradený zloděj

Jestliže Biggles prohlásil, že je překvapen rychlostí, s níž se události daly do pohybu, brzy poznal, že všechno ještě zdaleka nekončí.

V devět večer se vydal s Gingerem do Stodoly. Neměl k tomu žádný rozumný důvod. Byl zvědavý a taky nechtěl jen tak zahálet. Čekal, že se na něj někdo obrátí kvůli smaragdu, ale sotva to čekal ve Stodole. Myslel, že mu zase někdo oznámí telefonicky čas a místo schůzky.

Sotva se stačili usadit a už se k nim vydal od baru Gus Norman. Zjevně na ně čekal.

„Doufal jsem, že se objevíte,“ začal bez okolků a ihned přisedl k Bigglesovi.

„Jsem zde,“ řekl prostě Biggles. „Pokračujte.“

„Máte stále ten kámen?“

Biggles zaváhal.

„Na rovinu,“ ozval se Norman netrpělivě. „Vždyť víme, že je u vás.“

„A co mi navrhuje?“ zeptal se Biggles.

„Pokud mi ho přenecháte, zařídím vám nejvyšší možnou cenu.“

„Cože? Myslíte, že se s ním rozloučím, aniž bych dostal hotové peníze?“

„Tak.“

„To nepůjde. Za koho mě máte?“

„Dobrá. V tom případě vám mohu nabídnout dvě stě. Z ruky do ruky.“

„Byl pojištěn na tři tisíce.“

„To je velmi pravděpodobně vysoko nad skutečnou hodnotu. Pojistka mě však nezajímá.“

„Neviděl jste ho,“ poznamenal Biggles. „Co když neodpovídá vaší představě.“

„Jsem připraven to risknout.“

Ginger viděl, že Biggles nemá mnoho možností vzdorovat. Báł se zbavit kamene, protože byl falešný. Jakmile to praskne, může vyvstat otázka, jestli je pravý pan Walls. Nikdy ho přece nechtěl prodávat. Měl sloužit jako vnadidlo, jež mu pomůže dostat se k překupníkovi, po kterém pátrá Gaskin. Norman byl zloděj klenotů, nikoliv překupník.

Bylo však třeba pokračovat v rozhovoru.

„Kolik si myslíte, že za ten kousek dostanete?“ zeptal se Biggles.

„To je moje věc.“

„Moje taky. Ještě jsem se toho nevzdal.“

„Co si myslíte, že s tím podniknete? Právě vy!“ ušklíbl se sarkasticky Norman. „Pokud byste věděl, jak se dostat na trh, neběhal byste tu s horkým kamenem v kapse. Nebuďte blázen, Wallsi. Copak nevidíte, že vám vlastně prokazují službu, když vás chci toho krámu zbavit? Jestli jej u vás najdou, pruhovaný obleček vás nemine.“

„Pro vás to platí taky,“ opáčil Biggles.

„V mé kapse dlouho nepobude,“ tvrdil Norman. „Člověče, nemůžete popřít, že vám tady nabízím velice slušnou cenu.“

„Když ji nepřijmu?“

„Můžete skončit tak, že nedostanete nic,“ pokýval hlavou Norman. „Spousta lidí totiž ví, že to máte.“

„Vy ten kámen nekupujete pro sebe,“ prohlásil Biggles. „Neříkal jsem, že ano.“

„Vezměte mě k člověku, pro něhož to kupujete a já vám dám čtvrtinu toho, co od něj dostanu.“

Zde Biggles zašel asi příliš daleko. V Normanových očích zablesklo podezření: „Z toho nebude nic.“

Biggles si pospíšil na pevnější půdu: „Vzal bych pět set, ale v hotovosti.“

„Tolik peněz u sebe nemám, ale něco vám povím. Dejte mi kámen a já vám hned vyplatím dvě stě v jednolibrových bankovkách. Až se vrátím, dostanete dvě stě ještě jednou. Přemýšlejte trochu a dělejte! Může nás sledovat fízl.“

„Dobře. Beru to,“ souhlasil Biggles.

Norman mu přisunul svazek bankovek obepnutý proužkem gumy. Biggles mu na oplátku předal zelený kámen. Norman jej vsunul do kapsičky u vesty a bezeslova rychle odkráčel. Ginger se za ním díval, jak prochází létacími dveřmi na ulici.

„Kdybych tušil, jak to dopadne, zařídil bych, aby se na něho přilepil jeden z těch nejlepších Gaskinových stopařů,“ mumlal rozrušený Biggles.

„Přece jsi se nechtěl zbavit kamene,“ řekl Ginger.

„Samozřejmě, že ne! Co jiného mi však zbývalo? Obávám se, že jsem to teď neprovedl nejlíp.“

„Určitě přijdou na to, že dostali napodobeninu.“

„To si piš!“

„Co uděláš, když se Norman vrátí a udeří na tebe?“

„Musím hrát neinformovaného. Řeknu mu, že nejsem žádný expert na drahokamy.“

„Budeš čekat na Normanův návrat?“

„To bych nerad. Nepotřebujeme žádné scény. Nejraději bych vyrazil domů. Norman ví, kde nás hledat. Pojdme.“

Když se zvedli a vydali se ke dveřím, vykročil stejným směrem další muž. Gaskin jim ho před časem představil na fotografii jako Špinavce. U dveří se srazili.

„Pardon,“ řekl Biggles.

„Nic se nestalo, kámo,“ utrousil Špinavec a nechal je projít. Spěchali potom rychle za roh až na zastávku autobusu na Shaftesbury Avenue. Ginger považoval tlačenicu u dveří hostince za banální příhodu a úplně na ni zapomněl.

Tentokrát si byli prakticky jisti, že je nikdo nesledoval. S ohledem na včerejší večer měli tentokrát oči na šťopkách.

Chvíli si povídali v Bigglesově pokoji, když vtom někdo ostře zaklepal na dveře.

„Už je to tady,“ vydechl Biggles. Pak vykřikl: „Vstupte!“

Do pokoje vešel Norman v doprovodu surově vyhlížejícího chlapíka. „Co se to na nás snažíte hrát?“ zvolal Norman a pohodil na stůl imitaci smaragdu.

Biggles předstíral překvapení: „Co není v pořádku?“

„Tenhle kousíček zeleného skla si můžete nechat.“

„Vy... vy myslíte, že to není pravé?“ koktal Biggles. Norman si ho prohlédl od hlavy k patě: „Chcete říci, že jste to netušil?“

„Nejsem přece odborník.“

„Měl jsem vaše slovo, ale tahle věcička pro mě nemá cenu. Vraťte mi svých dvě stě liber.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Biggles. Tušil, co se může stát a byl rozhodnut peníze vrátit. Přece dobře věděl, že

odmítnutím by si způsobil velké potíže. „Snad si nemyslíte, že bych si nechal zaplatit, kdybych věděl, že vám dávám atrapu?“

„To tedy netuším,“ odpověděl chladně Norman. „Dejte mi peníze.“

Biggles se zvedl a zasunul ruku do kapsy kalhot, kam předtím uložil svazek bankovek. Výraz jeho tváře se náhle změnil. Zamračil se a rychle prohledal i všechny ostatní kapsy. Nakonec jenom bezmocně hleděl na Normana. Gingerovi bylo jasné, že Biggles své zděšení nehraje.

„Jsou pryč,“ řekl Biggles, jako by tomu nemohl uvěřit.

„Co je pryč?“ zeptal se břitce Norman. „Peníze od vás.“

„Tohle na mě nezkoušejte,“ vybuchl Norman a jeho společník hrozivě pokročil kupředu.

Bigglesovy oči se rozšířily: „Okamžik, nerozčilujte se. Jsem si jist, že vím, kam se peníze poděly.“

„Ve vlastním zájmu byste si měl vzpomenět,“ odsekl mrazivě Norman.

„Má je ten chmaták Špinavec.“

„Jak se k nim dostal?“

„No jak asi?! Vrazil do mne, když jsem vycházel ze Stodoly. Mělo mě hned napadnout, že nejde o náhodu... Takže je má on.“

„Hrajete se mnou fér?“

„To víte, že je to fér. Nikdy bych vás nechtěl tímto způsobem podrazit.“

„Co s tím hodláte udělat?“

„Řeknu vám, co chci udělat,“ vybuchl Biggles.
„Rozhodně nedovolím tomu darebákovi, aby s penězi zmizel.“

„Jak to dokážete?“

„Vrátím se do Stodoly a ukážu mu, zač je toho loket.“ Biggles byl doopravdy rozhněván.

„Půjdu s vámi,“ rozhodl se Norman. „Ted’ hned.“

Sešli po schodišti a dali se na ulici. Po několika krocích si Ginger poklepal na kapsu a prohodil: „Nechal jsem tam své cigarety. Však já vás dojdu.“ Odběhl zpátky.

Ostatní kráčeli dál a chvíli čekali na rohu Vauxhall Bridge Road, než Biggles zastavil taxi. Počkali na Gingera a pak společně nastoupili. „Dělej,“ pobízel Biggles Gingera. „Ztrácíme čas.“

Vystoupili před Stodolu a Biggles zaplatil řidiči. Dovnitř vstoupili současně. Špinavec zde stále seděl u stolku v rohu a hovořil tam s Tonym Jehličkou. Biggles šel přímo k jejich stolku a napřáhl ruku. „Vraťte mi to,“ řekl mírně, ale zřetelně.

„Vrátit?“ zavřeštěl agresivně Špinavec. „Nemám ani tušení, o čem mluvíte.“

„Tak se mnou jednat nebudete,“ rozlobil se Biggles.
„Sem s tím!“

„Nic vám nedám. Nic nemám.“

Biggles udělal další krok vpřed: „Poslyšte, vážený, ty peníze nebyly moje. Budete je muset vrátit, jinak –“

„Jinak co?“ zaječel kapesní zloděj.

V tom okamžiku se k nim přiblížil majitel podniku, který scénku pozoroval po celou dobu od baru.

„Nevidíme zde rádi problémy,“ řekl ostře. „Co se děje?“

Biggles ukázal na Špinavce: „Tenhle dareba mi vytáhl z kapsy svazek bankovek, který mi navíc nepatřil.“

„Vrat' mu to, dělej.“ nařídil hostinský. „Už jsem ti kdysi řekl, že tohle tu trpět nebude.“

„On lže,“ vykrucoval se Špinavec.

„Viděl jsi mne, jak mu předávám peníze,“ obvinil ho Norman.

Jak by se situace vyvinula dál, je těžko možné odhadnout. Vyvinula se však úplně jinak, protože se v lokále něco přihodilo. Najednou totiž změt' hlasů a výkřiků úplně ztichla. Středem místnosti svižně kráčel inspektor Gaskin.

Inspektor se zastavil a pomalu si prohlédl všechny osoby v lokále. Jeho oči se pak zastavily u skupinky, jejímž středem byl Biggles. „Copak se tu děje?“ zeptal se zvědavě.

„Nic zvláštního,“ odpověděl Biggles. „Máme zde malé nedorozumění.“

„A co zde vlastně děláte? Nepatříte mezi obvyklé hosty, pokud je mi známo.“

„Dal jsem si zde drink, to snad můžu. Proč zpovídáte právě mne?“

„Protože vypadáte jako někdo, kdo má co říci,“ odpověděl rozmarň inspektor. „Tak vážně. O co šlo?“

Biggles se podíval na Špinavce: „Řeknete mu to nebo mám já?“

Špinavec zesinal: „Vy práškači!“

Hostinský měl větší zájem o klid ve svém podniku, než o pravdivě vylíčení událostí. Chopil se vysvětlování: „Bylo to asi tak, že tady tenhle pán upustil na zem nějaké

peníze a ten druhý zde je zvedl. Teď se trochu přou kvůli vrácení.“

„To bychom snad mohli vyřídit bez povyku,“ řekl inspektor a napřáhl ruku k místu, kde seděl Špinavec: „Dělejte! Sem s tím!“

„Ale já –“

„Nedohadujte se! Kde jsou ty prachy?“

Bledý ponížením a zlostí vytáhl Špinavec svazek bankovek a mrštil jím na stůl. „Jenom jsem žertoval,“ zavrčel.

Inspektor uchopil svazek a potěžkal ho: „Prima... Chápu, že jste o to měl zájem, Špinavče.“ Otočil se pak k Bigglesovi: „Wallsi, musel jste být pilný.“

„Kdepak,“ protestoval přesvědčivě Biggles.

„Odkud máte tolik peněz?“

„Vsadil jsem na koně a měl jsem štěstí.“

Gaskin se posmutněle usmál: „Byl jste vždycky dobrý lhář, Wallsi. Pokusím se vám tentokrát věřit.“ Předal peníze Bigglesovi. „Kdybych však byl vámi, nebudu se procházet s tímhle obnosem v kapse. A rozhodně ne, když je nablízku takový odborník, jako je Špinavec,“ dodal s lišáckým úšklebkem inspektor Scotland Yardu.

„Dáte si malý drink, pane inspektore?“ zval policistu majitel.

„Děkuji, dnes ne. Dobrou noc, pánové.“ Inspektor pokynul a prošel středem místnosti ke dveřím a potom i na ulici. U všech stolků i u barového pultu se opět rozproudila živá konverzace.

Biggles předal bankovky Normanovi: „Měl byste na ně dát lepší pozor než já.“

Norman shrábl peníze a Špinavci už nevěnoval ani pohled. Všichni čtyři se vraceli k baru, když zvenčí vběhl rozrušeně vypadající mladý muž. Namířil si to přímo k Normanovi, odvedl ho stranou a něco mu vzrušeně šeptal.

Norman nadšeně přikyvoval a pak se rozesmál. Otočil se k Bigglesovi: „Měl jste úplnou pravdu. V té záležitosti s Kamínkem!“

„Chcete říct –“

„Už je venku! Utekl přes zed'. Tak buďte zdravý,“ pousmál se naposledy Norman a pospíšil za svým mladým informátorem ven z hostince.

Na okamžik Biggles strnul. Zavrtěl nedůvěřivě hlavou a řekl Gingerovi: „Slyšels to? Kamínek utekl z vězení.“

„To je tedy věc!“

„Takovou nečekanou ránu nemohl nikdo z nás předpokládat,“ mumlal Biggles. „Je ti, doufám, jasné, co z toho vyplývá.“

„Přirozeně. Norman poví Kamínkovi o jeho vzkazu a ten to samozřejmě popře. Všechno se prozradí. Jak se říká – kočka bude z pytle venku. Norman začne přemýšlet, jakou hru vlastně hraješ.“

„A nejspíš přijde na správnou odpověď.“

„Co potom udělá?“

„Možná mě kvůli tomu vyhledá a já se budu muset připravit na vysvětlování. Třeba k tomu ani nedojde.“

Moje naděje spočívá na dvou věcech. Za prvé může policie sebrat Kamínka dřív, než si stihne všechno povědět se svým kumpánem Normanem. Tahle naděje nejspíš nevyjde, protože Norman ví, kde se Kamínek skrývá a toho času je na cestě za ním. Za druhé potom

máme už jen jedinou naději, jak vyvrátit nařčení, že jsme policejní špiclové. Musíme spoléhat, že Gaskinovo chování vůči mně bylo důvěryhodné. Myslím, že to sehrál dobře a každý by mě musel považovat za známou firmu ve světě zločinu.“

„Však tam ve Stodole nebyl náhodou,“ prohodil Ginger.

„Co tím chceš říct?“

„Sám jsem ho do Stodoly pozval.“

„Co jsi udělal?“

„Když jsem se vrátil pro své cigarety, zatelefonoval jsem mu, že se schyluje ke střetnutí mezi tebou a Špinavcem, a že by bylo dobré, kdyby se mohl zastavit. Takže jeho výstup ve Stodole nebyl v žádném případě dílem náhody.“

„Tak proto ses vracel. Říkal jsem si, že to má nějaký význam, ale nemohl jsem na to přijít. Byla to dobrá práce. Co jiného jsem ovšem mohl dělat, než přistoupit na konfrontaci s tím pitomým kapsářem? Bylo jasné, že Normana uklidním jenom tak, že dosáhnou toho, aby dostal své peníze zpátky. Řeknu ti, že to byl hrozný pocit, sáhnout do kapsy a zjistit, že je prázdná.“

Ginger se ušklíbl: „Dovedu si to představit.“

„Vidím to tak, že se k něčemu schyluje,“ pokračoval Biggles. „Jestli se Norman setká s Kamínkem, je naše hra u konce. Ať už to bude probíhat jakkoliv, musíme čekat pěknou melu. Před časem jsi mi říkal něco o tom, že jsme na tenkém ledě. Připrav se, že se co nevidět prolomí.“

„Vyvíjelo se to bezvadně, dokud tě Špinavec neokradl. A zatraceně se to zkomplikovalo tím, že se Kamínek odhodlal k útěku právě dnes““

Biggles potřásl hlavou: „Věci jsou v pohybu a odstartoval to ten falešný kámen. Toho jsem se celou dobu obával. Asi jsem udělal chybu, že jsem jim ho odevzdal. Na druhé straně to však určitému účelu dobře posloužilo. Dostali jsme se na důležitou stopu.“

„Jak to myslíš?“

„Gaskin hledá překupníka, který žije v Londýně, možná v okolí, nebo alespoň do Londýna zajíždí. Norman mu musel dopravit drahokam, aby zjistil, že není pravý. Pokud ho Norman dokázal ukázat v čase ohraničeném okamžikem, kdy jsem mu jej dal a potom momentem, kdy jím mrštil o stůl, plyne z toho jediné. Překupník nebyl daleko. Takto musíme uvažovat. Jinak ovšem teď nemůžeme udělat nic jiného, než se vrátit domů.“

Vrátili se do hotelu a nad rychlým občerstvením ve snack baru naproti potom rozebírali situaci.

„Co teď můžeme podniknout?“ ptal se Ginger.

„Ještě jsem se nerozhodl,“ odpověděl Biggles. „Asi to bude záviset na tom, jestli policie dopadne Kamínka. Taky ovšem na Normanově reakci, když mu dojde, že moje historka o něm byla čirý výmysl. Příští krok nejspíš udělá protivník. My jsme prozatím dohráli. Návnadu jsem prodal a smaragd byl odhalen jako bezcenná kopie. Myslím, že víme celkem přesně, jak to proběhlo. Informace, že mám smaragd, se dostala až k záhadnému panu X, překupníkovi v pozadí. Informátorem byl nejspíš Norman nebo Chytrolín. X si chtěl informaci potvrdit a poslal za mnou chlapíka s vázankou RAF. Koupil přívěsek, aby ho X mohl identifikovat, ale hlavně ho zajímal smaragd, přirozeně. Potom X poslal Normana,

aby koupil kámen, nebo se ke koupi rozhodl Norman na svou pěst.“

„Co ti připadá pravděpodobnější?“

„Pokud to byl X, kdo poslal Normana, proč neposlal muže s vázankou RAF, kterého jsem potkal na nádraží Victoria? Na druhé straně je nejasné, odkud vzal Norman dvě stě liber, pokud pracoval na svou pěst?“

„Třeba pocházejí z nějaké čerstvé loupeže.“

„To je možné. Nemá smysl to rozebírat dopodrobna, protože u všech loupeží to probíhá nakonec úplně stejně. V každém případě, a platí to i pro ten náš, musí být někde v pozadí nějaký překupník. Co mě však trochu mate, je otázka, kam do té složité skládačky zapadá Chytrolín? Určitě měl o smaragd zájem. Jediné, co víme, je skutečnost, že patří k Normanovým důvěrným přátelům.“

„Třeba s tebou mluvil jenom z čistě profesionálního zájmu.“

„Můžeš mít pravdu. Ale i on mohl jednat na vlastní pěst. V každém případě se musíme určitě ráno spojit s inspektorem Gaskinem a dovědět se od něj, co je nového s Kamínkem. Večer potom nejspíš zaskočíme do Stodoly a snad chvíli necháme věcem volný průběh. Pokud tam bude vysedávat Norman, podle jeho chování snadno hned poznáme, odkud vítr fouká. Myslím si, že do té doby je nemožné dělat nějaké definitivní plány... A teď pojďme spát.“

„Kdy a kde se Vám podařilo znovu polapit Kamínka Stonewayse?“

Den na venkově

Krátce po deváté ráno obsadil Biggles na nádraží Victoria jednu telefonní budku, aby se spojil s inspektorem Gaskinem. Právě prodávali první vydání novin a Ginger jedny koupil od chlapce u vchodu. Líně jimi listoval a hledal rubriku zpráv, které došly po uzávěrce.

„Mají ho,“ řekl s ulehčením Bigglesovi. „Poslouchej.“ Pak přečetl stručnou noticku: „Gerald Stoneways, trestanec, jenž včera uprchl z vězení v Pentonvillu, byl včera pozdě v noci dopaden.“

„Výborně. Musela to být mimořádně rychlá akce,“ pochvaloval si Biggles.

„Nemusíš už ani volat Gaskinovi,“ mínil Ginger.

„Kdepak! Teď je to ještě naléhavější, než předtím,“ ujišťoval ho Biggles. „Musíme zjistit, kdy ho polapili. Jestli se s ním Norman stačil předtím setkat. Jsem si jist, že ze Stodoly spěchal přímo za Kamínkem. Teď nám bude muset Gaskin podrobně referovat, jak se to vlastně událo. A ty stůj hned u sluchátka, ať to nemusím celé opakovat.“

Nechal se přepojit k inspektorovi a v rozhovoru šel hned k věci: „Kdy a kde se vám podařilo znovu polapit Kamínka Stonewayse?“

„O tom vám musím vyprávět,“ odpověděl Gaskin. „Je to delší historie.“

„Tak spusťte, ale ještě než začnete, rád bych něco věděl. Když jste včera večer navštívil Stodolu, měl už Yard informaci o Kamínkově útěku?“

„Samozřejmě. Měl jsem včera večer ve Stodole nového mládence, kterého tam ještě neznají. Dobře vím, že Norman je s Kamínkem velký kámoš. Dal jsem svému muži pokyn, aby se na Normana pověsil, protože nás může dovést k uprchlému Kamínkovi. Potom prý Norman telefonoval. Nato nasedl do projíždějícího taxíku a nechal se zavézt na předměstí, na nádraží King's Cross. Tam se usadil v takovém temném zákoutí a čekal. Vyčkával skoro hodinu a myslím, že ten, kdo měl přijít, byl Kamínek.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Protože jsme na stejném místě Kamínka sebrali. Legrační je, že to nemělo nic společného s mým mužem stopujícím Normana. Kamínek velice spěchal a nechtěl riskovat, že ho někdo uvidí na ulici. Ukradl auto a chtěl přijet až na místo schůzky. Zahlédl ho však majitel auta a rozčileně hned volal do Scotland Yardu číslo právě ukradeného vozu. Do pěti minut po autě pátrali všichni policisté v ulicích Londýna. Autohlídka ho zahlédla na Euston Road, sledovala ho a když potom zastavil u King's Cross, vrhli se na něj. Čekali nějakého zlodějčka nebo lehkomyšlného mladíka a najednou si uvědomili, že drží v rukou chlapa, po němž pátrá policie celé země – Kamínka.“

„Norman tomu přihlížel?“

„Nemohl než přihlížet. Ale počkejte, já jsem ještě neskončil. Norman, stále nenápadně sledovaný mým hochem, si na železničním nádraží koupil lístek do Hertford North. Vypadalo to, jako by tam směřoval, i kdyby se setkal s Kamínkem. Po hodinové cestě vystoupil v Hertfordu, kde na něho čekalo auto. Bylo to dobře zorganizováno. Motor auta běžel. Norman

nastoupil a auto hned vyrazilo. Můj muž zůstal na chodníku. Nemohl nic dělat, protože na tom pustém místě nebylo široko daleko žádné jiné auto.“

„Zachytil číslo toho auta?“

„Nestačil to. Norman i auto zmizeli rychlostí blesku. Byla to velká černá limuzína – daimler. Aspoň si to myslí ten můj hoch. Čekal do příjezdu dalšího vlaku, a protože se už Norman neobjevil, vydal se zpátky a ohlásil nám všechno, co viděl.“

„Zdá se tedy, že Norman strávil noc někde v oblasti Hertfordu?“

„Pokud ho auto nevezlo zpátky do Londýna, tak máte nejspíš pravdu. Není pochyb, že Kamínka měl potkat na nádraží King's Cross. Vždyť těsně předtím telefonoval.“

„Mohl volat právě do Hertfordu, aby připravili vůz.“

„I to může být pravda.“

„Vrátil se už Norman z Hertfordu?“

„Vlakem ne. Na stanicích máme své lidi.“

„Ale nehledáte ho pro něco určitého, že ne?“

„Ted' ne. Jeden ovšem neví. Tyhle lidičky musíte mít pod dohledem, protože nikdy nevíte, co vyvedou.“

„Souhlasím,“ řekl Biggles. „Rád bych se zajel podívat do Hertfordu.“

„Ovšem pokud se vrátí, zjistíme to na stanici King's Cross,“ zdůraznil Gaskin.

„Musíme si uvědomovat, že může mít k dispozici to auto, které ho vyzvedlo. Mohl se jím pohodlně vrátit do Londýna, kdykoliv se rozhodl. Rád bych se o tom dověděl víc. Budu potřebovat auto, ale nechci se vůbec přiblížit k Yardu. Můžete mi nějaké půjčit? Nic oficiálního, docela obyčejný standardní typ.“

„Stačí fordka?“

„Výborně!“

„Kam si pro ni přijdete?“

„Přistavte ji někam před hotel Grosvenor tak rychle, jak jen můžete. Hovořím z nádraží Victoria, takže se mi to velice hodí právě tam. Řekněte řidiči, ať vystoupí a zůstane stát u otevřených dveří. Tak ho snadno poznám.“

„Zařídím to,“ slíbil Gaskin. „Ještě něco?“

„To je vše. Děkuji vám.“

Biggles zavěsil a otočil se ke Gingerovi se šibalským úsměvem: „Očekávali jsme ráno plné nudy a zatím se nám to všechno pěkně dostává do obrátek. Normanův odjezd na venkov otevírá nové možnosti. Zdá se, že se už nestihl setkat s Kamínkem. Nemohli spolu ale předtím telefonovat? I tak ovšem si nedovedu představit, že by v tom spěchu stihli hovořit o mně. Spadl mi kámen ze srdce... A teď honem k hotelu Grosvenor!“

Nečekali ani pět minut a dorazil jejich vůz. Řidič na sebe upozornil a pak odešel. Za volant okamžitě usedl Biggles. Oba přátelé ihned vyrazili na sever, kde leží sídelní městečko hrabství Hertfordshire. Když se na plný plyn řítily po Great North Road, poznamenal Biggles: „Náš výlet nemusí mít žádné výsledky, ale může též přinést překvapení. Záleží na tom, co dělá ten dareba Norman. Pokud zůstává na venkově, pak asi marníme svůj čas. Já však počítám s jeho návratem do Londýna, právě tím autem, kterým odjel. Auto by mě velice zajímalo a hlavně jeho majitel.“

„Skutečně je možné, že se stejným autem vrátil do Londýna,“ přikývl Ginger.

„V tom případě se s ním nemůžeme setkat a na to taky spoléhám. Mohli ho zavést jenom k vlaku. Jakmile

dorazíme na místo, musíme se spojit s Gaskinem. Má svého muže na nádraží King's Cross. Třeba nám poví něco nového.“

Z hlavní cesty sjeli u Hatfieldu a za necelou hodinu dorazili do Hertfordu. Biggles jel přímo na Severní nádraží a z budky zavolal inspektoru Gaskinovi.

„Prozatím se vlakem určitě nevrátil,“ řekl Biggles Gingerovi, když se vrátil k vozu. „Ted' musíme umět čekat. Může to trvat dlouho, ale trpělivost se nám určitě vyplatí. Ať už se bude dít cokoli, Norman nás tu nesmí spatřit. Zacouvám vozem až tam ke zdi. Odsud budeme dobře vidět na vchod do budovy nádraží a přitom se budeme moci rozjet kterýmkoliv směrem.“

Po zaparkování se Biggles pohodlně usadil a zapálil si cigaretu.

„Myslím, že je celkem lhostejné, jestli Norman přebývá ve městě nebo někde v okolních vesnicích,“ ozval se po chvíli ticha. „Kdybych však měl hádat, řekl bych, že je na venkově. Dívám se na to množství autobusů, směřující do centra městečka. Nemuseli pro něj posílat auto, kdyby byl jeho cílem nějaký dům ve městě.“

Uplynula hodina. Potom dvě hodiny. Blížil se večer. „Jestli nás čeká pátrání tohoto druhu, to abychom si příště pokaždé vyzvedli pohotovostní přídělky jídla, pití a cigaret. Připadám si jako voják v zákopu,“ vrčel našťavaně Ginger, když pohledem na hodinky zjistil, že je už dávno pět pryč.

Najednou se však jejich pozornost vyburcovala na maximum. K protějším chodníkům totiž tiše přijížděl nablýskaný černý daimler.

„Je tady!“ vydechl nedůvěřivě Ginger. Sledoval, jak Norman vystupuje z vozu a svižně kráčí ke vchodu do nádražní haly. „Píši si číslo auta.“

„Sklon hlavu,“ nařídil mu Biggles.

Gingera napadlo, že by mohli auto ztratit z dohledu, protože to se, bez ohledu na Normana, dávalo pomalu opět do pohybu. Uniformovaný řidič beze spěchu zacouval na boční cestu naproti budově nádraží. Černý daimler se tak ocitl čelem ve směru, z něhož před chvílí přijel. Řidič nezastavil, ale zařadil jedničku a přidal plyn. Vydal se na zpáteční cestu. Norman byl zatím vzdálen tak deset dvanáct kroků. Biggles se proto neodvažoval pohnout. Nechtěl nastartovat dříve, než Norman nezmizí v budově. Teprve pak se mohli vydat pronásledovat černý daimler.

„Dobře, že se začal otáčet, jinak by už byl dávno ten tam,“ řekl Biggles s očima upřenýma na odjíždějící auto, které už mělo asi sto yardů náskok. Nastartoval a vyrazil za ním. Protože na cestě nebyl žádný provoz, udržoval od auta před sebou dostatečný odstup.

„Zatím se mi to jeví dobře,“ poznamenal po chvíli. „Čekal jsem, že ho přivezou přímo ke vchodu do haly, že řidič přibrzdí a hned pojede dál. On zatím zastavil na opačné straně a pomalu se otáčel. Zdá se, že nemá nejmenší podezření. Když se zbavil svého cestujícího, jede úplně bezstarostně a uvolněně. Vidiš ho dobře?“

„Ano,“ odpověděl Ginger. „Má už svoje roky, řekl bych tak padesát. Vypadá jako řidič z povolání. Má uniformu. Zřejmě pracuje pro někoho z vyšších vrstev. Číslo auta je CYM 618.“

„Rozhodně míří dál na venkov,“ prohodil Biggles, zatímco auto před nimi směřovalo stále dál, typickou venkovskou krajinou staré dobré Anglie.

Podle návěstí vedle cesty už museli projet vesnicí zvanou Waterford. Pak daimler náhle odbočil na úzkou cestu mezi strmými svahy, jež dále pokračovala mezi zastřiženým živým plotem. Dvě protijedoucí vozidla by se zde vyhýbala s velkými obtížemi.

„Budeme to muset risknout a následovat ho,“ řekl Biggles a zatočil na úzkou cestu. „Zde asi mnoho aut nejezdí. Bojím se, že řidič před námi konečně pojme podezření, že je sledován... Stále si však myslím, že to riziko musíme podstoupit.“

„Počkej. Však brzy uvidíme,“ uklidňoval ho Ginger. „Jestli to snad našeho přítele napadne, tak určitě šlápne na plyn a předvede nám pekelnou jízdu po místních polňačkách, které jsou v dosti hrozném stavu. Navíc se zde určitě dobře vyzná a my mu nebudeme rovnocennými soupeři.“

Zatím se to však jevilo tak, že řidič si vozu za sebou vůbec nevšímal a klidně pokračoval ve své neuspěchané jízdě. Pak náhle zabočil na příjezdovou cestu lemovanou rododendrony a dalšími okrasnými stromy. Biggles s Gingerem vzápětí tuto odbočku minuli. Všimli si, že nedaleko mezi stromy prosvítají komíny většího stavení. Nezastavili a pokračovali do nízkého táhlého kopce.

„Nevšiml sis někde názvu té usedlosti?“ zeptal se Biggles. „Musel jsem dávat pozor na cestu a moc jsem se nerozhlížel.“

„Nic jsem neviděl než bílou bránu. Nedokázal jsem na tu dálku vůbec rozeznat, jestli je tam někde nějaká cedule.“

„Zeptáme se tam toho člověka,“ prohlásil Biggles a zabrzdil poblíž zemědělského dělníka, který se zabýval přistřihováním živého plotu. Spustil okénko a zavolal: „Prosím vás, můžete mi říct jméno usedlosti, kterou jsme právě minuli?“

„Určitě myslíte Gortons, pane. Jiné sídlo tady v okolí není,“ odpověděl zdvořile venkovan.

„Hledám zde bydliště pana Smithsona,“ vysvětloval Biggles svůj zájem.

Muž okamžitě potřásl hlavou: „Na Gortonsu nežije, pane. Nikdy jsem zde podobné jméno neslyšel. V současné době obývá Gortons pan Eustace Carlton.“

„Ten zde ale asi nebydlí dlouho?“

„Už to bude rok.“

„Moc vám děkujeme,“ pokynul Biggles a pokračoval v jízdě.

Asi o celou míli dále se zastavil u křižovatky cest. Vypnul motor a zapálil si cigaretu. Pak začal uvažovat nahlas: „Položme si otázku, jak souvisí londýnský lupič klenotů s venkovským gentlemanem, známým jako pan Carlton? Mimochodem to jméno může být falešné... Rád bych se našeho přítele, co stříhá plot, vyptal na Carltona podrobněji. Nechtěl jsem vzbudit jeho pozornost, protože vím, jak to chodí na venkově. Může znát někoho z tamějšího personálu, prostě slovo dá slovo a obyvatelé domu se dovědí o cizích lidech, kteří se vyptávali. Historka o Smithsonovi, kterého hledáme, zněla snad věrohodně.“

„Myslím, že ano.“

Biggles dokouřil a pohlédl na hodinky: „Hrome! Věřil bys, že už bude šest?“

„Určitě ano,“ odpověděl Ginger. „Hlásí mi to můj žaludek. Je rozhodně čas něco pojíst. Vidiš ten ukazatel vlevo? To je směr do Hertfordu. Měli bychom si pospíšet, dokud mám ještě sílu udržet vidličku a nůž.“

Biggles zaváhal: „Láká mě to, trochu se na Gortonsu porozhlédnout. Snad to ale bude lepší za denního světla a ne v tomto autě. Jestli řidič daimlera tudy jezdí pravidelně, musel by být moc natvrdlý, kdyby mu naše auto už podruhé nebylo podezřelé. Rozhodně by o tom pověděl lidem v domě. Předpokládám, že jsou to zločinci, takže je každá taková informace varuje a vede k větší ostražitosti. Vždyť to známe ze Stodoly. Nevadí... Zaskočíme zpátky do Hertfordu a dáme si co hrdlo ráčí. Zahlédl jsem vývěsní štít hotelové restaurace poblíž nádraží.“

„Neuvažuješ o tom, že bychom mohli v Hertfordu přenocovat?“ zeptal se Ginger, když Biggles nastartoval.

„Uvažoval jsem o tom a taky o možnosti jít si prohlédnout Gortons v noci,“ přiznal se Biggles. „Ovšem když si uvědomíme, proti komu zde stojíme, musíme nakonec připustit, že by to byla ztráta času. Nic s sebou nemáme, ani se mi pro věci do hotelu nechce... Mám však lepší plán.“

„Jakýpak?“

„Zítra si prohlédneme Gortons ze vzduchu a získáme povšechnou orientaci o sídle a jeho okolí. Taky si tam můžeme fotografovat podle libosti. Jsem na Gortons velice zvědavý. Norman tam přece nejel jenom proto, aby se nadýchal čerstvého vzduchu.“

Vrátili se do městečka a Biggles zaparkoval na vyhrazeném parkovišti ve dvoře hotelu. Nápis sděloval, že v restauraci jsou vítáni i návštěvníci, kteří nejsou

hotelovými hosty. Přátelé se opláchli a konečně zasedli k očekávanému jídlu. Po jídle si dopřáli voňavou kávu. Zrovna když už se pomalu hotovili k odchodu, rozletěly se vstupní dveře a objevili se dva muži.

Ginger na ně třesl oči, jako by nevěřil, že se něco takového skutečně stalo. Zvláště jeden z dvojice jeho pohled přitahoval. V první chvíli si pomyslel, že k setkání dochází čistou náhodou. Až později mu došlo, že v tomto případě jsou shody okolností dosti nepravděpodobné.

Oba si je pomalu prohlédli. Prvního muže rozhodně neznal. Byl to vysoký třicátník s knírem. Vypadal docela sympaticky. Druhým však byl muž, jenž s vázankou RAF na krku kontaktoval Bigglese na nádraží Victoria a převzal od něho zlatý přívěsek. Kravatu příslušníků RAF měl na sobě i teď.

Nyní se setkali tváří v tvář a v žádném případě nebylo možno doufat, že Biggles kolem svého muže projde nepoznán. Že by ho mohli poznat oba dva, něco takového Gingera ani nemohlo napadnout.

Muž s kravatou v barvách RAF na Bigglese zíral jako by byl nečekaným setkáním úplně vyveden z míry. Jeho údiv byl dosti dobře pochopitelný. Promluvil však jeho společník. Jeho tvář se rozjasnila v širokém úsměvu: „Propána, snad to není Biggles?! Jsem moc rád, že tě zase vidím! Copak tě zaválo do našich končin?“

Dvě slabiky Bigglesova jména z mužových úst zapůsobily na Gingera jako studená sprcha. Mělo však přijít ještě něco mnohem horšího.

Aniž počkal na Bigglesovu odpověď, muž pokračoval: „Slyšel jsem, že ses dal do policejních služeb.“

Nebezpečné setkání

Ginger dobře věděl, že v podobných okamžicích obvykle Biggles dokáže nemožné. Bez ohledu na šokující okolnosti dokáže zůstat pánem situace. Těžko říci, jestli mu to bylo vrozeno, nebo si své reakce vypěstoval ve vzdušných soubojích... Momentální problém nebyl výjimkou. Zase to šlo na ostří nože. Jak jinak nazvat setkání s mužem, kterému na nádraží Victoria předal zlatý přívěsek a jenž ho tedy zcela logicky musel považovat za zloděje.

Biggles však rozhodně nebyl vyveden z míry. Jeho výraz se sice změnil, ale jen proto, že se rovněž pobaveně rozesmál. „Cože jsi to slyšel?“ zeptal se.

„Říkalo se, že prý ses dal k policii.“

„Kdo to povídal?“

„Tug Carrington. Jednou jsme se potkali na Piccadilly. Už to bude bezmála rok, co se o tobě zmínil.“

Biggles udělal znechucené gesto: „No jo – Tug... Ten odjakživa všechno popletl. Je pravda, že před časem o mějevila policie jistý zájem... Ale, příteli, copak si mě dovedeš představit, jak stojím na křižovatce a řídím dopravu?“

„Musím se přiznat, že to chce velkou představivost,“ odpověděl se smíchem ten druhý. „Mimochodem... Rád bych ti představil svého přítele Verneye Laxtera.“

„Mám pocit, že jsme se už někde setkali,“ řekl důrazně Laxter, zatímco si potřásl pravicemi.

„Chtěl jsem zrovna říct totéž,“ prohodil lehce Biggles a ujal se představování Gingera. „Seznam se s

mým kamarádem z války Billem Reverleyem, známým jako Rey,“ řekl a přihlížel, jak si Ginger podává ruku s mužem, který Bigglese před chvílí oslovil. Ginger vypadal poněkud zaraženě, protože pořád nechápal, jak se z té kaše mohou dostat se zdravou kůží.

První Laxterova otázka byla opravdu nevyhnutelná: „Co zde vlastně děláte?“ Muž hleděl podezřívavě na Bigglese.

„Zastavili jsme se na kousek toho žvance,“ odpověděl Biggles po pravdě.

„Takže zde nejste ubytováni?“

„Ale kdeže... Tak jsme se jenom trochu podívali po okolí.“

„Proč?“

„Řekl bych, že se nám zachtělo čerstvého vzduchu,“ mrknul jedním okem Biggles. „Zrovna jsme si říkali, že vyrazíme zpátky do Londýna, když jste vešli vy dva.“

„Vždyť nespěcháte!“ prohlásil Laxter. „Co kdybychom si dali malý drink? Dovolte mi, abych vás na něj všechny pozval. Mají tu útulný a dobře zásobený bar. Už jsme ho vyzkoušeli.“

Gingerovi bylo jasné, že muž chce, aby se ještě zdrželi. Asi jim chtěl položit nějaké otázky.

Všichni čtyři se tedy vydali do sousedního salonku s barem.

Jakmile si objednali pití, otočil se Reverley k Laxterovi a důvěrným tonem mu řekl: „Jestliže potřebuješ někoho, kdo dokáže s každým letadlem zázraky, pak je to tenhle chlápek.“ Ukázal přitom na Bigglese.

„Když to říkáš,“ odvětil Laxter, který vypadal jako by jím zmítala směsice protichůdných pocitů.

Do rozhovoru se vložil Biggles. Podíval se na Laxtera a zeptal se: „Stále létáte?“

„Jak vás napadlo, že jsem pilot?“

Biggles se pousmál: „Když nechcete, aby vás lidé spojovali s létáním, musíte přestat nosit tuto kravatu.“

Gingerovi se zdálo, že na okamžik vypadal Laxter vylekaně. Pak však pokračoval: „Proč jste se mě ptal, jestli pořád létám?“

„Jenom mě tak napadlo, že byste mohl vědět o někom, kdo by si chtěl najmout pilota,“ odpověděl Biggles ledabyle, jako by podobný rozhovor vedl běžně.

Nyní zasáhl Reverley: „Laxter vede takový malý exkluzivní letecký klub. Není to daleko.“

Laxter se zamračil, jako by mu vadilo, že se hovoří o něm. Neřekl ani slovo, ale Gingerovi bylo jasné, že úporně přemýšlí.

„Je nám zde s vámi velice příjemně, ale bohužel máme už nejvyšší čas,“ řekl Biggles, když dopil svůj drink. „Pomalů se zvedneme. Mimochodem – nemůžeme někoho z vás svézt zpátky do Londýna?“

Nabídka odezněla bez nejmenší reakce.

Pak se zeptal Laxter: „Kdybych vás potřeboval najít, zůstáváte pořád na původním místě?“

„Ano, pár dní určitě,“ odpověděl Biggles. Pak zamyšleně dodal: „Někdy se to v životě tak semele, že pak člověk nemůže nikde zůstat nějak moc dlouho.“

„Teď mě napadá,“ ozval se znovu Laxter, „že jsem měl za to, že se jmenujete Walls.“

„To jméno je dost dobré a dobře se pamatuje,“ odpověděl zlehka Biggles.

„Tak proč vám Rev říká Biggles?“

Reverley se ozval: „V armádě mu tak říkali všichni. Je to přezdívka. Opravdu jsem nikdy neslyšel, že by ho oslovili jinak.“

Biggles povstal: „Tak teď už ale musíme vyrazit. Věřím, že se zase někdy potkáme.“

„Tak nashle...“

S těmito slovy se rozloučili.

Biggles musel podepřít Gingera hned ve dveřích hotelové restaurace. Vedle vchodu se leskl černý lak velké limuzíny. Byl to daimler s číslem CYM 618.

„Tak tímhle přijeli,“ řekl pobaveně Biggles. „Laxter zřejmě svezl Reverleye.“

„Vypadá to, že Reverley žije na Gortonsu,“ mručel potichu Ginger.

„Zřejmě. Ledaže by ho Laxter potkal na nádraží nebo ho snad odněkud kousek svezl.“

Šli přes dvůr na hotelové parkoviště. Usadili se a Biggles nastartoval. Teprve pak dlouze hvízdł: „Fijů... To tedy bylo jako rána palicí do hlavy! Snad to na mně nebylo poznat, ale myslel jsem, že se propadnu, když vešel ten Laxter. A k dovršení všeho vzápětí Rev Reverley halekal moje jméno nebo přinejmenším jeho první polovinu.“

„Zná i druhou polovinu tvého jména?“

„Možná ano, možná ne... Slyšel jsi, co řekl. Jednu chvíli jsem myslel, že budeme muset vyložit karty.“

Tohle celé byla jenom a jenom moje chyba. Vybral jsem hospodu takřka na prahu nepřátelského stavení. Ach jo...“

„A kdo je to ten Reverley?“

„Pilot. Za války řídil letadlo, co navádí bombardéry. Laxter mohl sloužit s ním, aspoň mi to tak připadá.“

Během války jsem se s Řevem několikrát setkal, ale nic moc o něm vlastně nevím. Matně si vzpomínám, že po válce snad dělal instruktora v jednom leteckém klubu někde v South Wessexu. Rozhodně brzy odešel z armády.“

„Co může mít společného s Laxterem?“

„To bych taky rád věděl,“ odvětil Biggles. Mezitím se už dostal na hlavní silnici a každou minutou se blížil k Londýnu. Po chvilce mlčení pokračoval: „Nechce se mi věřit, že se dostal na šikmou plochu. Připadal mi vždycky jako rovný chlap. Mohli se třeba potkat náhodou. Nebo se občas mohou i vídat. Vzpomínky z války vytvářejí často pouta na celý život.“

„Tak jaký můžeme udělat závěr?“

„Zeptej se mě na něco jednoduššího. Zatím v tom mám zmatek,“ pokračoval Biggles. „Laxter, ten dobrák s kravatou RAF, mě zná jako darebu jménem Walls. Mimochodem – myslím, že s tou kravatou už běhat nebude... Taky ví, že já vím o jeho nezákonné činnosti. Stačí, že koupil ukradený šperk. Díky Revovi už ví i to, že jsem pilot. Taky je mu jasné, že já to vím o něm. I když nemusel být zrovna pilot. Mohl patřit k posádce nebo třeba k pozemnímu personálu. Teď už jsem si jist, že tehdy po krádeži auta jel do klubu RAF nebo do aeroklubu. Ta akce chtěla zkušenost a dobré nervy. Jsem si jist, že to nedělal poprvé. Vidím to tak, že je už delší dobu na druhé straně zákona. Laxter nás bude v myšlenkách ještě dlouho zaměstnávat a on určitě bude zase přemýšlet o mně... Jeví se mi to tak, že náš příjezd na venkov povede buď k něčemu senzačnímu, nebo naše hra splaskne jako mýdlová bublina.“

„Ukazuje se, že Gaskinův nápad ohledně letectví nebyl tak daleko od skutečnosti.“

„Máš pravdu. Zmínka o tom exkluzivním malém leteckém klubu mi stačila. Laxter se vůbec netvářil potěšeně, když se o tom Rev zmínil. Ovšem skutečnost, že to řekl, zase svědčí pro to, že nemá tušení, že by snad klub sloužil jako zástěrka jiné činnosti. Klub bude někde v dosahu Gortonsu a rozhodně bude velmi exkluzivní, protože jsem o něm jakživ neslyšel. Registrován ovšem bude a brzy se na jeho záznam podíváme.“

„Ovšem pokud o něm Rev ví a vyskytuje se tady, musí s tím nějak souviset,“ poznamenal Ginger.

„To není jisté. Proč řekl Laxterovi – Jestli hledáte pilota, tady ho máte – nebo něco v tom smyslu a myslel přitom mne? Laxter hledá pilota a Rev by nikdy nedoporučil mě, kdyby nevěřil, že je to v pořádku. Spíš mi to připadá, že práci v klubu nabídl jemu a on ji odmítl, aniž znal pozadí. Třeba měl jenom stín nějakého podezření, něco mu trošku nevonělo a on řekl klidně Ne. Člověk s jeho kvalifikací získá zaměstnání všude. Proč by měl riskovat licenci?“

„Jestli však měl podezření na nějakou levotu, proč tu práci nabízel tobě?“

Biggles se zamyslel: „Nemusel to myslet vážně. Nebo chtěl vyvést Laxtera z klidu a řekl si, že případnou levotu dokážu rozpoznat. Však se to dříve nebo později dovíme.“

„Jedeme rovnou domů?“

„Nejspíš... Pojd'me si ale stručně shrnout situaci. Musíme si uvědomit, že Gus Norman má důvod nás podezřívat. Dalším, kdo nás podezřívá, je Laxter. Jestli se ti dva dají dohromady a řeknou si, co vědí... Člověče,

vždyť Norman jezdí na Gortons. Není dobré, že nás viděli kromě Stodoly i tady. Trošku jsme to přehnali...”

Odmlčel se a Ginger mlčel s ním. Auto se blížilo Londýnu.

Byli už v předměstských ulicích, když se Biggles ozval znovu: „Podívám se ještě do Stodoly. Vždyť to může být naposledy.“

„Proč naposledy?!“

„Protože začal hon na sídlo Gortons. Budeme muset zjistit, co se tam děje. To však může počkat do zítřka.“

„A proč tedy chceš jít do Stodoly?“

„Může tam být Norman. Pokud tam bude, chci zjistit co si o nás myslí. Zda nás podezřívá, nebo nám uvěřil. Když se setkáme, bude to brzy jasné.“

„Co chceš udělat s autem?“

„Zaparkuji ho přes noc ve veřejných garážích a zítra povím Gaskinovi, ať si je vyzvedne!“

„Auto budeme potřebovat!“

„Použijeme naše vlastní. Laxter si mohl poznamenat číslo tohoto, takže by nebylo dobré se v něm znovu potloukat v okolí Hertfordu. Taky je už načase, abychom se spojili s Algym a Bertiem. Možná mají pro nás nějaké novinky a já budu mít pro ně práci.“

Zaparkovali v garáži blízko stanice Victoria, nasedli na autobus a vydali se do Soho, do své již oblíbené Stodoly.

Zastihli tam obvyklou společnost včetně Normana. Ten se opíral o bar a barva jeho tváře svědčila o tom, že si svých oblíbených nápojů dopřál více než bylo moudré. Zjevně to bylo patrné i na jeho slovním projevu.

Takže do toho, pomyslel si Ginger, když Biggles přikročil různými kroky k baru.

„Kde jste byli?“ zatékal po nich pohledem Norman.
„Pročpak? Vy jste mě hledal?“ podivil se upřímně Biggles.

„Ani ne...“

„Tak proč si s tím lámete hlavu?“

„Napijte se se mnou,“ vyrazil ze sebe Norman.
Znělo to jako příkaz. „Děkuji, ale nebudu pít.“

„Proč ne?“

„Mám večer ještě práci.“

„Musíte nejspíš zase někde vyhrabat další zelené sklíčko,“ posmíval se Norman, jenž se natolik posilnil, že se stával agresivní.

„Vidíte, vidíte,“ opáčil Biggles. „Takovou botu jsem udělal. Jestli to celé někoho štve, tak věřte, že mě nejvíc.“

Norman mávl rukou a změnil poněkud směr konverzace: „Slyšel jste, co se přihodilo Kamínkoví?“

„Přečetl jsem si to v novinách.“

„Ten trouba,“ řekl procítěně Norman. „Víte, co udělal? Šlohnul auto. Musel se načisto zbláznit. Poldové ho měli během pár minut za katrem a málem sbalili i mne.“

„Jak je to možné?“

„Jel rovnou na místo, kde jsem ho čekal.“

„Věděl o tom?“

„To si pište, že jo. A přitom jsem mu zařídil, že se mohl zašít na takové bezpečné místečko. Byl by tam jako v bavlnce. Ale ne,“ řekl Norman hořce, „ten idiot musí šlohnout káru...“

Biggles účastně pokýval hlavou: „Asi moc spěchal!“

„Řečičky! Odteď si bude pamatovat, že jezdit v kradeném autě znamená jeho konec. Byla večerní

dopravní špička. Ani v autobusu, ani v metru by si ho nikdo nevšiml.“ Pak Norman poručil další pití a obrátil se znovu k Bigglesovi: „Co vás sem přivádí?“

„Chci se jenom rozhlédnout, co nového.“

„A třeba zase prdelkovat okolo toho blbce Gaskina, že?“ zaryl si Norman.

„Nepotřebuji se zalichotit nikomu,“ prohlásil chladně Biggles. „Minule pro vás Gaskin získal zpátky ty peníze, tak co proti němu máte? Jestli se chcete bavit takhle, tak si svou whisky pijte sám. Dejte na mě a běžte si lehnout. Už vám to moc mluví. Já už taky půjdu. Gingere, pojď taky.“

Norman na ně zíral, dokud nevyšli.

„Je bez sebe kvůli Kamínkovi a snaží se z toho dostat pomocí alkoholu,“ poznamenal Biggles, když vyšli ven. „Nevadí. Rozhodně vím, co jsem vědět chtěl. Neměl čas s Kamínkem prohodit ani slovo, protože pak by se k nám choval jinak. Teď však musím ještě něco zařídit. Spojím se s Algym. Z nádraží Victoria mu zavolám do bytu.“

Na nádraží zajeli autobusem a odsud Biggles zatelefonoval do jejich domova v Mount Street. Ohlásil se Bertie.

„To jsem já,“ uvedl se Biggles.

„Člověče, to je dost, že se ozýváš! Už jsme si dělali starost,“ pokračoval Bertie. „Co se dělo?“

„Řeknu vám to zítra. Je tam Algy?“

„Ano. Chceš s ním mluvit?“

„Ne. Vyřídíme to spolu. Máš pro mne nějakou zprávu?“

„Nic, co by stálo za řeč. V práci zatím všechno běží dobře.“

„Tak prima,“ přikyvoval Biggles. „Budu vám oběma muset spoustu věcí vyprávět, ale na to, abychom se scházeli, je dnes už dost pozdě. Navíc nevím, jestli nás nebudou sledovat. Uvidíme se ráno, ale nerad bych se pohyboval blízko našeho úřadu. Setkáme se v bufetu na nádraží Victoria v devět ráno. Přineste s sebou mapu hrabství Hertfordshire. Přijed'te autem a zaparkujte je někde hodně blízko.“

„Je to jasné, budeme tam,“ uzavřel hovor Bertie.

„Tak ahoj!“ Biggles zavěsil. „A teď se půjdeme trochu natáhnout,“ řekl Gingerovi. „Dnes toho bylo dost a nejspíš se ani zítra nezastavíme.“

„Chceš povědět Gaskinovi, jak se nám to rýsuje?“ zeptal se Ginger, když kráčeli ke svému hotelu v Gillingham Street.

„Na to bude spousta času,“ odpověděl Biggles.

„Napřed se v tom případě musíme sami víc orientovat. Jestli se zítřek vydaří, tak to snad půjde.“

„Začneme už s létáním?“

„Snad ano, pokud bude dobré počasí na fotografování.“

Pak pokračovali v cestě mlčky. Myšlenkami už byli oba zase na stopě zločinu. Musí se však na zítřek dobře vyspat.

Nehoda nebo vražda?

Následujícího rána byli v klidném koutku nádražního bufetu na stanici Victoria Biggles a Ginger takřka jedinými návštěvníky, když dorazili Algy a Bertie.

„Už jsem si o vás dva začal dělat starosti,“ řekl Algy Bigglesovi, zatímco si sedal. „Proč jste nebyli doma?“

Biggles se unaveně usmál: „V téhle temné hře, do níž jsme byli zataženi, to vypadá tak, že každý hlídá každého. Musíme být opatrní na každý krok a na každé slovo. Co je nového?“

„Vlastně nic,“ odpověděl rozmrzele Algy. „Ne, že bychom se nesnažili. Bertie i já jsme navštívili všechny letecké kluby poblíž Londýna. Vypyťovali jsme se, ale to, co jsme se dověděli, bychom zjistili, i kdybychom zůstali sedět doma. Ještě musíme prověřit několik soukromých vlastníků letadel. To si však vyžádá určitý čas.“

Biggles přikývl: „To je v pořádku. Jsem si jist, že jste nemohli udělat víc. Mimochodem, nezapomněli jste na svých cestách na Klub South Wessex?“

„To víš, že ne. Byli jsme tam včera odpoledne.“

„S kým jste mluvili?“

„S tajemníkem klubu.“

„Nezaměstnávají instruktora jménem Bill Reverley, bývalého vojenského pilota, známého v branži pod jménem Rev?“

Algy chvíli neodpovídal. Díval se vytřeštěně na Bigglese a jeho tvář vyjadřovala nečekaný údiv.

„Proč... proč se ptáš?“

„Tak zaměstnávají?“

„Tedy... zaměstnávali.“

„Co tím chceš říct – zaměstnávali? Ted' už ho nezaměstnávají?“

„Ne. Tys neslyšel zprávy v osm hodin?“

„V našem hotelu nemáme rádiový přijímač. Co se stalo? Ven s tím. Nebudeme se na sebe dívat do soudného dne.“

„Je mrtev.“

„Mrtev?!“

„Včera zahynul.“

„Jak?“

„Při havárii.“

Bigglesovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval: „To musí být snad nějaký omyl.“ Pak pokračoval klidněji: „Vždyť jsme s ním mluvili včera večer v osm hodin.“

Algy pokrčil rameny: „Zřejmě se to stalo až potom.“

„Co o tom víš?“

„Jenom to, co hlásili v rádiu.“

„Co tedy říkali?“

„Hlásili stručnou zprávu, že nějaký muž nalezl cestou do práce havarované letadlo. Posádku tvořil jenom pilot, který byl už mrtev. Byl identifikován jako William Reverley, známý letecký instruktor.“

„Kde se to stalo?“

„Zřejmě někde v hrabství Hertfordshire. Když ted' na to myslím, uvědomuji si, že něco takového hlásili.“

„Když jste navštívili ten klub, byl Reverley přítomen?“

„Ne. Ptal jsem se po vedoucím instruktorů, abych se ho zeptal na případné noční lety. Řekli mi, že tam momentálně není. Byl prý se svým letadlem – austerem – ve vzduchu. Zdálo se, že nikdo v klubu neví, kam vlastně

letěl. Tajemník klubu mi řekl, že se jmenuje Reverley. Myslím, že jsem se s ním nikdy nesetkal. A tak jsme se chvíli potloukali kolem a pak jsme se rozhodli už déle nečekat. Nepřipadalo nám nutné tam zůstat.“

„To je všechno, co víte?“

„Všchno. Proč tě to tak sebralo? Ten Reverley byl tvůj přítel?“

„Ne snad blízký přítel, ale několikrát jsme se setkali za války. Vždycky na mě dělal dojem bezvadného chlapa, který je navíc vynikající letec a statečný voják.“

„Tak povídej, jak jste se s tím Reverleyem včera setkali?“

„To je dlouhá historie. Časem ti to celé povykládám,“ odpověděl Biggles. Jeho tvář poněkud pobledla a vypadal nezvykle vážně. Pak se znovu podíval na Gingera a pokračoval: „První vydání novin už budou na stáncích. Pojd'me si pro ně.“

Ginger odběhl a za okamžik se vrátil s výtiskem v ruce. „Tiskařská čerň je skoro ještě mokrá,“ prohodil. „Je to ve sloupci posledních zpráv. Letadlo našel zemědělský dělník v parku poblíž vesnice Watton. Pilota identifikovali jako Williama Reverleye. To je vše. Watton nebude příliš daleko od Gortonsu. Vzpomínám si, že jsem ten název viděl na silničních ukazatelích.“

Několik sekund Biggles nepromluvil. Vytáhl si z pouzdra cigaretu a velmi pomalu ji zapálil. Pohlédl na Gingera. „Samozřejmě nelze vyloučit, že to byla nehoda,“ řekl pomalu. „Na druhé straně ovšem musíme vzít v úvahu, o čem jsme si s ním včera povídali a taky to, s kým se vyskytoval. Pak to ovšem nehoda vůbec nemusela být... Uvědomte si... Rev byl v dobrých vztazích s Laxterem. Přiletěl za ním. Jejich setkání určitě

nebylo náhodné. Rev měl velice dobré zaměstnání, to víme. Máme dobrý důvod předpokládat, že mu Laxter nabídl místo pilota. Hledal přece pilota... Rev za ním přiletěl, dostal nabídku a odmítl ji. To vyplynulo z rozhovoru. Určitě si to nemůžeme vyložit jinak. Proč Rev odmítl?“

„Třeba mu nenabídl dostatečný plat. To bývá nejčastější důvod,“ poznamenal Algy.

„Ne, tomu nevěřím,“ odporoval Biggles. „Laxter musel počítat s tím, že nabídne víc, než měl Rev v dosavadním zaměstnání leteckého instruktora. Proč by se potom měl Rev svého místa vzdát? Rev však přesto odmítl. Odmítl lépe placené zaměstnání. Proč? Nevěřím, že odhalil v Laxterově podnikání něco nekalého. To by přece tu práci nenabízelo mně. Ledaže by to byl jeho svérázný humor.“

„Třeba v něm narostlo podezření, teprve až když jsme se rozloučili,“ napadlo Gingera.

„To se opravdu mohlo stát,“ připustil Biggles. „Dříve nebo později mu přece Laxter musel povědět, co se od něho očekává. Musel to být úkol, pro nějž byl bývalý navaděč bombardérů za války jako stvořený. Byl zvyklý létat na neobvyklých trasách nad evropským kontinentem a k tomu většinou v noci. Spojil se s ním Laxter právě z tohoto důvodu? Není to vyloučeno. Lze pak pochopit, že jakmile Revovi došlo, že jde o něco nezákonného a odmítl, stal se nepohodlným svědkem. Musel být umlčen, aby nepromluvil... Mám pocit, že to bylo nějak takhle. Laxterovi to muselo být jasné. Rev byl přímý chlap a určitě mluvil na rovinu, to jest – nemoudře. Laxter nebo jeho šéf nemohli riskovat, že v tom bude pokračovat. Pokud ho chtěli umlčet, nebylo nic snazšího,

než zaranžovat sabotáž jeho letadla. Všechno pak vypadalo jako nehoda.“

„Když havaroval v Hertfordshiru, bylo to zřejmě brzy po startu,“ poznamenal Ginger.

„Je mi jasné, že pokud šlo o skutečnou nehodu, muselo něco selhat v letadle. Pilot Revových kvalit musel létat s austerem se zavřeným očima. Padák si na takovou krátkou cestu určitě nebral, ale vím dobře, že kdyby musel nouzově přistát, dokázal by to i na tenisovém kurtu. Letadlo zřejmě nehořelo. Jinak by identifikace těla trvala delší dobu.“ Pak se Biggles obrátil na Algyho a Bertieho: „Slyšeli jste někdy o soukromém leteckém klubu, několik mil za Hertfordem? Říkají mu Gortons.“

Oba to hned rázně popřeli. „Pokud existuje, určitě není registrován,“ tvrdil Algy.

Biggles přikývl: „Myslím, že opravdu zjistíme to, co očekáváme. Že totiž žádný takový klub neexistuje. To však neznamená, že by tam přesto nebyla přistávací plocha. Algy, prodej mi mapu.“

Rozložil mapu na stole, z kapsy vytáhl obálku, položil ji na mapu a spojil jejím okrajem Waterford s letištěm klubu South Wessex. Příčná linie okraje obálky protínala Watton. Ležel asi pět mil od místa předpokládaného startu.

„Tady to máme,“ poznamenal Biggles. „Rev byl na cestě domů, držel přímý kurs. A pak se to stalo.“ Jeho hlas ocelově ztvrdl. „Jestli ho ti darebáci opravdu zabili, tak prohlašuji, že je jednoho dne dostanu.“

„Musíš chápat, že se v tom nedokážeme orientovat,“ stěžoval si Algy. „Rádi bychom slyšeli, jak jste se vůbec dostali tam, kde jste potkali Reverleye. A taky, co je to zač, ten Laxter?“

„Promiňte,“ navázal Biggles, „ale zpráva o havárii byla pro mne něco jako blesk z čistého nebe... Musím vám to vyprávět od samého začátku. Protože mám pro vás úkoly, musíte se seznámit se stavem věcí. Gingere, přines nám ještě kávu. Bude to dlouhá historie.“

Biggles potřeboval skoro hodinu, aby Algyho a Bertieho seznámil s případem a s jeho vývojem v posledních hodinách. Nakonec prohlásil: „Takže nyní se objevila velmi pravděpodobná vražda. Celá záležitost je tak ještě závažnější než dřív. Budu muset změnit některé své plány.“

„Kamaráde, a jak ti pomůžeme my?“ zeptal se dychtivě Bertie.

„Vycházím z toho, že ani já, ani Ginger bychom se neměli ukazovat v blízkosti gortonského sídla, ani na místě havárie. Neměl by nás vidět ani Norman, ani Laxter. Víme, že Norman se v Hertfordu často objevuje, a že Laxter tam zřejmě tráví většinu času.“

„Jak vlastně oba vypadají?“ zeptal se Algy.
„Předpokládám, že bychom měli být schopni je poznat.“

Normanovu fotografii jsem sice tenkrát v Yardu viděl, ale už si jeho tvář nedovedu vybavit. Není divu, mezi tolika jinými zločinci.“

Biggles jim oba muže podrobně popsal. Po chvíli přemýšlení dodal: „Laxter měl ve zvyku nosit kravatu RAF, ale po rozhovoru se mnou ji možná odložil. Taky musíte dát pozor na dalšího z Gaskinových klientů. Říkají mu Chytrolín. I jeho fotku jste viděli. Nejsem si docela jist, ale předpokládám, že je rovněž členem gangu. S Normanem se zná. Řidič daimlera je postarší muž. Nevím, jestli si nás stačil prohlédnout, ale mohl si

poznamenat číslo Gaskinova auta, když jsme ho sledovali.“

„Jaké číslo má ten daimler?“ zeptal se Algy.

„CYM 618,“ odpověděl Ginger.

„Prověřili jste registraci auta?“

„Prozatím víme jenom to, že oficiálně je majitelem vozu jistý pan Eustace Carlton. Může to být smyšlené jméno, možná něčí pseudonym. Uvidíme. Budeme mít Laxterův záznam z ministerstva letectví. Teď nás však tlačí jiné věci. Za prvé mám úkol pro tebe, Algy. Vezmeš si vůz, bezpodmínečně musíš mít auto, a vydáš se na místo toho neštěstí. Zaměříš se zejména na možnost záměrného poškození Revova letadla. Ministerstvo letectví tam určitě poslalo některého z inspektorů, ale ten sotva pomyslí na možnost sabotáže. Nic mu neříkej, i když nebude vyšetřovat tímto směrem. Zeptá-li se, co tam děláš – ukaž mu svůj policejní průkaz a řekni mu, že potřebuješ jenom doplnit naše rutinní záznamy, prostě něco v tom smyslu. Kdyby ovšem sabotáž objevil, požádej ho, ať se spojí se mnou, dříve než podá hlášení... Zaznamenej polohu stroje, jak dopadl na zem. Však to znáš. Zkus se zeptat místních lidí, kteří slyšeli zvuk nárazu. Třeba nám nějaký detail pomůže. Vezmi s sebou Bertieho, ale ne až na místo havárie. Ať si někde tady vystoupí,“ Biggles ukázal na mapě silnici poblíž Waterfordu.

„A teď jsi na řadě ty, Bertie,“ pokračoval. „Budeš se muset trochu projít pěšky. Půjdeš tímto směrem asi půl míle, odbočíš a uvidíš bránu u vjezdu na pozemek. Lemují ji rododendrony. To je Gortons. Prohlédni si dům a lidi tam. Nedaleko musí být přistávací plocha, i když je to třeba jenom pole. Dobře to prohlédni, zaznamenej

letadla, hangáry nebo přístřešky, v nichž by mohlo být letadlo. Nemusím ti přece říkat, co máš dělat. Víš, o co mi jde. A hlavně dělej všechno tak, aby tě nezpozorovali. I kdyby tě odhalili a vyptávali se, co tam pohledáváš, dělej ze sebe prost'áčka, který zabloudil, když si chtěl zkrátit cestu... Až budeš hotov, vrať se na hlavní silnici. Algy tě vyzvedne, až sám skončí své pozorování na místě havárie. Podrobnosti si budete muset dohodnout mezi sebou. Z mé strany je to všechno. Můžete začít třeba hned. Nějaké otázky?“

„Co budeš dělat ty?“ zeptal se Algy.

„Spolu s Gingerem se na celou oblast podíváme ze vzduchu a přitom budeme fotografovat. Gaskinovo auto nám poslouží k cestě na letiště Gatwick.“

„Kde se sejdeme, až to všechno zvládneme?“

Biggles se zamyslel: „Neodvážuji se pohybovat v blízkosti Scotland Yardu, ani nechci jít do bytu.“

Mohou nás sledovat. Vy byste zase neměli chodit do našeho hotelu.“

„Co takhle pronajmout si něco nového, kde bychom mohli být pohromadě?“ navrhl Algy.

„Někteří lidé by mě mohli hledat v hotelu a já bych nechtěl, aby museli pátrat v celém Londýně, nebo na mě čekat ve Stodole. Čím přirozeněji se budu chovat, tím menší podezření vzbudím. Zatím se musíme sejít tady, řekněme v šest večer, to už bychom měli být všichni dávno zpátky.“

„Dobře,“ přikývl Algy. „V šest. A teď vyrazíme.“ Vyšel ven, následován Bertiem.

Biggles jim dal několikaminutový náskok a pak se zvedl i on. „Rozjedeme to,“ řekl.

Odebrali se do garáží, v nichž zanechali vůz inspektora Gaskina. V něm se přepravili do hangáru letecké policie na letišti Gatwick. Biggles vydal příkazy, aby jim připravili letoun typu auster a vybavili jej kamerami. Netrvalo dlouho a byli ve vzduchu a zamířili na sever.

„Sledovaný objekt přeletíme jenom jednou,“ prohlásil Biggles, když pod nimi začala severní předměstí ustupovat venkovské krajině. „Nebylo by dobré nad tím místem kroužit. Člověk se zkušenostmi takového Laxtera by okamžitě odhadl, co děláme. Jeden let ve výšce sedm nebo osm set stop by nám měl umožnit vidět vše, co potřebujeme. Stihneme nasnímkovat to, co by za to mělo stát. Jestli je to skutečně základna pro činnost, z níž je podezříváme, pak tam stěží za denního světla zahlédneme letadlo. Však uvidíme. Rozhodně nám počasí docela přeje.“

Skutečně si zvolili nádherný den pozdního jara, kdy drobné bílé mráčky zakrývají sotva čtvrtinu oblohy.

Překřížili směr silnice Great North Road, na níž vládl čilý provoz. Brzy už zahlédli sídelní městečko hrabství Hertfordshire. Okolo se rozkládaly široké lány farem a pruhy lesního porostu. Směrem na sever se objevily vesnice a za okamžik se už přiblížili svému cíli.

Dům stál nejméně jednu míli od nejbližších sousedů, jimiž byly farmy a sídla lesního personálu. Byl menší, než Ginger předpokládal. Docela dobře to mohl být domov nějakého bohatého farmáře. Ze tří stran byl obklopen lesním porostem a spoustou křovin, pouze na jediné straně, přilehlé k okolním zahradám, byla patrná travou zarostlá plocha velikosti asi dvacet akrů.

Byla to původně asi louka, na níž se pásł dobytek. Ginger však nezahlédl ani jeden kus. Nikde žádná kráva nebo ovce. Bílý přístávací kruh však nebylo vidět. Travnatá plocha končila směrem k domu dvěma stodolami. Jedna byla otevřená, tak jako běžně bývají přístřešky na sušení sena, druhá byla zavřená. Jevila se jako poměrně nové stavení z cihel.

Ginger si všiml dvojitých vrat a dosti neobvyklé dvojitě řady velkých světlíků. Široko daleko nebylo človíčka. Nezahlédli ani žádné auto.

„Zhruba toto jsem očekával,“ poznamenal Biggles. „Je zde dostatek místa k přistání čehokoliv, s výjimkou největších strojů. Blikni to svojí kamerou.“

Ginger se věnoval snímkování. Biggles držel letadlo ve stejné výšce a pokračoval v letu, dokud nebyl dům daleko za nimi. Pak nabral širokou obrátku k návratu domů. „Zahlédl jsi něco zajímavého?“ zeptal se.

„Nic zvláštního. Rozhodně je to letištní plocha. Do stodoly se vejdu pohodlně dvě lehká letadla.“

„Myslím, že teď právě jsou uvnitř,“ prohodil Biggles. „V trávě bylo vidět stopy. Vždycky to trvá nějakou dobu než tráva zase vstane... Tak se můžeme vrátit.“

Přistáli opět v Gatwicku, kde předali kamery bývalému fotografovi RAF, aby vyvolal filmy. Věděli, že to bude chvíli trvat, tak si dopřáli vydatný oběd v letištní jídelně.

Před pátou hodinou se vrátili do Londýna se snímky ve velké obálce. Vůz zaparkovali v téže garáži jako minule.

„Nechci všude vláčet ty fotky, tak zaskočíme do hotelu,“ řekl Biggles. „Máme spoustu času.“

Vzali si taxi až na roh Gillingham Street a zbytek cesty šli asi čtyřicet nebo padesát yardů pěšky. Když vstoupili do malé hotelové haly, strnuli na prahu.

V jednom křesle seděl Laxter.

„Kde jste byli?“ ozval se rozrušeně. „Čekám na vás celé hodiny a málem jsem se ukousal nudou.“

„Neříkal jsem přece, že budeme pořád v hotelu,“ odvětil Biggles.

Laxterovy oči se zaostřily na velké obálce v Bigglesově ruce. „Co to nesete?“ zeptal se.

„Tohle?“ zvedl Biggles obočí. „To je moje věc. Co chcete?“

„Mohli bychom si někde zde promluvit?“

„Samozřejmě.“

„Tak pojďte. Musíme něco probrat.“

„Tudy,“ pobídl ho Biggles na schodiště.

Skupinku kráčející nahoru uzavíral Ginger. Horečně přemýšlel. Nevedla ho k tomu Laxterova přítomnost, ale otázka, kterou si právě položil. Nevzpomínal si, jak vlastně před chvílí nesl Biggles pod paží velkou obálku s vyvolanými fotografiemi. Obálka totiž na jedné straně nesla natištěné označení „Služební“ a „Jen pro vnitřní potřebu.“ Nepramenil Laxterův dotaz na její obsah z toho, že si všiml nápisů?

Aniž se mu podařilo najít odpověď na tuto otázku, vystoupil Ginger za oběma muži až do prvního poschodí k Bigglesovu pokoji.

Bertie leze na strom

Bertie neočekával, že by se mohl setkat s nějakými potížemi při realizaci Bigglesových pokynů k pozemnímu průzkumu v oblasti sídla zvaného Gortons. Prozkoumat zvenčí dům a bezprostřední okolí přece nemohlo být tak obtížné. Vždyť byli přece v Anglii, kde člověk tu a tam může vkročit na cizí pozemek a pokud nic nepoškodí, zdvořile se omluvit a jít svou cestou. Člověk málokdy narazil na ozbrojený odpor... Proto sice Bertie bral v úvahu různé možnosti, ale vcelku klidně a spokojeně kráčel nahoru po cestě k vjezdu na pozemek Gortonsu. Ptáci svým zpěvem přispívali k pohodě slunného dne a Bertie svým tichým pískáním s nimi chvílemi soutěžil.

Dorazil k jedinému vjezdu k domu. Brána byla zavřená, tak pokračoval k cestě, aby na pozemek vnikl jinudy. Po chvilce pomalé chůze našel vhodné místo, kde se protáhl živým plotem. Počítal s tím, že si najde vhodnou polohu, odkud bude moci dobře pozorovat dům a snad i bezprostřední okolí. Ve výhledu mu poněkud překážely keře a nízké stromky. Udělal ještě několik kroků a zastavil se.

Dům sice neměl charakter klasického šlechtického sídla, přesto však svou mohutností na první pohled budil dojem, že v něm přebývá majitel s nepochybně vysokou životní úrovní. Štěrková příjezdová cesta opisovala okolo budov kruh a vytvářela tak dojem ostrova v moři keřů a křovin. Kdysi snad byly upraveny jako zahrada, nyní však byly zřetelně přerostlé.

Rozhodně péče o zahradu nepatřila k majitelovým koníčkům. Před vstupními dveřmi stál velký černý daimler.

Bertie zahlédl jedinou osobu. Podle oděvu to byl zřejmě zahradník. Nesl nějaké nářadí, snad motyku nebo hrábě. Nezastavoval se a kráčel provázen dvěma velkými německými ovčáky. Bertieho napadlo, že vypadá spíš jako strážný na obchůzce. Zahradník by se přece začal věnovat své práci. Ostatně jí tu bylo všude dost. Rovněž nebylo pravděpodobné, že muž venčí psy. Ti totiž volně nepobíhali, ale ukázněně se drželi krok za krokem s ním.

Dům samotný nevzbuzoval příliš mnoho Bertieho zájmu. Byl zbudován z cihel, spousta ornamentální dekorace svědčila pro vznik ve viktoriánské epoše. Bertieho architektura nezajímala. Odhadl, že v domě může být pět až šest ložnic. Všiml si antény vysílačky, jež mu připadla nezvykle velká. Za domem se rýsovala řada stromů, jež zabraňovala v dalším výhledu.

Celé sídlo bylo jakoby zanořeno do okolního porostu různých křovin, bříz a hlavně lísek. To nesmírně vyhovovalo Bertiemu, jenž v keřích chvílemi zcela mizel možným pozorovatelům. Došel až do nedalekého lesíka a držel se tak, aby si mohl dům prohlédnout i zezadu.

Měkce našlapoval na trsy přerostlé trávy, mezi nimiž se kroutily tmavé listy, které opadaly už na podzim minulého roku. Nádherně vybarvený bažant zavířil křídly a hlasitě protestoval, že je vyrušován. Bertie mu pokynul kloboukem a pak se zastavil. Zaslechl divoký štěkot psů. Protože je však neviděl, nepřipadalo mu, že by příčinou jejich podráždění mohl být on sám.

Soustředil se zcela jenom na to, co nyní zahlédne v prostoru za domem. Spatřil velkou rovnou plochu

porostlou travou. Vzhledem k její obrovské rozloze mu bylo jasné, že se dívá na soukromé letiště. Zde skutečně mohlo přistát jakékoli letadlo z těch, jež připadala mezi soukromými vlastníky v úvahu. Letadlo nebylo vidět žádné, ale na Bertieho straně pole stála budova, v níž mohl odpočívat kterýkoliv z běžných strojů. V druhé budově se asi sušilo staré seno. Byla otevřená a vevnitř zahlédl něco nahnědlého.

První budova možná někdy sloužila k ustájení dobytka. Nyní však zřejmě žádné krávy nepřechovávala. Na zemi by musely být patrné stopy a místy i trus. Také nebylo představitelné, že by v tomto ročním období a v tomto čase nebyl dobytek na pastvě. Dovnitř budovy sice neviděl, ale byl by mohl přísahat, že navštívil dobytčí farmu.

Znovu si prohlédl rozlehlé pole, ale nebylo na něm nic hodného bližšího prozkoumávání. Soustředil se proto na cihlovou budovu. Její zdi zřejmě skrývaly odpověď na mnohé Bigglesovy otázky. Bertie si vzpomněl, že Reverley se měl zmiňovat o nějakém malém leteckém klubu. V blízkosti by měl být nějaký klub. Kde však, když ne tady? Pokud je tady, jak to, že nedisponuje obvyklým vybavením? Nic nemohlo vypadat méně pravděpodobně než představa, že právě zde se setkávají fandové amatérského létání.

Bertie si byl jist, že tady není žádný klub, nebo spíše, že zde určitě nepůsobí žádná organizace na způsob leteckého klubu, i když to někdo třeba oficiálně tvrdí. Když Laxter nabízel Reverleymu zaměstnání, vymyslel si klub, aby zdůvodnil leteckou aktivitu na Gortonsu. Toto je odpověď, říkal si v duchu Bertie, když se blížil k cihlovému stavení. Reverley se rozhodl, že nebude

riskovat svou licenci pilota a odmítl svoji účast na podezřelém podniku. Odmítnutí jej však stálo život. Jak se říká, věděl příliš mnoho.

Bertie byl přesvědčen, že uvnitř budovy, u níž se zastavil, je nejméně jedno letadlo. Biggles však od něj neočekával předpoklady a teoretické úvahy. Jeho úkolem bylo ověřovat fakta. Měl by zjistit, zda je tam letadlo či letadla, jakého typu, pod jakým číslem registrace a tak dále. Jenom tak bylo potom možné ověřit, komu patří a sledovat je, ať se hnou kamkoliv.

Budova byla zcela bez oken. Nápadně působily velké světlíky ve stropě. Bertie si neuvědomoval, jestli mívají kravíny okna. Tento zde tedy určitě neměl. Mělo to jistě své důvody.

Když tak stál stále na tomtéž místě a rozvažoval, jak nejlépe získat odpověď na všechny otázky, dolehly k jeho uším dva zvuky. Prvním byl štěkot psů. Ozýval se stále blíž. Druhý zněl jako cinknutí kovu, tak jako když někdo upustí kovové nářadí na betonovou podlahu. Tento zvuk vycházel z kravína. Pořád ještě budově v duchu říkal kravín, ačkoliv byl už chvíli přesvědčen, že jde vlastně o hangár. Nepřemýšlel, k čemu by byly v dobytčí stáji kovové předměty. Sledoval se zaujetím stopy kol, které vedly k vratům budovy. Jejich rozestup byl větší než u farmářských vozíků. Traktor by měl zase rozvor kol ještě o něco větší. Bertiemu se zdálo, že zachytil závan povědomého aromatu leteckého hangáru.

Ted' stanul před dvěma hlavními problémy. Byly dvě cesty možného vniknutí do stavení. První se nabízela shora. Mohl by se dostat na střechu a protáhnout se jedním z mnoha velkých světlíkových rámců. Stavení mělo strop z vlnitého plechu. Každý krok musel uvnitř

znít jako úder hromu. Navíc bylo nemožné vylézt na střechu bez žebříku. I kdyby se mu to povedlo, jak by vysvětlil svoji přítomnost na střeše?

Druhou možností byl vstup dveřmi. Neviděl žádný problém v tom, aby vysvětlil, že někam vstoupil hlavním nebo dokonce jediným vchodem. Za těchto okolností je běžné, že každý přijme vysvětlení i omluvu.

Bertie vylezl na strom rychlostí, s níž to dosud nikdy v životě nedokázal.

Než však mohl svůj záměr dokončit, vyděsilo ho zuřivé vrčení psa a dupot lidských nohou. Neměl čas pátrat, zda je rozzuřené zvíře skutečně na jeho stopě. Nechtěl se postavit tváří v tvář páru rozdivočelých vlčáků. Měl sice v kapse svoji pistoli, ale neměl v úmyslu ji použít proti zvířatům, která dělala jenom to, k čemu byla cvičena. Měkký porost nebyl ideální povrch pro běžce. Bertie to poznal již po prvních krocích.

Jediným řešením byl strom. Některé z nich měly větve dostatečně nízko, aby na ně bez potíží vyšplhal. Lze říci, že Bertie vylezl na strom rychlostí, s níž to dosud nikdy v životě nedokázal. Stihl to skutečně tak tak. Netušil, že psi jsou tak blízko. Sotva se stačil vyšvihnout a zachytit rukama, už pod ním skákal první pes. Zachytil zuby okraje Bertieho kalhot a na okamžik zůstal volně viset v divoké snaze stáhnout kořist dolů na zem. Pak však dopadl na zem sám, s kusem vytržené látky v sevřených čelistech.

Bertie zručně vyšplhal výš, usadil se v bezpečí a s nasazeným monoklem shlížel dolů na své pronásledovatele. Seděli vedle sebe na bobku a zuřivě vrčeli.

„Grrr...“ udělal na ně shora Bertie.

Bylo slyšet křik nějakého muže a za okamžik se muž poklusem přiblížil. Byl to zahradník. Za ním běželi dva další v modrých overalech, snad mechanici, kteří mezitím vyběhli z hangáru. Bertie pochopil, že došlo ke komplikaci, jejíž dosah zatím nedokázal odhadnout. Litoval toho, ale nebylo v jeho silách tomu zabránit. Se cvičenými psy prostě nepočítal.

Pod stromem stanul muž s puškou. „Co tady děláte?“ křičel nahoru.

„Co si myslíte? Že vybírám ptačí hnízda?“ opáčil Bertie, ještě roztřesený ze svého úniku na poslední chvíli.

„Slezte!“

„Ani mě nenapadne!“ odporoval sveřepě Bertie. „Za koho mne máte? Napřed odvolejte ty svoje bestie!“

„Vstoupil jste na cizí pozemek.“

„To vás neopravňuje, abyste na mě poštal nebezpečné psy. Podívejte se, jak mi zničili kalhoty. Podám na vás žalobu o náhradu škody.“

Nějací dva muži se přidali k muži se psy. Byli prostovlasí a působili dojmem, že si jenom narychlo odskočili z domu. Bertie jednoho z nich poznal. Dalo mu to sice práci, zařadit jej, ale pak si vzpomněl. Toho člověka viděl na fotografii. Byl to Chytrolín. Zloděj klenotů, který uměl zdolávat i strmé zdi. Jeho společník se už blížil šedesátce. Měl pobledlou úzkou tvář, začal plešatět a honosil se přistřiženým prošedivělým plnovousem.

Tento muž nyní promluvil. Hovořil velmi kultivovaně, ale Bertie přesto postřehl lehký cizí přízvuk. Byl to bezpochyby cizinec, ale musel už dlouho žít v Anglii. „Co to má všechno znamenat?“ zeptal se klidně.

Bertieho napadlo, jestli to není onen Carlton. Odpověděl prostě: „Řekl bych, že je to zřejmé. Copak člověk nemůže projít tímhle lesíkem, aniž by ho napadl párek rozzuřených šelem?“ Za těchto okolností bylo Bertieho přehánění docela na místě.

„Co zde děláte?“

„Co bych zde mohl dělat? Jsem na procházce. Uviděl jsem les a chtěl jsem se v něm trochu projít.“

„Nechci, aby sem někdo chodil. Lidé mi plaší bažanty.“

„Plaší bažanty!?“ zaryčel Bertie. „Co myslíte, že ti zatracení psi udělali mně? Ti mne přímo vyděsili!“

„Opakuji, že jste sem vnikl neoprávněně.“

„To je váš les?“ zeptal se Bertie.

„Samozřejmě, že je můj.“

„Jak jsem to měl vědět?“

„Mělo vás napadnout, že někomu musí patřit.“

„Neměl jsem o ničem ani tušení. Proč tady neupevníte tabulky s upozorněním, že ten, kdo vstoupí, bude roztrhán na kusy?“

Starší muž se usmál: „Nemají rádi cizí lidi.“

„To mi už došlo,“ souhlasil Bertie. „Dobrá tedy. Souhlasím, že jsem udělal chybu a omlouvám se. Přesto vám však musím zdůraznit, že neexistuje zákon, který nedovoluje průchod pozemkem, pokud tam člověk nepůsobí škodu. Jedinou škodu zde způsobili ti vaši hafani. Podívejte, co vyvedli s mými nohavicemi.“ Bertie natáhl nohu.

Muž pod ním se stále usmíval a prohlížel si natržené kalhoty. Úsměv se však změnil v podmračený výraz. Lehký závan větru přinášel zvuk leteckého motoru. Bertie nebyl ani v nejmenším překvapen. Lehké letadlo se blížilo.

Všichni na zemi vzhlédli, aby spatřili, jak Bigglesův auster pomalu přeletěl nad jejich hlavami. Bertie se stěží ovládl, aby se nerozesmál. Představil si, co by řekl Biggles tomu, že sedí v koruně stromu.

Jakmile auster přímou čarou pokračoval dál, ovládl muže dole pocit ulehčení. Bertie slyšel, že jeden z mechaniků prohodil: „Je to v pořádku. Odletěl.“

Muž s plnovousem, který zde bezpochyby zastával vedoucí postavu, řekl něco muži s puškou. Podrbával přitom psy za ušima. Bertie si všiml, že mu na pravé ruce chybí malíček. Hlídač odkráčel následován svými psy.

„Teď snad už můžete slézt,“ prohodil muž k Bertiemu.

Bertie pružně seskočil a oklepával z šatů stopy svého sportovního výkonu. „Ten váš chlapík s puškou vypadá nebezpečně. Co střílí v tomto ročním období?“ zeptal se.

„Škodnou,“ odsekl chladně muž.

„Doufám, že jste mě nezařadil do téhož kategorie,“ zažertoval Bertie.

„Mohl byste být zastřelen nešťastnou náhodou. Můj člověk mohl třeba vystřelit na lišku,“ odpověděl muž.

„Budu si to pamatovat,“ sliboval Bertie.

„Kterým směrem půjdete?“

„K nejbližší silnici,“ odpověděl rychle Bertie. „Ten váš lesík mě už ani v nejmenším nezajímá.“

„Rozhodl jste se moudře. Ukážu vám cestu. Nebo ne, já vás osobně doprovodím,“ zněla mužova překvapivá nabídka. „Člověk slyší pořád o loupežných přepadeních, takže je lepší udělat opatření. Jistě to znáte.“

„Souhlasím s vámi,“ navázal Bertie, když kráčeli cestou zpátky. „Taky bych dělal opatření, kdyby mi hrozilo okradení. Tihle zloději, to je sebranka. Jisté však je,“ uzavřel s potěšením, „že nakonec vždycky všechny polapí.“

„Myslíte?“

„Na to můžete vzít jed,“ trval na svém Bertie. Pak už šli mlčky, dokud nezastavili na křižovatce se silnicí.

„A nevracejte se,“ radil muž s plnovousem, když sledoval odcházejícího Bertieho.

„To bych musel být opravdu blázen,“ smál se Bertie.

„To byste tedy byl,“ zazněla promptní odpověď.

Bertie si vykračoval vstříc setkání s Algym a pořád si nebyl jist, jestli byla jeho ranní mise úspěšná či nikoliv. Nakonec to sám pro sebe uzavřel, že si nepočínal nejhůř.

Algy říká své mínění

Algy vysadil Bertieho na rozcestí, odkud se šlo na Gortons. Domluvili se, že ten z nich, jenž bude hotov dřív, počká na druhého před obchůdkem s čajem ve Waterfordu, tedy v nejbližší vesnici.

Měl plné ruce práce, aby našel místo havárie. Věděl, že se nachází v katastru zvaném Woodland, což byl obrovský přírodní park o rozloze mnoha čtverečních mil. Nakonec měl štěstí, protože potkal místního zemědělce, který mu poradil jednu ze soukromých cest, jež vedla přímo k místu tragédie. Algy nelenil a podrobně zkoumal okolí místa. Park byl poměrně hustě osázen stromy, ale mezi nimi bylo mnoho volných ploch, kde by každý pilot lehkého letadla našel spoustu možností nouzového přistání.

Nedaleko skupiny letitých dubů, asi sto yardů od nejbližší cesty, leželo havarované letadlo. Při pádu urazilo velké větve v koruně krajního dubu. Na cestě už stálo jedno vozidlo, takže Algy zaparkoval za ním. Vystoupil a vydal se ke skupince lidí, kteří zkoumali vrak. Hned po několika krocích se na jeho tváři objevil výraz překvapení až zděšení. Z letadla zůstala jenom ohořelá kostra. Požár nezničil jenom letadlo, ale i keře a trávu v nejbližším okolí. Takže Bigglesova úvaha o tom, že k požáru nedošlo, nebyla správná. Usuzoval tak z okamžité identifikace pilota. Oheň obvykle identifikaci ztěžuje.

Skupina poblíž vraku sestávala z policisty, několika místních zemědělských dělníků, tří malých chlapců a

muže v městských šatech, jenž cosi přikazoval seržantovi RAF, s nímž zkoumal trosky.

Algy si domyslel, kdo je ten muž a ukázal mu svůj policejní průkaz. Zeptal se, zda sem nebyl vyslán ministerstvem letectví. Odpověď byla kladná. Algy svoji přítomnost vysvětlil rutinní povinností letecké policie pořizovat záznamy o všech haváriích. Chtěl se za každou cenu vyhnout dlouhému vysvětlování svého skutečného poslání.

„Pohled na trosky mě doslova šokoval,“ prohlásil. „Vůbec jsem netušil, že došlo k požáru.“

„Proč se divíte?“

„Pilot byl identifikován velmi rychle. Oheň určení totožnosti velice ztěžuje. Jak to, že ho tentokrát identifikovali tak snadno?“

„Podle dokumentů, které měl v kapse.“

„Nerozumím.“

„Tělo nedopadlo na zem současně s letadlem.“

„A tak,“ řekl pomalu Algy.

„Našli ho tamhle,“ ukázal muž z ministerstva. Jeho prst mířil nejméně třicet yardů od trosek.

Algy zvedl obočí: „Chcete říct, že mu selhal padák?“

„To ne. Padák neměl.“

„Pak tedy musel vyskočit.“

„Buď vyskočil nebo byl vymrštěn při nárazu letadla na zem. Zdá se, že letoun při pádu přerazil větve toho stromu,“ ukazoval ministerský inspektor.

Algy přikyvoval. „Co bylo příčinou smrti?“ zeptal se.

„Mnohočetná zranění včetně zlomeného vazů. Přesně to, co může člověka potkat, když padá z takové výšky na zem.“

„Podařilo se vám zjistit něco, co by havárii vysvětlilo?“

„Bohužel ne. Ani jsem neočekával, že najdu něco zvláštního. V podobných případech bývá všechno roztrženo a spáleno. Zejména oheň se postará o většinu důkazů.“

„Znám to,“ souhlasil Algy a hleděl na trosky trupu letadla, jež leželo na zádech. Motor se vyrval ze svého zakotvení a spočíval na konci brázdy, kterou v zemi vyhloubil. Válce motoru se oddělily a ležely stranou. Kapradí pod nimi bylo spálené na uhl. „Ty větve zřejmě utrhl motor,“ poznamenal. „Nevím, která část kostry letadla by to mohla způsobit.“

„O tom není pochyb,“ přitakával muž z ministerstva. „Jenom mi stále není jasné, proč pilot vyskočil. A přitom jsem si naprosto jist, že skočil. Kdyby totiž vypadl při nárazu, musel by ležet blíž letadlu. Na druhé straně však nezapomínejte, že tak zkušený pilot musel dobře vědět, že nejlepší vyhlídky na přežití má, když zůstane na sedadle, připoután pásy a nechá na letadle, aby zachytilo nejhorší následky nárazu na zem.“

„Myslel jsem si to,“ prohlásil Algy. „Letadlo zřejmě klesalo velmi rychle. Dokládá to síla, s níž urazilo kus stromu. Kdyby zůstal na sedadle, mohl mít jakousi naději. Když vyskočil, tak ji ztratil.“

„Pokud jde o mne, já jsem tady skončil,“ konstatoval inspektor z ministerstva. „Vlastně jsem byl na odchodu, už když jste přicházel. Takže půjdu.“ Rozloučil se a spolu se svým pomocníkem se odebral ke svému vozu.

Algy si chvíli zamyšleně prohlížel vrak a pak šel k policistovi. „Vy jste to tu našel?“ zeptal se.

„Ne. Pan Spriggs ohlásil nález a přivedl mne sem,“
Policista ukázal na jednoho z přihlížejících.

„Ví někdo, kdy se to vlastně stalo?“ ptal se Algy dál.

„Ne, ale muselo to být časně. Oheň toho stačil
vypálit hodně a na docela velké ploše. Spriggs říkal, že
tělo už bylo docela studené.“

Spriggs jim naslouchal a přidal se: „Je to tak, pane.
Vstával jsem mimořádně brzy a cestou okolo jsem z
dálky zahlédl temný kouř. Tak jsem se vydal tím
směrem, abych to zjistil.“

„A přitom jste našel tělo.“

„Několik minut jsem je neviděl. Až když jsem
odcházel, tak jsem přes ně skoro upadl. Pěkně mě to
vyděsilo, to mi věřte. Chudák to už měl za sebou.“

Algy obešel zbytky havarovaného letadla. V
okolním vzduchu se stále vznášel jakýsi těžko
definovatelný slabý pach kouře, i když po ohni už dávno
nebylo památky.

Přesně tak, jak trosky charakterizoval inspektor z
ministerstva, i Algy souhlasil, že z očouzené spleti
pokroucených kovových dílů je těžké odhadnout vlastní
příčinu havárie. Najednou se závanem větru ucítil zase
naplno už zmíněný pach kouře. Začichal jako policejní
pes. Věděl dobře, že každý, kdo jedenkrát ucítil pach
hořícího letadla, nikdy na tento vjem nezapomene. Zde
však bylo ve vzduchu cosi neobvyklého, jmého a cizího.
Algy cítil, že havarované trosky vydávají zvláštní těžké a
nasládlé aroma.

Obešel motor, jenž zachytil zřejmě první střet se
zemí, protože už před chvílí si všiml, že hlavní válec byl
doslova vyrván ze své polohy a ležel opodál spolu se
zbytky krytu. To nemohla způsobit měkká půda,

uvažoval Algy. Sotva to zapříčinila uražená větev stromu. Nápadné bylo, že válce a jejich kryt nesly stopy extrémního přehřátí. Proč byl motor tak rozžhaven? Byl zcela čistě vypáčen ze svého ukotvení a ležel mimo centrum ohně, kterým pak letadlo vzplálo. Dokonce i válec ležící úplně mimo dosah plamenů vypadal, že musel být vystaven účinku velmi vysoké teploty. Zbytky oleje na stěně válce nebyly. Proč?

Algy se dopracoval k jedinému závěru. Motor byl ještě před dopadem na zem rozžhaven do ruda. Nemohl se do toho stavu dostat později, to je jasné. Hořel tedy dříve než spadl. A musel se rozehrát velice rychle, protože pilota pravděpodobně nic nevarovalo. Jinak by si přece k nouzovému přistání vybral vhodnější místo. Motor se tedy rychle přehřál a nakonec vzplanul, přemýšlel Algy. To byla příčina havárie. Byla-li tato teorie správná, vysvětlilo by to, proč Reverley ve vzduchu vyskočil. Když měl v plamenech motor, dobře věděl, že v okamžiku nárazu vzplane letadlo jako pochoděň. Palivo z proděravělé nádrže nebo z utrženého přívodu zaplaví vše a člověk v kabině nemá nejmenší šanci. Tak proto tedy skákal. Cokoliv bylo lepší než jistá smrt v plamenech. Algy si uvědomil, že za takových okolností by jednal stejně.

Ustoupil pár kroků a začal posuzovat osudný let ze všech možných aspektů. Odhadnout výšku letounu v okamžiku katastrofy bylo obtížné. Způsob, jakým byly větve poškozeného stromu uraženy, svědčil pro to, že letadlo letělo ve směru od Gortonsu. To se dalo ovšem očekávat. Nejzajímavější otázkou však zůstane, proč vlastně motor vzplanul. Bez závažné příčiny se nic takového nestává. Vzpomněl si na podivný pach a

přikročil k troskám, aby si oživil vzpomínku na ten zvláštní čichový vjem. Ucítil ho opět.

Algy počkal až policista nasedne na jízdní kolo ...

V jeho hlavě dozrávalo podezření. Rozhlížel se kolem. Na místě tragédie stále zůstával policista, ostatní přihlížející se rozešli po svých. Algy se dal do řeči se strážníkem: „Je divné, že nikdo neslyšel třesk nárazu, ani nespatrił oheň.“

„To máte tak, pane,“ vysvětloval rozvláčně muž v uniformě. „Kdyby se to stalo po osmé, nebyl by v parku určitě vůbec nikdo. Vůbec to celé vidím tak, že kdyby tou dobou náhodou nešel po cestě do práce pan Spriggs, nemuseli jsme se o neštěstí dovědět třeba celý týden. Silnice je vzdálena několik mil. A i kdyby si někdo všiml plamenů, pomyslel by si nejspíš, že hoří suchý porost. S havárií letadla by určitě nikdo nepočítal.“

Algy přikyvoval: „Vy to zde hlídáte?“

„Ale ne. Jenom jsem zaskočil, kdyby snad někdo něco potřeboval, dokud to dnes odpoledne nepřijdou odklidit. Protože už nemůžu ničemu prospět, půjdu zase domů a dám si v klidu oběd. Na shledanou, pane.“

„Na shledanou, konstáble.“

Algy počkal, až policista nasedne na jízdní kolo opřené o nedaleký strom a popojede se po cestě. Pak se dal do práce. Kapesním nožem seškrábal saze a usazeninu z válce motoru a uložil vše do kapesníku. Na konci zlomené výfukové trubky svůj manévř zopakoval. Pak věnoval pozornost palivové nádrži, která prohořela. Byla tam drobná usazenina, zjevně po hořící látce. Ta by zde být neměla. Měla podobu černého poprašku a nečinila dojem kovu. Nebylo to tedy nic takového, co třeba po sobě může zanechat pájka nebo letování.

Opatrně složil kapesník a najednou ucítil v očích odražené sluneční světlo. Vzhlédl a spatřil automobil.

Byl to černý daimler, jehož lak i okenní skla se v dopadajících paprscích slunce leskly. Z vozu právě vystupoval muž. Daimler byl k Algymu orientován zboku, takže nemohl přečíst tabulku s číslem. Příjezd daimlera nemohl být náhodný. Když muž přišel blíž, napadlo Algyho, že zcela odpovídá Bigglesovu popisu Laxtera. Přesně podle Bigglesova předpokladu už neměl u krku vázanku RAF, ale modrou puntíkovanou kravatu.

Proč však přichází? Chce si zde prohlédnout něco určitého, nebo ho sem přitahuje zvláštní nutkání, to, co prý obvykle nutí vrahy vrátit se na místo činu? Ať je to jakkoliv, samotná skutečnost, že se objevil, není jistě bez významu.

Laxter přistoupil blíž. „To je tedy nadělení,“ prohodil.

„Vypadá to ošklivě,“ přikyvoval Algy. „Co jste to prováděl, když jsem přijel?“

„Prováděl?“

„No, viděl jsem přece, že se prehrabujete v troskách. Vy jste z ministerstva letectví?“

„Ne.“

„Čekal jsem, že zde najdu někoho od nich.“

Tak proto tedy sem přijel, pomyslel si Algy. Určitě věřil, že se z kompetentních úst dozví, jestli havárii skutečně považují za pouhou nehodu. Zeptal se proto: „Hledáte ty lidi z ministerstva z nějakého důvodu?“

„Samozřejmě nikoliv.“

„Právě totiž odjeli.“

„Byli zde, když jste sem dorazil?“

„Ano.“

„Mají už jasno v tom, co se vlastně stalo?“

„Odkud to mám vědět?“

„Neříkali to?“

„Proč by měli mluvit zrovna se mnou?“

Laxter si Algyho důkladně prohlédl: „A co sem přivádí vás?“

„Řekněme, že to byla hlavně zvědavost. A jak je to s vámi? Proč jste tady vy?“

„Jel jsem napříč parkem a něco jsem zahlédl. Zajímalo mě, co se tady stalo. Tak jsem zastavil a šel se podívat zblízka.“

Algy se podíval pátravě: „Takže vy nevíte, že se zde dnes ráno zřítilo letadlo?“

Laxter sebou škubl: „Dnes ráno?“

„Tak jest. Kdy jste se domníval, že se to stalo? Včera večer?“ vyptával se Algy a pod vousy se spokojeně usmíval svému prostému triku, který odhalil Laxtera jako lháře. Teď bylo zřejmé, že o havárii věděl. Protože rovněž musel vědět, že k ní došlo už v noci, vyvedlo ho z míry, když Algy prohlásil, že se to stalo ráno.

„Já – já nemám ani tušení, kdy se to mohlo stát,“ tvrdil Laxter.

Tak je to tedy, říkal si v duchu Algy. Tenhle Laxter by chtěl zjistit, co se úředně uvádí o době havárie a též jestli pád letadla nepovažují za něco jiného než jen za pouhou nešťastnou náhodu. Zatvářil se tedy lhostejně a prohodil: „Zdá se, že nikdo nic neviděl ani neslyšel.“

Laxter vytáhl tabatěrku a nabídl Algymu: „Cigaretu?“

„Děkuji, nebudu.“

„Předpokládám, že na ministerstvu letectví se přikloní k názoru, že šlo o další nešťastnou náhodu,“ prohlásil Laxter.

„Pročpak myslíte?“ otázal se Algy nedbale.

„Co jiného by to mohlo být?“

„Letadla mohou padat i z jiných důvodů.“

„Třeba z jakých?“

Algy přímo cítil, jak v Laxterově pohledu narůstá podezřívavost. Přesto však myšlenku dokončil: „Třeba to byl následek sabotáže. Někdo mohl schválně něco poškodit.“

„Jaký by to mělo smysl? Teroristé přece neútočí na malá letadla.“ Laxterovy rty se roztáhly v nuceném úsměvu. „Myslím si, že ten pilot za moc nestál, když připustil, aby to dopadlo takhle.“

Algy nechal kritiku schopností mrtvého pilota bez povšimnutí. V tu chvíli už věděl svoje. Však já ti povím něco, o čem budeš mít možnost přemýšlet, řekl si v duchu. Už nepochyboval, že Laxter musí být odpovědný za tragédii austera. Právě proto se vrátil. To je jediné logické vysvětlení.

„Naopak já jsem zase slyšel z mnoha stran, že to byl mimořádně schopný pilot,“ řekl chladně.

„Jak si tím můžete být tak jist?“

„Byl to můj přítel.“

„Tak proto jste tady?“

„Je to jeden z důvodů.“

„A tak,“ odpověděl pomalu Laxter. Pokrčil rameny a dodal: „Tentokrát se mu podařilo napáchat pěknou paseku.“

„Tentokrát? Mluvíte jako byste ho znal, jako by to byl nějaký jeho zvyk – havarovat.“

„Já a znát ho? Neslyšel jsem o něm dokud –“

„Dokud co?“

„Dokud jsem si nepřečetl noviny.“

„Letěl jste někdy v letadle?“ zeptal se Algy.

„To ne,“ lhal bez mrknutí Laxter.

„Pak mi dovozte, abych vám řekl,“ pokračoval Algy odměřeně, „že čas od času nastane situace, kterou nezvládne ani nejlepší pilot na světě.“

„Co tím chcete říci?“

„To, co říkám.“

„Vy – hm – naznačujete, že toto byl takový případ?“

„Velmi pravděpodobně byl.“

„Co vás vede k takovému názoru?“

Algy ukázal na trosky a pak na strom s uraženými větvemi. „Vidíte totéž, co vidím já. Závěry si udělejte sám.“

Na malý okamžik se zdálo, že se Laxterovou tváří mihly starosti. Algyho slova zapůsobila. Pak muž promluvil: „Dlouho jim identifikace netrvala, když uvážíme, že muž uhořel.“

„Odkud víte, že uhořel?“

„Neuhořel snad?“

„Ne. Vyskočil, ale naneštěstí neměl padák. To byla zřejmě jeho největší chyba.“

„Chyba?“

„Když jste letec, nikdy nedokážete odhadnout, co všechno se stane. Jsou věci, s nimiž prostě nemůžete počítat. Myslím, že Reverley nemohl ani pomyslet na to, co se mu stane. S tím zřejmě budete souhlasit. Nebo se mýlím?“

„Nemám ponětí, o čem mluvíte,“ odsekl Laxter.

Vracející se policista ukončil debatu, která se začala přiosťovat. Laxter se podíval na hodinky a řekl: „Budu muset jít.“

„Já půjdu taky,“ rozhodl se Algy.

Laxter kráčel svižně ke svému autu. Algy ho následoval volným krokem a uvažoval, jestli neřekl zbytečně mnoho. Možná, že ano, říkal si. Ale skutečnost, že sem Laxter přijel, ho nanejvýš rozrušila. I kdyby nebyl osobně odpovědný zaneřádění, určitě věděl, kdo je za tím vším. Záměrná porucha letadla, to samo o sobě stačilo. Když si však Algy představil, že by ji měl provést jeden letec druhému, začínal vidět rudě... Proč se Laxter díval na hodinky? Měl nějakou schůzku? Algy si říkal, že tudy mohla vést cesta k rozluštění hádanky.

V daimleru seděl uniformovaný řidič, zřejmě tentýž, o němž se zmiňoval už Biggles. Laxter nastoupil dozadu a limuzína se rozjela. Algy ji následoval ve velké vzdálenosti. Přesně jak očekával, automobil před ním zabočil doleva, aby se dostal na hlavní silnici. Potom ho však překvapilo, že se nedal nahoru na úzkou cestu ke Gortonsu, ale pokračoval rovně do Hertfordu.

Cílem cesty černého daimleru bylo místní nádraží. Laxter vystoupil a spěchal do nádražní haly. To bylo všechno, co potřeboval Algy vědět. Laxter pravděpodobně cestoval do Londýna. Daimler se otočil a zamířil zpátky do Waterfordu. Bylo zřejmé, že se vrací na Gortons.

Algy se už nepokoušel limuzínu sledovat. Dověděl se toho dost, a tak se vydal po svých vlastních stopách na místo, kde se měl setkat s Bertiem. Protože zmeškal oběd, těšil se, že si dají alespoň dobrý čaj a nějakou maličkost k jídlu. Bertie ho už čekal u stolku na trávníku před kavárnou. Pochutnával si na dobrém venkovském čaji, který mu samotnému taky moc chutnal. Když přišel k příteli blíž, vypukl v nezadržitelný řehot.

„Co je zde k smíchu?“ zeptal se Bertie mrazivě a mazal si dál džem na chléb s máslem.

„Pro všechno na světě, co jsi to vyváděl?“

„Hrál jsem si na schovávanou s párkem vlčáků a oni mě přinutili, abych jim dělal kočku na stromě,“ prohlásil s vážnou tváří Bertie. „Sedni si a ochutnej tady to čajové pečivo. Já ti mezitím všechno povím.“

Algy mrkl na hodinky: „Výtečně. Zdá se, že jsme všechno zvládli v předpokládaném čase... Mimochodem, čí byli ti psi?“

„Carltonovi.“

„Viděl jsi ho?“

„Jestli jsem ho viděl? Báječně jsme si pokecali, víš? Byl s ním i Chytrolín. Rozloučili jsme se jako nejlepší kámoši.“ Bertie se zašklebil.

„To byla tedy po čertech úspěšná mise!“ zvolal s obdivem Algy.

„No, snažil jsem se,“ utrousil Bertie. „A jak se vedlo tobě?“

„Taky celkem dobře. Aspoň myslím. Potkal jsem tam Laxtera.“

„Toho prokletého psa? Doufám, žeš ho odpráskl.“

„To ne.“

„Myslím, že jsi to měl udělat.“

„Spíš mám pocit, že jsem mu poskytl látku k přemýšlení.“

„To asi nestačí, milý příteli. Kdyby to bylo na mně, postaral bych se, aby už nikdy víc nemyslel... Co říkáš tomu máslu? Rozplývá se na jazyku... Nikde mi nechutná tak jako na venkově!“

Laxter předkládá návrh

Vraťme se do hotelu v Gillingham Street, kde Biggles s Gingerem našli Laxtera, jenž na ně čekal po celou dobu, než se vrátili z letiště Gatwick.

Pokud Laxter přemýšlel o velké obálce, kterou Biggles nesl, nedal to na sobě znát. Neřekl ani slovo, když Biggles vysunul zásuvku jedné laciné skřínky, jimiž byl pokoj zařízen a pohodil do ní obálku, jako by šlo o bezvýznamnou věc. Na Bigglesovo vyzvání se posadil na omšelou polstrovanou židli. Biggles a Ginger se usadili na posteli.

Biggles si zapálil cigaretu. „Tak copak se děje, pánové?“ zeptal se klidně.

„Předpokládám, že už víte o tom, že Reverley zahynul při havárii,“ začal Laxter.

„Viděl jsem to v novinách,“ navázal Biggles. „Je podivné, že se to stalo hned potom, co jsme s ním hovořili.“

„Je to velice podivné. Avšak dobře víte, že se takové věci stávají. Sám se cítím trochu odpovědný.“

„Jak to myslíte?“

„Jistě jste si domyslel, že mne byl navštívit a právě se vracel, když se to stalo.“

„Nepřemýšlel jsem o tom. Čemu bych tím pomohl? Chudák Rev je po smrti a žádné úvahy mu už život nevrátí.“

„Přesně tak.“

„Kvůli tomu jste přišel za mnou?“

„Ne. Vyprávěl jste někomu, že jste nás spolu viděl?“

„Proč bych to dělal?“ ušklíbl se cynicky Biggles.
„Policie by se zajímala, co jsem dělal v Hertfordu.“

„Tušil jsem, že umíte držet jazyk za zuby,“ vydechl s ulehčením Laxter.

„Teď předpokládám, že se konečně dovím, co vás ke mně přivádí,“ řekl zkoumavě Biggles.

„Hned se k tomu dostanu. Vzpomínáte si na rozhovor, jež jsme vedli v hostinci v Hertfordu?“

„Velice přesně.“

„Rev se zmínil, že jste pilot. Nadhodil, že byste třeba přijal práci.“

„Vzpomínám si.“

„Uvažujete o tom vážně?“

„Určitě uvažuji o tom, že se chci živit létáním.“

„Máte zkušenosti z nočních letů?“

„Poměrně hodně.“

„Doma nebo v cizině?“

„Obojí.“

„Létal jste i nad Francií?“

„Mnohokrát. Vyznám se tam dosti dobře.“

„Nedělal jste náhodou navaděče bombardérů?“

„Ne. Byl jsem u zvláštních leteckých služeb.“

„To znamená – vysazování špiónů a podobné věci?“

„Ano.“

„Výtečně. Vy byste skutečně mohl být člověk, jakého hledám.“

„Počkejte okamžik,“ řekl Biggles. „Nejsem si jist, jestli vy jste člověk kterého hledám já.“

„Dobrá, tak poslouchejte,“ navázal Laxter. „Můj návrh je prostý. Jsem ve spojení s význačným mužem ze světa obchodu a financí. Působím u něj jako letecký manažer. Nemohu ho zatím jmenovat, ale vám může být

jméno lhotejně. Je to muž mezinárodního formátu. Dělá milionové obchody a objevuje se na titulních stránkách novin. Však znáte novináře!“

„Dovedu si to představit.“

„Takže poslouvejte dobře. Můj šéf se nemůže ani hnout, aniž by začal tisk přetrásat, co má za lubem. Už se bojí telefonovat, protože má podezření, že jeho linky odposlouchávají zvědové z kruhů okolo burzy. Nemůže dělat spoustu věcí. Je to zkrátka daň za to, že je milionářem.“

„Chápu.“

„Pojďme však dál. Aby se vyhnul obtěžování, cestuje většinou letadlem. Nemůže samozřejmě používat pravidelné linky, ale létá vlastním letadlem. Letecky posílá i vzkazy a nabídky svým partnerům.“

„Vypadá to, že ho to musí stát dost peněz.“

„Nevadí! Pokaždé jde přece o miliony. Pro něj je to pakatel.“

„A vy jste jeho pilot?“

„Býval jsem. Upřímně řečeno, když je nejhůř, ještě tu a tam letím. Ale mám spoustu dalších povinností a pokaždé se uvolnit nemůžu. To je důvod, který mě nutí najít a najmout dalšího pilota.“

Biggles souhlasně přikývl: „Už rozumím. Zmiňovali jste se o nějakém exkluzivním leteckém klubu. Tak to aspoň říkal Reverley.“

„Ano. Pravděpodobně vás už tehdy napadlo, že klub je jenom zástěrka. Pravdou je, že chceme všechno držet pod pokličkou, ale potřebujeme zdůvodnit vlastnictví letadla. Klub se k tomu hodí nejlíp.“

„Jaké je to letadlo?“

„Auster.“

„Jenom jeden?“

„To stačí. Víc nepotřebujeme.“

Biggles zadusil svoji cigaretu: „Nemýlím se, když předpokládám, že jste tuto nabídku učinil už Billu Reverleymu?“

„Nemýlíte se.“

„Znal jste ho?“

„Za války jsme byli u též jednotky.“

„Při našem posezení prohlásil, že já jsem člověk, kterého hledáte. Soudím tedy, že se rozhodl vaši nabídku nepřijmout.“

„Ano.“

„Proč? Nenabídl jste mu dost peněz?“

„Peněz by měl dostatek. Věděl jsem, kolik mu dávají v South Wessexu a trochu jsme tu sumu nadsadili. V tom však problém nebyl.“

„Tak co mu vadilo?“

„Nějak jsem se s ním nebyl schopen dohodnout na detailech,“ povzdechl si Laxter. „Měl spoustu naivních předsudků o pravidlech leteckého provozu, strach, že přijde o pilotní licenci a tak dále.“

„Nerozumím vám.“

„Otevřeně řečeno, ta práce má své zvláštnosti. Když můj šéf přistane na veřejném letišti, kdekdo ho pozná a obchodní cesta má postaráno o publicitu a reklamu. To už může klidně létat pravidelnými linkami leteckých společností. Aby se těmto rizikům vyhnul, zařídil si několik soukromých letišť. Tedy vlastně pouhých přistávacích ploch výlučně pro svoji potřebu. Jak už jsem říkal, ne vždycky tím letadlem cestuje. Často posílá letecky své pokyny a určité dokumenty.“

„Jak často k tomu dochází?“

„Skutečně jednou za čas. Z toho důvodu byste neměl pocit řadového zaměstnance. Kdybychom vás potřebovali, vždycky bych vás zavolal. Jak vidíte, byl byste placen takřka za nic. Pobíral byste stálý plat a navíc prémie za každý let. Zjistil byste, že je to mnohem bezpečnější, než riskovat pět let za mřížemi kvůli smaragdu, z něhož se vyklube kousek zeleného sklíčka. V takovém zaměstnání, jaké vám nabízím, jsou taky drobná rizika, ale uvažte. Co vám mohou udělat? Maximálně zaplatíte pětku pokuty za porušení předpisů. Pro člověka, který je dobrý pilot a má přiměřené zkušenosti, jsou to skutečně snadno vydělané peníze.“

„Odkud můžete vědět, že jsem dobrý pilot?“

„Pokud to řekl Reverley, je to pro mne berná mince.“

„Z toho důvodu jste za mnou přišel?“

„Je to jeden z důvodů.“

„Můžu znát i druhý?“

„Podívejte... Stačí mi to, co vím o vašem úlovku toho přívěsku a o historii falešného kamene. Je mi jasné, že nebudete brát příliš vážně a doslovně ani pravidla leteckého provozu. Zdůrazňuji, že je mi jedno, pokud snad toho času nemáte v pořádku svoji pilotní licenci.“

„Můžete mne najmout sám nebo se musím setkat s šéfem?“

„Mohu to s vámi dohodnout, ale on bude chtít s vámi prohodit pár slov. Nedivte se, když bude občas na vašem zadním sedadle.“

Biggles si zapálil další cigaretu: „To je pochopitelné. Sám bych zatraceně uvažoval, než bych se svěřil nějakému rychlokvašenému pilotovi nebo vyloženému amatérovi... Ale vyjasněme si to celé už teď, na začátku.

Se mnou můžete mluvit na rovinu. Mě nemusíte omračovat řečením o finančníkovi a jeho kšeftech. Zkrátka potřebujete čas od času dopravit přes kanál La Manche člověka nebo nějaké krámy.“

„Vystihl jste to.“

„Dobrá. Kdy s tím začneme?“

„To vám teď nepovím. Rozhodl jste se to přijmout?“

„Ano, pokud mi to nabízíte. Nabídka mi vyhovuje.“

„Dobře. Dám vám vědět, jak se bude něco dít.“

Laxter pohlédl na hodinky. „Když jsme se dohodli, musím teď ještě něco zařídit. Určitě se vám ozvu.“

„Výborně. Pokud je to vše, vyprovodím vás.“

Biggles kráčel s Laxterem ke dveřím, sledoval ho, dokud nezašel za roh a vrátil se ke Gingerovi.

„Takže teď jsi na jejich výplatní pásce,“ ušklíbl se Ginger.

„Však jsem si to přál! Celou dobu jsem o to usiloval. Jedině tak se dostanu k šéfovi. Nakonec to bylo snazší, než jsem původně předpokládal.“

„Ty mi někdy něco povídej o bruslení na tenkém ledě,“ vzdychl Ginger. „Jestli teď přijdou na to, kdo vlastně jsi, tak pomoz ti pámbu! Nezaváhali ani na okamžik, aby zlikvidovali Reverleye, když neudělal nic víc, než že odmítl nabídku.“

„Zatím je to pouze náš předpoklad. Nepředbíhejme událostem. Budeme moudřejší, až promluvíme s Algym... Ale teď bychom už měli vyrazit. Trošku se už opoždíme a Algy by mohl být neklidný. Víš jak vždycky vykřikuje, když se někdo opozdí. Ostatně – sám jsem ho tak vychoval... Nevadí. Tu záležitost s Laxterem jsem probrat musel. Vždyť to byla situace, o níž jsem snil.“

„Mne ovšem zneklidňuje,“ řekl Ginger, „jestli Laxter zahlédl na obálce ta úřední razítka – Služební – a potom – Jen pro vnitřní potřebu. Pokud si toho všiml, nevím, jak dlouho bude věřit tvé roli zločince.“

Biggles se zamračil: „Rozumím. Nejspíš bych neměl nechávat obálku s fotografiemi jen tak v zásuvce. Jestli zahlédl její záhlaví, mohl by někoho poslat, aby si prohlédl obsah. Vezmu fotky k sobě a Algy je vezme zpátky na letiště. Bude-li třeba, prohlédneme si je tam.“

Biggles vyňal svazek velkých fotografií a zabalil jej do novinového papíru.

„Člověk nikdy neví,“ mrkl na svého společníka. „Raději nenechám obálku prázdnou,“ mumlal si pro sebe a rozhlížel se. „Podej mi tamhle tu knížku, prosím tě,“ řekl potom Gingerovi. Vložil knihu do obálky a pečlivě obojí uložil do původní zásuvky. „Tak a teď můžeme jít,“ prohlásil spokojeně.

S Algym a Bertiem se setkali přesně, jak bylo domluveno. Oba tam už dávno byli a neklidně je vyhlíželi.

„Máte zpoždění,“ hlásil Algy.

„Však máme taky důvod,“ odvětil Biggles.

„Co se přihodilo?“

„Když jsme se vrátili do hotelu, čekal tam na nás Laxter.“

„Tak on spěchal za vámi,“ ťukl se do čela Algy. „Viděl jsem ho, jak se žene v Hertfordu na vlak.“

Biggles se obrátil k Bertiemu: „Jak se dařilo tobě? Vypadáš, jako by ses celou dobu plížil v hustých lesích.“

„Neplížil jsem se, kamaráde,“ upřesnil své konání Bertie, „nýbrž jsem se hnal s větrem o závod. Šli po mně dva rozzuření němečtí ovčáci. Ta banda je používá jako

hlídače. A jsou pěkně ostří. Koukej, mám skoro po kalhotách.“

„Budeme se psy počítat,“ odpověděl vážně Biggles. „Ale teď mi musíte podrobně vyličit, co jste zjistili. Začneme tebou, Bertie.“

Bertie potom souvisle vypověděl co zažil, i co zjistil.

„Teď zase ty, Algy. Jak jsi to zvládl?“ dotázal se Biggles, jakmile Bertie skončil.

Algyho vyprávění bylo poněkud delší, protože zahrnovalo i rozhovor s Laxterem a jeho podezření v souvislosti s havárií. Biggles naslouchal velice pozorně a ani jednou ho nepřerušil.

„Pokud ti dobře rozumím, myslíš, že to bylo palivem,“ řekl na závěr.

„Za svou osobu bych to mohl podepsat.“

„Co mu podle tebe do paliva dali?“

„Řekl bych, že cukr.“

„Můžeš mít pravdu,“ souhlasil Biggles. „Cukr v leteckém benzínu – to je prastará finta. Začali s tím už za první světové války němečtí agenti, cvičení pro sabotáže. Cukr je vždycky po ruce. Laxter to musí znát... Jaká to musí být svině v lidské podobě, když je něco takového schopen provést svému spolubojovníkovi z války! Cukr do leteckého paliva! To je totéž, jako by umístil v letadle časovanou bombu.“

„Budeme si to pamatovat,“ prohlásil zlověstně Bertie.

„Celá záležitost se nám už začíná rýsovat,“ shrnul vše Biggles. „Ve Scotland Yardu jsou šikovní chemici, kteří udělají rozbor vzorků z tvého kapesníku, Algy. Ti si s tím poradí. Nejraději bych si pohovořil s Gaskinem. Věřím, že je ještě ve svém úřadě. Gingere, prosím tě,

skoč mu zavolat a zjisti to! Když se s ním spojíš, požádej ho ať tam počká. Řekni mu, že mu něco posílám.“

Ginger se hned vrátil. „Je tam a čeká,“ hlásil.

„Výborně,“ řekl spokojeně. „Algy, zajed’ k němu a předej mu ty vzorky seškrábané z motoru, ať je předá k laboratornímu prozkoumání. Řekni, že to spěchá. Rád bych, abys mu dal i číslo toho daimlera. Že bych potřeboval vědět všechno, co v souvislosti s ním zjistí. Nakonec ho požádej, aby se svými zprávami zítra ráno zajel na letiště Gatwick. Budu v místnostech řízení leteckého provozu. Ať přijede, jak to nejdříve dokáže stihnout. Můžeš mu už teď povědět, že jeho nápad o účasti letadla v celé lupičské aféře byl naprosto správným předpokladem. Určitě ho to podnítí k většímu spěchu... A teď ty, Bertie. Nastal čas zjistit toho víc o té kryse Laxterovi. Pokud si tak jenom dává říkat, nedovíme se nic. Jestli však je to pravé jméno, zjistíš o něm vše ze záznamů o službě, uložených na ministerstvu letectví. Dej se do toho.

I my dva se uvidíme zítra ráno v Gatwicku. Tam si popovídáme podrobněji... Jo, Bertie, mohl bys vzít s sebou tady ty fotografie. Jsou to ty z dnešního rána. V Gatwicku si je můžeme v klidu důkladně prohlédnout.“

Algy i Bertie vyrazili za svými úkoly.

„Kam teď?“ zeptal se Ginger Bigglese, když osaměli.

„Uvažuji, že bychom mohli zaskočit do Stodoly a podívat se, kdo tam vysedává,“ odpověděl Biggles. „Jestli není Chytrolín na Gortonsu, bude ve Stodole a naopak.“

„Co dělá na Gortonsu?“

„Nejspíš je tam potichu jako myška, dokud se nevydá na další lup. Chápal bych jako běžnou věc, kdyby spěchal na Gortons po akci, tedy s kořistí. Protože však se tam zdržuje i celou dobu před další loupeží, to svědčí pro myšlenku, že všechny loupeže jsou organizovány Carltonem z Gortonsu. Norman a Chytrolín jsou s ním v čilém kontaktu, možná i další. Carlton a jeho partner ve Francii, to budou klíčové osoby.“

„Laxter se s tebou spojí, jakmile se bude chystat další loupež klenotů.“

„To předpokládám.“

„A co potom uděláš?“

„Budu muset do toho jít. Ale to probereme později. Teď se mrkneme, co nového ve Stodole.“

Vydali se k zastávce nejbližšího autobusu, jenž jel směrem k vyhlášené restauraci.

Bylo ještě hodně brzy a lokál byl poloprázdný. U barového pultu však nad svým drinkem tiše vysedával Norman. Z dalších známých firem zahlédli Špinavce. Ten však vypadl, sotva je zahlédl.

„Je vám líp?“ zeptal se Biggles Normana.

„Jsem v pořádku,“ zavrčel Norman.

Biggles se nepouštěl do konverzace. Objednal nezbytné pití a přinesl je k jejich obvyklému stolu.

„Rád bych věděl, kam mířil ten rošťák Špinavec,“ mručel pro sebe. „Obvykle je zde po celý večer... Vůbec to vypadá, že se zde nic neděje. Asi půjdeme taky.“

Zdrželi se sotva půl hodinu a cestou do hotelu se navečeřeli v jedné z mnoha levných hospůdek, jimiž Soho oplývá.

Ve svém pokoji v hotelu potom Biggles zničehonic vyskočil, jako by si právě na něco vzpomněl. Vytáhl zásuvku, v níž schoval obálku.

„Měli jsme návštěvu,“ oznámil tiše.

„Myslíš –“

Z dalších známých firem zahlédli Špinavce. Ten však vypadl, sotva je spatřil.

„Někdo si tu obálku prohlížel. Uložil jsem ji opatrně. Teď ležela v úplně jiné poloze. Víím, o čem mluvím.“

„Laxter?“

„To si nemyslím. Pochybuji, že by takovou práci dělal osobně. Určitě má na to svého člověka, specialistu na vloupání do bytů.“

„Špinavce? Vzpomeň si, jak vyrazil, jen co jsme vešli do Stodoly. Nezapomeň, že má na tebe pífku!“

„Sotva by to mohl být právě on.“

„A proč ne?“

„Pokud je mi známo, zrovna on nemá ani tušení, kde bydlíme.“

„Netrvalo by mu dlouho, aby to zjistil.“

„Jaký zájem by měl o obsah obálky?“

„Vždyť sem nemusel přijít kvůli obálce. Třeba šel po penězích. Viděl tě onehdy s dvěma sty liber. I když jsi je dal Normanovi, mohl bys zde mít další peníze, ne?“

„Doufám, že se nemýlíš,“ řekl Biggles zlehka, „protože jestli mu někdo dal naši adresu a poslal ho sem s naprosto přesným úkolem, pak to bylo jenom z jediného důvodu. Laxter se o obálku zajímá daleko víc, než dal najevo. Ještěže mne napadlo vzít fotografie pryč. Ukazuje se, že opatrnosti nikdy nezbývá. Záleží na každé maličkosti. Na úplných maličkostech ztroskotávají i velcí lumpové. My nesmíme připustit, aby se nám něco takového přihodilo v našem současném pátrání... Teď ale musíme jít spát. Zítra budeme mít plné ruce práce.“

Novinky pro inspektora Gaskina

Následujícího rána si Biggles s Gingerem vyzvedli z garáže svůj vlastní vůz a vydali se na letiště, kde spěchali do místností, odkud byl řízen letový provoz. Už před sedmou byli naši přátelé v kompletní sestavě.

Algy dorazil o něco dříve než Bertie. Vyřizoval, že inspektor Gaskin slíbil přijít, jak jen to bude možné. Přinesl letecké fotografie Gortonsu. Dokud nedorazil z ministerstva letectví Bertie a rovněž inspektor Gaskin, všichni tři studovali snímky zvětšovací sklem. Avšak ani lupa neodhalila nic, co by už předtím nevěděli. Biggles však zdůrazňoval, že fotky se jim ještě budou hodit, pokud budou muset napláňovat akci přímo v sídle zločinců.

Potom se objevil Bertie s informacemi z ministerstva. „Není toho nějak extra moc,“ hlásil. „Laxter je podle všeho obyčejný darebák. Sloužil sice s Reverleym u stejné jednotky, ale už tam míval všelijaké problémy. To však ještě nebylo to nejhorší. Před pěti lety ovšem to trochu přehnal a byl pohnán před soud. Tam ho málem odsoudili za nepovolený let do zahraničí v letadle, které patřilo vládní letce. Působil tehdy na základně jako instruktor. Letěl na stroji značky tiger moth.“

„Co se tehdy vlastně stalo?“

„Vím jenom, co vypověděl. Opustil britský vzdušný prostor. V šestitisícové výšce byl vítr okolo padesáti mil za hodinu. Přistál prý proto, aby vůbec zjistil, kam se dostal. Ke svému překvapení zjistil, že byl už nad

evropskou pevninou. Tak to vysvětlil a oni vysvětlení přijali.“

„Hm... hm. Pěkná báchorka,“ mumlal si pod vousy Biggles. „Zajímalo by mě, co vlastně bylo tenkrát ve hře... A proč vůbec odešel z armády?“

„Propustili ho na hodinu. Zpronevěřil peníze svých kolegů – důstojníků a snažil se to všelijak zfalšovat v papírech... Reverley byl už tehdy dlouho mimo činnou službu a zřejmě se o tom nikdy nedověděl.“

Biggles přikývl: „Je mi dokonale jasné, že o tom nemohl mít ani potuchy, protože jinak by mu už Laxter nestál ani za jediné slovo. Rev byl rovný chlap. O Laxterovi jsem od počátku neměl iluze. Nedivím se, že má výhrady vůči RAF. Největší darebáci křičí ze všech nejvíc, když je stihne trest.“

Podívali se pak spolu ještě jednou na všechny fotografie. Bertie jim zvolna předváděl všechno, co měl možnost předtím vidět na vlastní oči zblízka. Inspektor Gaskin si rozvážně nacpal dýmku a pokyvoval hlavou: „Vidíte, že jsem měl dobrý nos...“

„Začíná se to tak rýsovat,“ souhlasil Biggles.

„Jste na správné stopě, že ano?“

„Začalo přihořívát a zdá se, že brzy bude zatraceně moc hořet,“ konstatoval Biggles. „Pozval jsem vás sem z několika důvodů. Jednak nás tady nikdo nemůže vidět pospolu, což je dobré. Dále pak vám chci podrobně vylicít současný stav našeho pátrání. Můžeme potřebovat vaši radu a určitě budeme potřebovat vaši pomoc. Posaďte se s námi. Co říkali vaši lidé v laboratoři na tu seškrábanou spaleninu?“

„Podívali se na to. Co jste čekal?“

„Cukr. Říkali jsme si, že v benzinu mohl být cukr.“

„Měli jste pravdu. O tom už není pochyb.“

„Víte, odkud ten vzorek pochází?“

„Algy mi to pověděl. Řekl mi všechno o sídle zvaném Gortons a co se přihodilo při havárii.“

„Takže je vám už jasné, že Reverley byl zavražděn, bez ohledu na to, že ho nezabil nůž ani kulka. Vražda zůstane vraždou.“

„Je zde ale přece jen značný rozdíl.“

„Jak to?“

„Když vrah použije zbraň, hledá policie vražedný nástroj. Dříve či později se najde a slouží jako důkaz. Pátrat po cukru dost dobře nemůžeme.“

„Byla to vražda. Žádný pilot si nenasype do nádrže cukr.“

„Jak chcete dokázat, kdo ho tam nasypal? Když Reverley opustil letiště, kde byl zaměstnán, nikomu neřekl, kam se vydá. I ten nejgeniálnější policista zde musí být v koncích... Těžko prokážete, že přistál v Gortonsu. I kdybychom to prokázali, moc by nám to nepomohlo. Jediné, co dokážeme, je, že havárii patrně způsobil oheň, jenž byl důsledkem přítomnosti cukru v palivu.“

„Udělal to určitě někdo z té bandy z Gortonsu. Vzpomeňte si přece, že jsem potkal Reverleye s Laxterem.“

„Jistě. To máme na zřeteli. Ovšem koho obviníme z toho činu? Podle britských právních norem přece nemůže státní žalobce obvinít celý gang. Vraždu spáchal jedinec. Musíte vědět, kdo to udělal a musíte být schopni to dokázat.“

„Cukr byl v nějaké plechovce a ta tam dosud bude i s otisky prstů,“ napadlo Gingera.

„Co z toho? Řeknou, že tímhle cukrem si denně sladí čaj. Co chcete namítnout? Čaj si připravuje každý... Takhle je nedopadneme. Známe vrahy, kteří běhají na svobodě a dělají na nás dlouhý nos. Mohou to dělat beztrestně, protože my jim nemůžeme nic dokázat.“

„Rozumím,“ ozval se Biggles. „Šel bych na to ovšem jinak. Snad by se mohlo podařit obvinít je všechny z něčeho jiného a pak možná jeden z nich se bude chtít zachránit na úkor ostatních. A začne vypovídat...“

Gaskin si zamračeně čistil dýmku. Po chvíli zareagoval: „To by se mohlo podařit, ale zatím je to jenom teoretická možnost. Jediné, z čeho je dnes můžeme obvinít, je vlastně jenom administrativní přestupek. Provozují neregistrovaný letecký klub. Nemají licenci.“

„A co víte o tom daimleru?“ napadlo Bigglese. „Už jste ho prověřili?“

„Ano, ale moc daleko nás to nepřivedlo. Vůz vlastní pan Eustace Carlton. Všechny papíry i pojistka zní na jeho jméno. Ten člověk mě enormně zajímá. Mohl by to být někdo úplně nový. Nevěřím tomu však. Zná všechny významné zloděje klenotů. To musí být někdo z branže, o kom jsme už někdy slyšeli. Napadla mě jména tří mužů. Kterýkoliv z nich by to mohl být. O žádném z nich jsme už hodně dlouho neslyšeli. Bertie, jak vlastně vypadá?“

Bertie muže podobně popsal. „A má lehký přízvuk jako cizinec,“ řekl na závěr.

„Cizí přízvuk, říkáte?“ cpal si Gaskin soustředěně svoji dýmku. „Nevšiml jste si náhodou, jestli nemá každé oko jinak zbarvené?“

„To ne.“

„Hm... Může mu být okolo šedesátky, říkáte?“

„Tak nějak.“

„Nemá na bradě malou jizvu?“

„To vám nepovím. Plnovous bradu zakrývá.“

„Samozřejmě. Plnovous. Ani jeden ze tří mužů; které bych mohl tipovat, dřív nikdy plnovous nenosil. To však nic neznamená. Myslím, že pan Carlton bude patřit mezi moje staré známé. Někde bude mít určitě policejní záznam, jinak by se okolo něj nemotalo tolik gaunerů. Oni k němu musí mít důvěru.“ Gaskin bubnoval prsty na desku stolu. Bylo vidět, že intenzivně vzpomíná. „Bertie, vzpomeňte si, jak ten člověk vypadá. Třeba by nám nějaká maličkost pomohla.“

„Teď si uvědomuji,“ odpověděl Bertie, „že určitě prodělal nějaké zranění pravé ruky.“

Gaskin zpozorněl. Jeho prsty přestaly bubnovat: „Řekněte to ještě jednou!“

„Říkal jsem, že měl pochroumanou pravou ruku.“

Gaskinovy se zaleskly oči: „Nechcete snad náhodou říci, že vašemu příteli s plnovousem chybí na pravé ruce malíček nebo alespoň jeho větší část?“

„Přesně tak. Váš popis tomu odpovídá,“ přikyvoval Bertie.

„Kůži v obličejí má takovou našedlou, se spoustou vrásek. Váčky pod očima. Úzký, hubený obličej, vpadlé tváře. Dělá dojem, jako by byl nemocný.“

„Skutečně! Toto je popis muže, s nímž jsem se setkal,“ potvrzoval Bertie.

„Podržte mě!“ vykřikl vzrušeně jindy tak bohorovně klidný Gaskin. „Musí to tedy být on. Na světě přece nemohou být dva úplně stejní lupiči klenotů. Výtečně, výtečně!!!“

„Nějak vás to překvapilo, inspektore,“ prohodil Biggles.

„Překvapilo? To je příliš slabé slovo. Jsem z toho vyvedený z míry. Náš starý dobrý Hrabě je znovu na scéně. Minule nás tedy dokonale převezl. Už bylo po něm a teď se najednou vynoří.“

„Jak to myslíte, že bylo po něm a teď se vynořil?“

„Jak to říkám. Zemřel a byl pohřben. Aspoň nás o tom dokázali přesvědčit. Prý srdeční selhání...“

„Kdo vás o tom přesvědčil?“

„Francouzská policie. Byli mu v patách a on se snažil uniknout do Itálie horskými stezkami. Doprovázeli ho dva jeho věrní osobní strážci. Ti se později vrátili a vypověděli do policejného protokolu, že se jim cestou starý muž zhroutil a krátce na to zemřel. Věrohodně popsali srdeční záchvat. Znělo to pravděpodobně, protože bylo všeobecně známo, že má slabé srdce. Všechny nás to docela potěšilo, protože ten darebák byl po celá léta naší noční můrou... Takže nás měl hezky dlouho za blázny. Pěkně jsme naletěli.“

„Zdá se, že toho ptáčka dobře znáte. Kdo to vlastně je?“ zeptal se Biggles.

„Že ho znám? Toho zná policie poloviny Evropy a celých Spojených států. Je to jeden z nejobratnějších lupičů klenotů, které kdy země nosila. Pak měl takový nepříjemný pracovní úraz. Když se pokoušel dostat do bankovního trezoru, vybuchl mu detonátor v ruce. Byl na tom chvíli dost špatně a musel potom poněkud změnit styl.“

„Jaké je národnosti?“

„Myslím, že zrovna to nikdo neví přesně. Celý život je na cestách. Je doma v Kalifornii, stejně jako na

Riviéře, ve Švýcarsku nebo v Anglii. Mluví mnoha jazyky jako domorodec.“

„Pátráte po něm v souvislosti s určitým případem?“

„Teď ne. Kdy si jsme ho zatkli a byl obviněn z loupeže. Proklouzl nám mezi prsty díky falešnému alibi. Na evropské pevnině je však stále na seznamu hledaných osob. Znamená to, že po zatčení bychom ho vydali. Nejraději bych ho však sebral kvůli té poslední sérii krádeží. Měli bychom se čím chlubit, to vám, povím... Jeví se mi to tak, že zmrzačenou rukou už nemohl pracovat osobně, tak začal zloděje organizovat. Oni přinášejí úlovek a on jej propašuje na pevninu... Rány boží! To je aspoň zpráva!“

„Tak se podívejme na toho vašeho Hraběte blíž,“ navrhl Biggles. „Protože Chytrolín s ním zůstává, nejspíš se chystá další loupež. Taky to dotvrzuje Laxterova snaha najít nového pilota. Hrabě bude muset uloupené věci okamžitě dopravit přes kanál La Manche. Je-li Gortons hlavním stanem zločinců, pak je prakticky jisté, že loupeže plánuje a řídí Hrabě.“

„Pochopitelně. Ten člověk má v branži celoživotní zkušenosti.“

„V jeho štábu musí být i Norman a patřil tam i Kamínek Stoneways.“

„Všechno souhlasí. Když jsme Kamínka sbalili, byl zrovna na cestě na Gortons. Ještě, že se mu to nepodařilo. Je to ovšem parádní úkryt. Myslím, že bychom ho nikdy nenašli.“

„Laxter mu mohl umožnit odletět ze země,“ doplnil Biggles. Gaskin už zase sahal pro svůj váček s tabákem: „Vidíte, kam až jsme se to dostali. Tak mluďte. Udělám, co budete chtít.“

„Situace je taková,“ ozval se Biggles, „že můžu kdykoliv očekávat pozvání na Gortons. Stane se to samozřejmě až tehdy, když bude připraven balíček s klenoty, který bude třeba letecky dopravit někam do ciziny.“

„Vy chcete jít na Gortons?“

„Samozřejmě.“

Gaskin se zamračil: „Nelíbí se mi váš nápad navštívit ten zatracený dům. Jestli vaši totožnost odhalí, nevyjdete odsud živý. Nemyslete si, že se budou dvakrát rozmyslet. Viděl jste přece, co udělali Reverleymu. Tak budou jednat s každým, kdo ví příliš mnoho.“

Biggles se rozesmál: „Přece se nevzdám právě teď, když se nám může podařit posbírat všechna vajíčka do jednoho košíku. Chudák Reverley nepočítal s možností, že bude čelit lidem schopným všeho. Já s tím počítám.“

„Ke všem čertům,“ vykřikl Gaskin, „to byste tedy měl!“

„Jakmile se dovím, že bych měl jít na Gortons, ozvu se vám. Budu rád, když budou vaši lidé nablízku pro případ, že bych se dostal do průšvihů.“

„Jak ovšem poznám, že jste v průšvihů?“

Biggles sáhl po cigaretě: „No, to už nechám na vás.“

„Zní to ohromně,“ vrčel Gaskin. „Když tam vpadneme příliš brzy, celá naše připravená akce se zhroutí. Pokud však budeme na místě příliš pozdě –“

„Tak tam budete zkrátka pozdě,“ přerušil ho Biggles. „Já to riziko podstupuji vědomě. Nedělejte si z toho těžkou hlavu. Je to jediná možnost a my jí musíme využít. Zkrátka jdu do toho.“

„Nelíbí se mi to.“

„Zatím se tím nezabývejte,“ uzavřel úvahy Biggles. „Toho času nemůžeme podniknout nic. Nyní je na tahu druhá strana. Nechám vám snímky z Gortonsu, ať máte představu, jak to tam vypadá. Jakmile se mi ozve Laxter, bude to znamenat, že se někam poletí. Jinými slovy, že došlo k další loupeži a bude zapotřebí lup přesunout do Francie. Laxter nepředpokládá, že já vím něco o Gortonsu. Očekávám tedy, že pro mne pošle do Londýna vůz, nebo že mě daimler vyzvedne u nádraží v Hertfordu.“

„No tak budeme čekat na další loupež.“

„Já to tak aspoň vidím. Kdybyste provedli razii na Gortonsu dřív, nenajdete tam vůbec nic, to si pište. Oni tam určitě nepřechovávají nic ani o minutu déle, než je nezbytně nutné.“

„Opravdu se vydáte na Gortons, když pro vás pošlou?“

„Jistě. O to přece už dlouho usiluji.“

„Dobrá. Pojedete na Gortons. Co se bude dít dál?“

„To se bude odvíjet podle toho, co vlastně budou po mně chtít. Jestli mě třeba vyzvou, abych někam dopravil balík, tak vám dám vědět, nebo třeba přistanu na nejbližším letišti a odtud vás vyrozumím. Na vás bude, co potom podniknete.“

Inspektor potahoval z dýmky: „Nedovedu si představit, že klenoty svěří zrovna vám. Pravděpodobnější je, že budete mít na palubě pasažéra. Povezete buď samotného Carltona nebo někoho z jeho lidí.“

„To by mohlo věci dost zkomplikovat. Už jenom třeba proto, že se cíl svého letu můžu dovědět až ve

vzduchu. Věřím ovšem, že jsem schopen zvládnout i takovou situaci.“

Přerušil je Bertie: „Člověk, kterého povezeš nebo ten, který tě bude čekat na druhé straně, může být v rádiovém spojení s Gortonsem. Nezapomeň, že jsem tě upozorňoval na tu neobvykle velkou anténu na Gortonsu.“

„Poslouchejte, nebudeme si to přece komplikovat,“ shrnul své úvahy Gaskin. „Jakmile se vám ozve Laxter, musíte mi zatelefonovat nebo se prostě nějak ozvat. Když budu vědět, že jste uvnitř, nechám celé místo obklíčit policejní jednotkou a pak ho vybereme. Nakradené věci tam budou, jinak by přece pro vás neposlali. Nezbytné důkazy si tam najdeme sami.“

„Má to přece jenom háček.“

„Jakýpak?“

„Budou moci být obviněni jenom z loupeže nebo z přechovávání odcizených věcí.“

„Nerozumím.“

„Chtěl bych je pohnat před soud pro vraždu Reverleye. Nerad bych, aby tomu unikli. Jedna věc je ukrást skříňku se šperky ženě, která má zřejmě víc peněz než rozumu. Chladnokrevně zbavit života muže, který se provinil jenom tím, že se odmítl spolčit s darebáky, to je už něco docela jiného.“

„Už jsem vám jednou řekl, že nemáme šanci dokázat jim vraždu, ledaže by jeden z nich začal vypovídat proti ostatním,“ ozval se znovu inspektor. „Zločin se stal a tento konkrétní zločin se opakovat nebude. Je ovšem možné, že se o něco velmi podobného pokusí a terčem budete tentokrát vy.“

„Sotva by zapálili své vlastní letadlo. Letadla jsou dost drahá. Nezapomínejte, že Reverley letěl vlastním.“

„Pokud uvažujete o razii, inspektore,“ vložil se do hovoru Bertie, „nezapomeňte na ty zabijácké psy.“

„Nezapomenu,“ zareagoval stručně Gaskin.

Chvíli ještě diskutovali, ale vlastně říkali stále jinými slovy totéž. Jakmile bude Biggles kontaktován, dá jim vědět. Pokud by došlo k loupeži klenotů, bude vyhlášena pohotovost. Gaskin sebere své muže a potáhne na Gortons. Obklíčí sídlo a na daný signál vpadnou dovnitř a zatknou ty, kteří se budou chystat odletět. Buď bude mít ukradené šperky u sebe Biggles nebo jeho pasažér. Inspektor bude stále ve střehu. Algy a Bertie budou ve dne k dispozici v bytě nebo v úřadovně letecké policie ve Scotland Yardu.

Biggles rozhodl, že se budou pravidelně setkávat na obvyklém místě na nádraží Victoria vždycky v sedm hodin. Tam si vymění novinky a názory na vývoj situace.

Potom se účastníci schůzky rozešli a každý šel svou cestou.

Biggles a Ginger se vrátili do hotelu s tím, že budou čekat na to, až se jejich muž ozve. Laxter jim zřejmě napřed odněkud zatelefonuje, že se pro ně zastaví. A tím vlastně by to všechno mělo začít.

Past

Skutečnost, že plán nevyšel, měla celou řadu příčin. Už to, že Biggles mluvil stále jenom o tom, že nikdo nemůže potřebovat jeho služby dříve, než dojde k další loupeži, se ukázalo jako mylný předpoklad. Vypadalo to tak jednoduše. On se to dozví jako první, dá signál a celá mašinerie se dá do pohybu. Pak začne tažení na Gortons.

Znělo to sice pravděpodobně, ale i tak to nakonec bylo slabým místem celého plánu. Totiž představa, že Laxter nezavítá do hotelu jen tak zničehonic, ale že se napřed musí ohlásit. Jak jinak by se ujistil, že je Biggles doma? Biggles s tím počítal najisto. Laxter zatelefonuje a potom se zastaví v hotelu na Gillingham Street nebo si dá s Bigglosem schůzku někde jinde ve městě nebo třeba na nádraží v Hertfordu. Tam přece dojel i Norman, když putoval na Gortons.

Nic z toho se však ve skutečnosti nestalo.

Pět minut před sedmou sahal Biggles po svém klobouku. Právě vyrážel na krátkou procházku k nádraží Victoria, kde ho očekávali Algy a Bertie. Ginger vyhlédl z okna a stačil mu povědět jenom to, že na ulici zrovna zastavil černý daimler.

Biggles stačil říct jedinou větu: „Doufám, že nepředpokládá, že s ním pojedu hned teď.“ Pak se ozvalo zaklepání na dveře a vstoupil Laxter.

„Výtečně,“ řekl spokojeně. „Jsme připraveni.“

„Vy možná, já ale nejsem,“ protestoval Biggles. „Proč jste mi neoznámil, že přijdete?“

„Neměl jsem čas.“

„Pak tedy máte štěstí, že jste nás vůbec zastihl,“ prohlásil Biggles. „Ještě pár minut a byli bychom pryč.“

„Vzal jsem na sebe to riziko,“ pokrčil rameny Laxter. „Kdyby jste tu nebyl, podíval bych se do Stodoly.“

„Proč myslíte, že bych šel do Stodoly?“

„Někdo mi to našeptal do ouška, příteli... Není to snad vaše oblíbené místo? Ale nechme toho plácání a pojďme k věci. Chce vás vidět šéf.“

„Ted?“

„Jistě, právě teď.“

„Není tedy na místě, abyste mi řekl něco o šéfovi?“

„Všechno se včas dovíte.“

„Kam pojedeme?“

„To uvidíte.“

„Jak se tam dostaneme?“

„Mám před dveřmi auto. Přestaňte se vyptávat. Všechny odpovědi se dovíte postupně. Hlavně si pospěšte.“

„Měl byste mi dát čas, abych si sbalil zavazadlo.“

„Moc toho nebudete potřebovat.“

„Neměl jsem na mysli, že si budu balit lodní kufr,“ odsekl Biggles, „ale obvykle nikam nevyjízďím na noc bez svých obvyklých maličkostí. Jsem na to zvyklý. Kdyby jste mi dal vědět, že přijdete, už dávno jsem mohl být připraven.“

Daleko dříve, než tento rozhovor skončil, bylo Gingerovi jasné, že jejich plán je ohrožen. Že dokonce může skončit v troskách, protože tento vývoj událostí nikdo neočekával. Všechno bylo založeno na předpokladu, že Algy i Gaskin budou přesně vědět, kdy se Biggles vydá do Gortonsu. Nyní se ukázalo, že

Biggles nebude mít čas na to, aby je informoval. Nebude-li chtít riskovat Laxterovo podezření, bude mu muset vyhovět okamžitě. Je zřejmé, že Laxter se rozhoduje bez velkých příprav a nečeká na příští loupež klenotů.

„Co bude s mým přítelem?“ zeptal se Biggles a ukázal směrem ke Gingerovi.

„Nejlepší bude, když půjde s námi. Určitě budete chtít být spolu. Možná pro něj najdeme nějakou práci. Tam, kam pojedeme, je spousta místa.“

Gingera to příliš nepřekvapilo. Laxter chtěl, aby zůstali pohromadě. Bylo zřejmé proč. Jevilo se to tak, že ho chce mít pod dohledem, protože jinak by mohl jít třeba do Stodoly a leccos nežádoucího prozradit. Později si Ginger vyčítal, jak bylo možné, že ho nenapadl skutečný důvod Laxterova rozhodnutí. Protože však v tu chvíli Biggles neodporoval, souhlasil i Ginger a bezeslova si sbalil pár svých osobních věcí. Musel pro ně zajít do svého pokoje a chvíli si pohrával s myšlenkou, že zaskočí k telefonu pod schodištěm. Byl připraven riskovat. Ve chvíli, kdy vyhlédl z pokoje na chodbu, však spatřil Laxtera stojícího ve dveřích Bigglesova pokoje. Ginger nevěděl, jestli tam postává náhodou nebo proto, aby na Gingera dohlédl. V každém případě to však zmařilo myšlenku na telefonování. Laxter by mu jistě nebránil sestoupit k telefonu, slyšel by však každé jeho slovo.

„Tak pospěšte si,“ volal netrpělivě Laxter. „Proč se tak loudáte? Nechci zde trávit zbytek noci.“

„Vždyť už jsem hotov,“ odpovídal Biggles. „K čemu ten šílený spěch?“ dodal trochu nazlobeně. Laxter však neodpověděl.

Sestoupili po schodišti a prošli hotelovou halou na ulici, kde se usadili na zadním sedadle daimlera. Laxter se posadil vedle řidiče. Když se vůz rozjel, pohlédl Ginger na hodinky. Bylo už sedm dvacet. Algy a Bertie se už určitě podivují, co zavinilo jejich zpoždění.

Brzy bylo naprosto jisté, že jedou směrem na Gortons, protože se dali nejkratší cestou na Great North Road. Pak projeli Hatfieldem a zabočili doprava na silnici vedoucí do Hertfordu. O cíli jejich cesty už nemohlo být pochyb.

Byla to podivná jízda. Laxter mlčel jako zařezaný. Biggles se o konverzaci pokusil jenom jednou. Zeptal se Laxtera, proč dělá z cesty takovou tajuplnou záležitost. Laxter odpověděl něco v tom smyslu, že na místě bude spousta času k povídání.

Jestli chtěli cestu doopravdy utajit, říkal si Ginger, tak jak je možné, že je nechali, aby se klidně dívali, kudy jedou. Ale ani v tomto případě ho správná odpověď nenapadla. Hlavu mu ovládla myšlenka, že teď se ocitli v situaci, kdy budou muset jednat na vlastní pěst a nemohou spoléhat na pomoc ostatních. Oni je samozřejmě budou postrádat. Ale sotva uhodnou, kde se nacházejí, zejména když neuslyší o žádné nové loupeži klenotů. Nejspíš se ani nebudou vzdalovat od telefonu, aby nepropásli Bigglesův signál.

Ginger skutečně nebyl nijak mimořádně vyveden z míry. Starosti mu dělalo hlavně to, že zůstal na všechno s Bigglesem sám. Co když dojde k loupeži klenotů dnes v noci? Protože Gaskin neví o ničem, policisté Gortons neobklíčí...

Auto profičelo Waterfordem a odbočilo na cestu vedoucí do kopce. Za několik minut potom projelo mezi

rododendrony k sídlu Gortons. Zastavili před hlavním vstupem do domu. Laxter vyskočil a zvesela prohodil: „Tak jsme tady.“

V jeho slovech zazněla jakási úleva a Gingerovi se to najednou nelíbilo.

„Račte dál,“ řekl Laxter a dal jim ve dveřích přednost.

Odložili si klobouky na věšák v hale. Laxter vykročil jako první a naši přátelé ho následovali. Otevřel dveře na konci haly a řekl jenom: „A teď se seznámte s šéfem.“ V jeho hlase zazněl zřetelný výsměšný tón. Potom za nimi dveře zavřel.

V křesle u krbu seděl muž s plnovousem. Odpovídal Bertieho popisu člověka, jenž si říkal Carlton. Inspektor Gaskin o něm mluvil jako o Hraběti.

Uvítal je s úsměvem: „Buďte nám vítán, drahý inspektore Bigglesworthi. Je nám všem skutečně obrovským potěšením, že vás můžeme na tomto skromném sídle osobně uvítat. Jak záhy uvidíte, uchystali jsme na vaši počest takovou malou domácí oslavu.“ Muž vystupoval společensky uhlazeně a naprosto suverénně.

Ginger najednou ucítil, že mu někdo přitiskl na záda nějaký malý předmět. Nemusel se ani otáčet, aby pochopil, co to je. Vedle něj stál Biggles. Tomu na záda mířil černou pistolí Laxter. V zrcadle nad krbem Ginger zahlédl, že jeho vlastním ozbrojeným strážcem je kapesní zloděj Špinavec.

Pomalu si prohlédl místnost. Byla zařízena stylově, zčásti jako obývací pokoj, zčásti jako knihovna. Podél zdí se v pravidelných rozestupech shromáždilo několik mužů – Chytrolín, Gus Norman, Černej a ještě dva muži, jejichž fotografie si Ginger matně pamatoval z početné

sbírky inspektora Gaskina. Spolu s Laxterem a Špinavcem tvořili uvítací uvítací výbor. Jejich tváře však měly zlověstně zamračený výraz. Ginger cítil, že mu z kapsy vytahují pistoli a podobně se vedlo i Bigglesovi. Ani jeden z nich neprotestoval, protože za těchto okolností byl odpor zhola zbytečný. Gingera jenom napadlo, jaký parádní úlovek mohl v této místnosti čekat inspektora Gaskina.

„Tak copak nám povíte?“ ozval se Hrabě.

„Mám něco povědět? Nemám toho mnoho, co bych vám případně řekl. Snad jen to, že jsem nikdy neviděl lepší sbírku kriminálních pod jednou střechou. Můžete říkat, co se vám zlíbí, ale mojí povinností je upozornit vás, že cokoliv řeknete, může být použito proti vám.“

„Děkujeme za varování, ale je docela zbytečné,“ odpověděl Hrabě a vybral si z kazety na stole drahý doutník. „Nepopíráte tedy, že jste amatérský detektiv, kterého toho času zaměstnává Scotland Yard.“

Biggles se zatvářil rozhořčeně: „Nejste vůči mně objektivní. Myslím, že toho času mě už zainteresovaní lidé považují za profesionála.“

„Obávám se, že právě při této příležitosti jste se zrovna profesionálně nechoval,“ zareagoval Hrabě káravě. „To však teď není podstatné. Chci vám sdělit, že jste mi způsobil značné potíže a připravil mi nečekaná vydání.“

„To je pak to hlavní,“ odpověděl Biggles. „Jsem opravdu rád, že jsem aspoň v něčem uspěl. Vaše současné potíže a ztráty jsou docela nepatrné ve srovnání s těmi, jež vás zanedlouho čekají.“

„Nesmíte si tak fandit, můj optimistický příteli, nebo budete šeredně zklamán,“ ozval se Hrabě ostrým hlasem.

„Zdá se mi, že situaci tak docela nechápete. Všechny vaše šance a naděje jsou už minulostí. Proč myslíte, že jsem vás sem nechal přivést?“

„Čekám, že mi to povíte.“

„S radostí, protože zítra touto dobou už budu daleko odtud a z tohoto domu toho moc nezbude. Lituji toho, ale není jiné řešení. Ani z vás už mnoho nezbude.“

„Zdá se, že se chystáte uspořádat ohňostroj přímo v domě. To jsou asi vámi zmíněné finanční ztráty,“ ozval se Biggles. „Připadá mi to barbarské zničit všechn ten krásný nábytek. Musel stát spoustu peněz.“

„To teď nehraje roli,“ odpověděl Hrabě. „Není můj. Já jsem si to tady pronajal i se zařízením. Jsem však na něco trochu zvědavý a věřím, že vy moji zvědavost uspokojíte. Rád bych se poučil z vlastních chyb a bojím se, že jsem se nějakých musel dopustit. Řekněte mi, co vás vedlo k tomu, že jste začal podezřívat můj malý letecký klub? Lépe řečeno, že jste zjistil, že můj aeroklub je ve skutečnosti něčím jiným?“

„To je dlouhá historie, ale všechno začalo malým kouskem zeleného skla,“ prohlásil Biggles. „A nyní vy řekněte mně, co vás vedlo k myšlence, že já jsem ve skutečnosti někdo jiný?“

„Bylo to prosté. Nezdálo se mi, že chlapíkovi jménem Walls říkají všeobecně Biggles. Začal jsem se trochu vyptávat a podezření se začalo potvrzovat, když můj spolupracovník pan Laxter uviděl ve vašich rukou úřední obálku používanou orgány britské vlády.“

„Byla to ode mne nedbalost,“ připustil Biggles.

„V konečném důsledku to znamenalo pro obě zúčastněné strany ztráty,“ konstatoval Hrabě. „Vaše setkání s Laxterem a Reverleyem bylo začátkem všeho.“

Já jsem se dověděl vaše jméno a vy jste se dověděl o mém klubu. Vzešla z toho škoda pro nás oba.“

„Sotva to však byl dostatečný důvod k zavraždění Reverleye,“ řekl chladně Biggles.

Hrabě vytřeštil oči: „Vy jste to tedy vypátral! Jste obratný. Byl to Laxterův nápad a mně připadal vynikající. Navíc jsem jinou možnost neviděl. Reverley měl ve zvyku moc mluvit. To byla jeho velká chyba. Vy jste zase příliš zvědavý. To je zase vaše velká chyba. Máte ještě nějaké pochybnosti o tom, proč jsem vás sem nechal přivést?“

„Z pohledu našeho rozhovoru už nemám žádné pochyby. Ale víte, co říkávají angličtí farmáři? Nepočítej své slepice předčasně! Je snazší poukazovat na chyby jiných lidí, než vidět ty, jichž jsme se dopustili sami.“

Hrabě se usmál: „Která chyba by to měla být?“

„Ta nejvíce rozšířená. Ješitnost. Podívejte se na tu sešlost tady. Svolal jste si celý gang jenom proto, abyste se jim předvedl, jaký jste úžasný šéf. Jenom dejte pozor, ať nešlápnete vedle.“

„Jste na velikánském omylu,“ vpadl mu nezdvořile do řeči Hrabě. „Svolal jsem je z docela jiného důvodu. Zůstanou v této zemi jako moji externí spolupracovníci. Já ji opustím, protože zdejší počasí mi vůbec nesvědčí. A nebudu ji opouštět s prázdnými kapsami, za to vám ručím. Skoro lituji, že vám nemůžu povědět víc, ale pro klid duše všech zúčastněných to tak bude lepší. Zítra večer nastane čas loučení, tento dům shoří do základů a moji přátelé se rozejdou do všech stran. Mimochodem – vy budete v tom domě. Nejbližší hasičský sbor je v Hertfordu a myslím, že to sem budou mít trochu z ruky. Je to jednoduchý plán, ale účinný. Však uvidíte sám. Já

věřím v jednoduché věci. Čím složitější je plán, tím vyšší je pravděpodobnost, že selže. Chtěl byste snad ještě něco říci?“

„Vůbec nic. Řekl jste mi všechno, co jsem si přál vědět.“

„V tom případě není důvodu, abychom pokračovali v této výměně lichotek a za sebe vám přeji klidnou noc.“ Hrabě udělal gesto, že návštěvníky propouští.

Pod namířenými zbraněmi byli Biggles s Gingerem odvedeni do zadní části domu. Někdo otevřel dveře. „Jděte dolů,“ nařídil Laxter. „Ať nezakopnete na schodech,“ dodal s úsměškem.

Ginger následoval po schodech Bigglese. Sestoupili do sklepních prostor. Dveře, jimiž nahoře vstoupili, se hlučně přibouchly. Slyšeli, jak se v zámku otočil klíč.

Biggles cvakl svým benzinovým zapalovačem a rozhlédl se v mihotavém světle plamínku.

Ginger se pohledem ujistil, že se ocitli ve vinném sklepě, neboť zahlédl police s přihrádkami na lahve vína. Sem tam ležely v přihrádkách i plné láhve. O zeď se opíralo několik prázdných starých beden. Nikde žádné okno, žádná možnost kontaktu s vnějším světem. Ginger následoval Bigglesova příkladu a posadil se též na jednu prázdnou bednu.

Biggles zhasl zapalovač. Zřejmě chtěl šetřit benzinem.

„No jo,“ prohodil klidně. „Nechali jsme se vlákat do pasti. Vkročili jsme do ní oběma nohama. Nevím, jestli sis toho povšíml, ale stalo se to mockrát i těm nejvýznamnějším mužům dějin. Je to obvyčejně prosté. Vymyslíš skvělý plán a pamatuješ na všechny možné situace. Potom se však stane právě ta jediná věc, na

kterou jsi nemyslel. Jako by ti osud chtěl nakonec ukázat, že nejsi zase takový borec, jak sis myslel.“

„Jenom se nezačni obviňovat,“ ozval se Ginger.

„Musím,“ pokračoval Biggles. „Stačilo udělat jedno jediné opatření a já jsem na to nepomyslel. Vždyť mě mohlo napadnout, že se stane něco podobného. Bývalo by to tak prosté. Kdybych řekl Gaskinovi, že nás má hledat na Gortonsu, pokud se bude zdát, že jsme beze stopy zmizeli, měli bychom určitou naději. Já jsem to však neudělal.“

„Přijdou na to i bez tebe,“ ujišťoval ho horlivě Ginger.

„Možná... Ale kdy? Už vědí, že jsme zmizeli. Budou se však bát sem vpadnout, aby nepřekazili můj plán.“

Nemůžeme čekat, že si dokáží představit naši současnou situaci.“

„Myslíš, že Hrabě vykoná všechno, čím vyhrožoval?“

„O tom nesmíš pochybovat ani na chvíli. Přesně jak řekl, je to jednoduché a účinné zároveň. Myslím, že všechno už běží jako na drátkách. Vidím to docela zřetelně. Banda skuteční ještě několik vloupaček a ukořistí spoustu vytipovaných šperků. Všechn lup shromáždí tady. Hrabě jim zaplatí a on s Laxterem coby pilotem odletí do Francie. Ti jeho darebáci se v Anglii stáhnou do připravených úkrytů... Moje nepředstavitelná hloupost spočívala v tom, že jsem nevěřil, že pro mne mohou poslat dřív, než bude zapotřebí letět s kořistí přes kanál La Manche. Založil jsem na tom svůj plán. Dodatečně je snadné odhalit chyby. Měl jsem však počítat s možností, že Laxter dorazí do hotelu a odveze

nás pryč, aniž bychom stačili odeslat vzkaz nebo telefonovat. Byl jsem si jist, že bude napřed telefonovat a vyzve mě, abych se připravil. Už to, že nakonec postupoval právě takto, mělo vzbudit mé podezření. A byly zde další podivné okolnosti.“

„Které myslíš?“

„Trval na tom, že musíš se mnou.“

„Bylo to divné, máš pravdu. Nedovedl jsem si představit k čemu mě potřebuje.“

„Odpověď nás měla napadnout hned. Nemohl potřebovat, abys někomu sdělil, že mě vyzvedl a ve spěchu odvezl. Mělo mě to trknout, jak na nás hartusil.“

„I kdybys však udělal určitá opatření, stejně by jsi s ním odjel. Já tě znám,“ odporoval trochu Ginger.

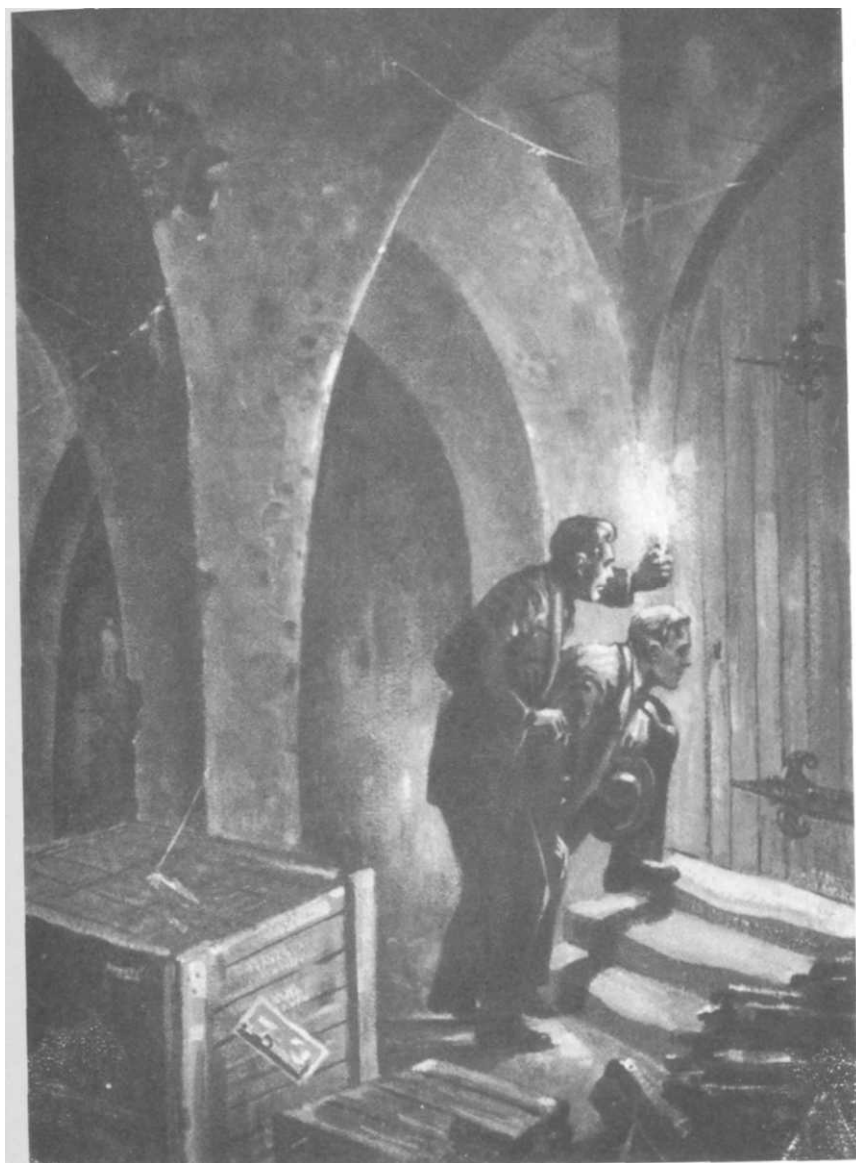
„Možná. Nebyl bych však takový hlupák, abych odjel, aniž bych o tom podal zprávu. Ať by se to Laxterovi líbilo nebo ne, našel bych si záminku, abych ho opustil, nebo aby ho prostě opustil jeden z nás dvou a informoval ostatní. Takhle jsme mu bez odporu vklouzli do pasti jako nejhoupější ryby do sítě. Ale darmo o tom pořád mluvit... Jsme zkrátka tady a musíme se rozhodnout, co budeme dělat. Přitom dobře vím, že moc toho asi dělat nemůžeme. Hrabě nebude tak omezený, aby nás zavřel na místě, odkud by se dalo nějakým způsobem uniknout, byť by to byl způsob sebevíc krkolomný a nepravděpodobný. Musíme se však přesto rozhlédnout.“

V mihotavém světle Bigglesova zapalovače prošli pomalu celou prostorou svého vězení. Stačila jim necelá minuta k tomu, aby si potvrdili Bigglesův první dojem. Stěny byly ze silných cihel natřených na bílo. Nikde žádná větrací šachta ani ventilátor.

Biggles prohodil: „Cesta odtud existuje. Zřejmě je jenom jedna a vede těmi dveřmi nahore.“

Vystoupili po schodech a prohlédli si dveře. Byly dřevěné a zřejmě pocházely z doby, kdy se stavební firmy ještě nenaučily šetřit. Biggles zjistil, že dřevo je sice poměrně měkké, ale že dveře mají několikanásobně větší tloušťku, než je teď u podobných dveří zvykem. Zámek byl ze železa, vypadal velmi masivně a starobyle. Řemeslníci tehdy dělali věci, které vydržely celou věčnost.

Biggles se sklonil ke klíčové dírce. „Klíč nechali v zámku,“ hlásil.

Biggles se sklonil ke klíčové dírce.

„Jestli uvažuješ o staříčkém triku, že ho postrčíme až vypadne na kus papíru, který potom pod dveřmi vtáhneme dovnitř, tak tě můžu upozornit, že to dneska nevyjde,“ zažertoval hořce Ginger. „Klíč je obrovský a dveře dole dokonale přiléhají. Je mi to jasné. Nikdy jsme neměli dovolit, aby nás sem strčili.“

„Jak jsi tomu chtěl zabránit?“ zeptal se Biggles sarkastickým tónem.

„Měli jsme začít bojovat už nahoře.“

„V tom případě už bys touto dobou patrně ležel na podlaze a v těle bys měl spoustu ošklivých malých dírek. Nemysli si, že mě to taky nenapadlo. Neměli jsme však šanci. Bylo jich osm a všichni určitě měli nějakou zbraň. Laxter už jednu vraždu spáchal. Nedělalo by mu zvláštní potíže v tom pokračovat. Nyní jsme aspoň naživu, což mi vyhovuje o něco víc. Dokud chodíš po vlastních, může se ještě přihodit všelicos. Mrtvému je docela fuk, co se přihodí. Pojďme se mrknout na ty dveře.“

Podrobně je prohlíželi.

„Šlo by vyřezat díru, kterou by se protáhla paže,“ navrhl. „Bohužel by to trvalo skoro týden, než bychom to zvládli našimi nástroji.“

„My máme nástroje?“

„Perořízek a skleněné střepy. Rozbitou lahví se dají dělat divy, pokud má člověk spoustu času. My máme sice lahví dostatek, ale času zatraceně málo. Problémem bylo i to, že každý, kdo by šel kolem, by musel naše šramocení slyšet.“

„Nic tím však nemůžeme ztratit,“ odporoval Ginger. „Jestli někdo z nich otevře dveře, dostane lahví přes hlavu.“ Pak znovu zahartusil: „Raději budu něco dělat, než abych tady seděl a čekal na zítřek.“

„Tak do toho,“ vybídl ho Biggles. „Dej pozor při rozbíjení lahví. Nemáme zde nic k ošetřování úrazů.“

„Označ mi na dveřích, kde si myslíš, že je pro to nejvhodnější místo,“ žádal Ginger.

Biggles tak učinil. „Budeš muset pracovat potmě,“ řekl potom. „Můj zapalovač by dlouho nevydržel.“

Ginger se dal do práce. Vydržel to bez přestání hodinu. Když se potom podívali na výsledek, našli o něco hlubší škrábanec.

„Bojím se, že budeš mít pravdu,“ řekl znechuceně. „Nemá to smysl. Potřebovali bychom mít k dispozici asi tolik dní, jako máme hodin.“

„Myslel jsem, že na to taky přijdeš,“ řekl Biggles.

„Mohli bychom se na ně vrhnout, jakmile otevřou dveře,“ navrhoval zoufalý Ginger.

„Míníš, pokud vůbec budou ty zatracené dveře otvírat,“ upřesnil Biggles. „Osobně si tím nejsem tak docela jist. Pokud chtějí zapálit celý dům, proč by měli otvírat dveře do sklepa?“

Oba se odmlčeli.

Přátelé nezahálí

Kdyby Biggles a Ginger o tom věděli, cítili by se hned lépe. Algy a Bertie totiž jejich osud tušili. Přinejmenším měli dobrý důvod předpokládat, kde se zdržují. A přišli na to způsobem docela přirozeným.

Dostavili se na schůzku, kterou Biggles svolal na sedm hodin do bufetu na nádraží Victoria. Dostavili se na ni však v obrovském spěchu a doslova na poslední chvíli. Zdržel je hustý londýnský provoz. Protože však znali Bigglesovu přesnost, spěchali ze všech sil. Biggles čekání nenáviděl, a proto se choval vždycky tak, aby ani ostatní nemuseli čekat na něj. Věděli, že zpozdit se o dvě minuty znamená vysloužit si Bigglesovu zamračenou tvář. A právě tato až nepřirozená přesnost za všech okolností se stala příčinou toho, co následovalo.

Rozhlíželi se překvapeně, protože nespatriili ani Bigglese, ani Gingera. Věděli, že Biggles chodí všude spíš o pět minut dříve než o minutu později. Nemohli však udělat nic jiného, než se posadit a dívat se ke vchodu.

Uplynulo pět minut a nikdo se neobjevil. Algy poznamenal: „To se mi na Bigglese nezdá. Něco se muselo přihodit. Říkal přece, že budou čekat v hotelu, jestli se Laxter nepokusí navázat kontakt. Nepadlo ani slovo o tom, že by snad měli dělat něco jiného.“

Uplynulo dalších pět minut. „Snad přece jenom nezapomněl?“ strachoval se Bertie.

„Neříkej mi takové nesmysly,“ zvýšil hlas Algy.

„Copak se stalo, že by někdy na něco zapomněl? Víš o nějaké schůzce, kterou nedodržel? Já ne! Něco se semlelo. Jinak by tu dávno byl.“

„Kdyby se rozhodl udělat něco, co by ho případně mohlo zdržet, určitě by nám dal včas vědět,“ přidal se Bertie.

„Jak by nám dal vědět?“

„Mohl by nám třeba nechat vzkaz v hotelu, protože mu muselo být jasné, že se tam zastavíme, když se nesetkáme.“

„Ano, něco takového udělat mohl,“ přitakal Algy.

„Nemám tam zaskočit?“

„Dejme mu ještě pět minut. Nerad bych způsobil nějaké zmatky.“

Čas se pomalu vlekl. Algy se znovu podíval na hodiny v nádražní hale. „Sedm patnáct,“ řekl udiveně. „Už to tak vypadá, že opravdu nepříjde. Bertie, teď už nezbývá, než abys zaskočil do hotelu pro případný vzkaz. Za pár minut můžeš být zpátky. Já zde zatím počkám pro případ, že by se přece jenom objevili.“

„Už letím,“ volal Bertie v poklusu.

Za malý okamžik se přiřítíl zpátky.

„Tos to zvládl do hotelu tak rychle?“ ptal se s údivem Algy, aniž vyčkal, co mu řekne Bertie.

„Nedostal jsem se až do hotelu,“ odpověděl Bertie.

„Nebylo to totiž vůbec zapotřebí. Představ si, že jsem je viděl. Zatřepalo to se mnou, to ti teda povím. Na chvíli jsem ztratil řeč.“

„Kde jsi je viděl?“

„Seděli v černém daimleru s podezřelým chlapíkem.“

Mohl by to být právě ten Laxter. Seděl na předním sedadle vedle řidiče a Biggles s Gingerem vzadu.“

Algy vypadal zaraženě: „Tak co se vlastně stalo?“

„Dostal jsem se na roh Gillingham Street, když se černý daimler pomalu blížil k hlavní silnici. Když jsem si uvědomil, že je to opravdu daimler, mrkl jsem na jeho tabulku s poznávací značkou. Byli to oni. Podíval jsem se dovnitř a poznal jsem Bigglese i Gingera.“

„Vypadali, že je přinutili odjet proti jejich vůli?“

„Ani v nejmenším. Vůz jel v tu chvíli tak pomalu, že by z něj dokázali i vyskočit, pokud by jim hrozilo nebezpečí.“

„Spatřili tě?“

„Myslím, že ne. Dívali se dopředu, jako by sledovali cestu. Je to nějaké podivné, že?“

„Na můj vkus až příliš.“

„Co s tím tedy uděláme, kamaráde?“

Algy okamžitě přemýšlel. Pak řekl: „Zatím si nejsem jist, co si mám o tom myslet. Ale rozhodně to na mne dělá dojem, že začíná rozhodující střetnutí.“

„Biggles přece ví, že tu čekáme. Proč nám nedal zprávu?“

„Na to je zřejmě jednoduchá odpověď. Určitě jenom proto, že na to prostě neměl čas. Nerozumím však tomu, že ho vyzvedli přesto, že zatím k žádné další loupeži klenotů nedošlo. Proč to? Laxter se dostavil v autě. Určitě předem netelefonoval, jinak by přece Biggles našel nějaký způsob, aby nás informoval. Laxter podle všeho rovnou přijel a zastihl ho nepřípraveného. Proč ale ten spěch, když nedošlo k loupeži?“

„Třeba ho Laxter bere na Gortons jenom proto, aby ho představil šéfovi. Tedy tomu muži, co si říká Hrabě.“

Algy souhlasně přikývl: „To by mohla být nejpravděpodobnější odpověď. Je-li tomu tak, Laxter ho

přiveze i zpátky. Biggles si určitě nedá ujít příležitost, aby se s Hrabětem seznámil. Pak je zde ovšem další možnost. Co uděláme, když ho Laxter zpátky nepřiveze?“

Bertie pokrčil rameny: „Na to se mne neptej. Vím jenom tolik, že Biggles počítal s cestou na Gortons jediné v tom případě, že k tomu bude důvod. Na příklad krádež klenotů. Teď je ovšem pryč a mně se zdá, že plán dohovořený s Gaskinem ztroskotal.“

„Obávám se, že se nemýlíš.“

„Musíme se rozhodnout, co uděláme. Pojedeme na Gortons za nimi?“

„Já doopravdy nevím,“ odpověděl Algy. „Jestli bychom se objevili na Gortonsu, mohli bychom způsobit zmatky. Položme si otázku, co bychom tam mohli udělat. Sedět na místě a hledět na dům?“

„Kdyby startovalo letadlo, zaslechli bychom to.“

„Na to bychom ovšem mohli čekat i několik dní. Rád bych znal názor inspektora Gaskina. On bude rozhodně vědět víc a taky bude muset dospět k nějakému závěru, co dělat.“ Algy se zvedl.

„Chceš Gaskinovi zavolat do úřadu?“

„Ne. Budeme tam stejně rychle osobně. Měli bychom ho ještě zastihnout. Pospěš si!“

Zastavili první taxík a dorazili do inspektorovy pracovny ve chvíli, kdy se začal chystat k odchodu.

„Vítám vás oba,“ zvolal přátelsky. „Něco se stalo?“

„Biggles a Ginger jedou v daimleru na Gortons.“

„Jak se to přihodilo?“

Algy mu vysvětlil situaci. Nakonec se nedočkavě zeptal: „Stala se nějaká další loupež šperků?“

„Nebylo nám zatím hlášeno vůbec nic. Ani naši informátoři nic nezaslechli. Jeví se mi to ovšem tak, že se k nějaké takové akci schyluje, protože jinak by tam přece netahali Bigglese. Ledaže snad...“

„Ledaže co?“

„No myslím i na to, že mohli odhalit, kdo vlastně ve skutečnosti je.“

Algyho zamrazilo: „O tom jsem neuvažoval. I kdyby se to stalo, tak tomu pořád nerozumím. Pokud znají jeho totožnost, bude Gortons snad posledním místem na světě, kam by ho dobrovolně přivedli, ne?“

„Bylo by to ovšem ideální místo, kdyby chtěli Bigglese a případně i Gingera zlikvidovat.“

„To se přece neodvází!“

„Myslíte? Zapomínáte na Reverleye. Taky věděl příliš mnoho.“

„Co navrhujete? Musíme přece jednat!“

Gaskin se pohodlně usadil a začal si klidně nácipávat dýmku. „Jenom ne žádný spěch,“ radil rozvážně. „Jsem toho názoru, že o vás dvou Hrabě neví. Laxter nemá ani tušení, že jste ho viděli, jak odváží Bigglese a Gingera z Gillingham Street. Nikdo z bandy neví, že pracujete ruku v ruce se mnou. Takže i kdyby odhalili Bigglesovu skutečnou totožnost, pomyslí si, že jejich pozice je neotřesitelně pevná, protože ho mají ve své moci.“

„Ovšem potom budou také schopni všeho,“ nesouhlasil Algy.

„Mají-li pocit bezpečí, budou se chovat bezstarostně a nebudou mimořádně ostražití. Řeknu vám, co mi hlásili moji muži. Směřem na Hertford odjel Gus Norman a taky Černej a jeho parta. Někam zmizel i Špinavec. To o

něčem svědčí. Cítím to v kostech. Něco velkého se chystá.“

„Je to jisté, že všichni ti darebáci odjeli právě tam?“

Inspektor se smutně usmál: „V mém povolání se nesmíte spokojit jenom s vlastním párem očí. Já je všechny sleduji bez ohledu na to, že celou akci řídil Biggles.“

„Máte je pořád pod dohledem?“

„To je celkem slabé slovo. Můj muž je trvale umístěn za živým plotem naproti vjezdu na Gortons. Má krátkovlnnou vysílačku. Pokud se mi neozývá, vím, že celá sešlost gaunerů je stále v domě. Jakmile někdo vyjde ven, budu to vědět.“

„Vyrazí-li někam pryč z Gortonsu, předpokládáte, že půjdou za svým zlodějským řemeslem?“

„Tak jest.“

„Váš člověk by měl tedy vědět i to, jestli na Gortons přijeli Biggles a Ginger,“ vpadl mu do řeči Bertie.

„Nemohl bych na to přísahat. Pokud přijedou ve dne, snad. Sotva ale může za tmy rozeznat osoby v autě. Zatím mi hlásil, že daimler s Laxterem vyjel z Gortonsu. Podruhé se neozval. Až se daimler vrátí, určitě se to dovím.“

„Chcete je všechny pozatýkat, když vyjdou ven?“ zeptal se Algy.

„Ne.“

„Proč ne, proboha?“

„Nemá smysl je sebrat dřív, než něco provedou. Navíc by se nám to ani nemuselo podařit. Tahle sebranka se tam dokonale vyzná a rozprchne se všelijakými postranními cestami. Na to bych ani nepomýšlel, dostat

je venku. Moje představa počítá s tím, že odvedou svoji zlodějskou práci.

Počkáme, až se vrátí na Gortons s úlovkem a teprve potom je polapíme včetně Hraběte. Vždyť já chci dopadnout především jeho. Toho doposud záhadného překupníka, který byl příčinou mých bezesných nocí. Kdybych zatkl jenom ty ostatní, třeba hned po práci v Londýně, zůstal by Hrabě čistý. Neměl bych proti němu nic, ledaže by někdo z bandy začal proti němu vypovídat.

Na to ovšem nemohu spoléhat. Tak to tedy prr! Já chci dostat Hraběte i s lupem, ať už v domě nebo v letadle. Tak to chápe i Biggles a drží se našeho plánu, pokud může... Jestli bude letadlo startovat, vpadneme dovnitř, ať už bude na palubě či nikoliv.“

„Co když letadlo neodletí?“

„Pak se pokusíme přiblížit k domu.“ Vtom se mu ozvala vysílačka. Byla slyšet velice slabě. Sklonil hlavu a soustředěně naslouchal. „Je to tady,“ řekl spokojeně. „Daimler se vrátil a přivezl na Gortons návštěvu. My už o ní víme.“

„Bigglese a Gingera.“

„Koho jiného? To byl zrovna tak asi čas, kdy mohli dorazit. Jeli tedy přímou cestou na Gortons. Přátelé, řekněte, co máte v úmyslu dělat?“

„Já jsem připraven dělat, co bude třeba, ale musím se přiznat, že si dělám starosti o Bigglese a Gingera.“

„Domníváte se, že byste měli vyrazit na Gortons a způsobit tam trochu rozruchu s cílem nakonec nějak s pomocí Bigglese a Gingera všechny polapit?“

„To by způsobilo asi víc škody než užitku,“ připustil Algy.

„Tak vidíte,“ přikývl inspektor. „Povím vám, co si myslím já. Jakmile někdo z členů bandy opustí Gortons, budu to vědět. Nechme tedy všechno prozatím v klidu, dokud se to nestane. Potom se tam přesuneme s dostatečným množstvím mužů, abychom mohli sídlo obklíčit.“

„To, na co čekáte, se však může stát kdykoliv.“

„To dobře vím. Jestli však nikdo z domu nevyjde do půlnoci, řekl bych, že se asi dnes už nic nestane.“

„Proč si myslíte?“

„Vím, jak jsou ti krasavci zvyklí pracovat. Po půlnoci bývají silnice prázdné a to oni nemilují, protože jsou na očích hlídkových vozů. Vědí, že na volné silnici nemají proti našim služebním autům šanci. K tomu, aby jim unikli, jim poslouží jedině hustý provoz.“

„Rozumím,“ souhlasil Algy. „Zůstanete zde a budete čekat na zprávu od vašeho muže?“

„Vzhledem k současnému vývoji situace musím. Zůstanu nejspíš až do půlnoci. Budu mít spoustu práce – vyhlásit pohotovost hlídkovým vozům a připravit několik rychlých aut pro případ, že bychom se tam museli okamžitě přesunout.“

„Nestane-li se nic do dnešní půlnoci, snad nebudete mít námitky, abychom se zítra s Bertiem sami vydali do blízkosti Gortonsu a trochu se tam porozhlédli. Budeme pozorovat především hangár, abychom včas zachytili známky aktivity.“

„Jenom ať vás nezahlednou. A nezapomeňte na psy!“

„Dáme na sebe pozor,“ sliboval Algy. „Najdeme si úkryt v lese, nejspíš přímo na stromě.“

„Udělejte, co uznáte za vhodné. Jenom nezapomeňte, že ti muži jsou nebezpeční. Nemusí pokaždé střílet. Boxer Brace nemá přezdítku nadarmo. Jediným úderem je čelist na cucky.“

„Kdyby ho chtěl vyzkoušet zrovna na mně, bude mít smůlu,“ prohlásil Bertie. „S podobnými ptáčky si umíme poradit.“

„Napadá mne,“ ozval se Algy, „že byste snad nic nenamítal, kdybychom zde dnes v noci zůstali s vámi pro případ, že by začali své hrátky.“

„Udělejte si tedy pohodlí,“ vyzval je vlídně inspektor. „Nesmíme být netrpěliví. Zatím si nesmíte dělat zbytečné starosti. Přece ještě nikoho nezabili a jsem si jist, že to neudělají, dokud na svém sídle budou pobývat. Na to můžete vzít jed. Já je moc dobře znám. Pokud na něco takového Hrabě pomýšlí, provede to těsně předtím, než zmizí.“

„To však Bigglesovi nepomůže,“ mumlal pod vousy Algy.

„Rýsuje se tu jakási možnost,“ řekl Gaskin vážně. „Biggles ji zná stejně dobře jako já. Banda se neodhodlá spáchat vraždu, pokud se nerozhodne opustit Gortons. Určitě si to Biggles uvědomoval, když se tam dal zavézt. Teď mě však omluvte, mám co dělat.“ S těmito slovy inspektor odešel a zanechal Algyho a Bertieho o samotě.

Oba pak dlouho vzrušeně rozebírali současnou situaci ze všech možných hledisek. K nějakému novému závěru však nedospěli. Čas od času nakoukl inspektor Gaskin s otázkou, jestli se neozval telefon nebo vysílačka.

Něco po půlnoci policista prohlásil, že půjde domů. „Pokud neopustili Gortons, a já vím, že to neudělali, tuto

noc už vycházet nebudou,“ řekl s jistotou. „Všechno jsem stihl připravit. Pokud se začne něco dít, stačí, když mě zavoláte. Budu zde za pár minut. Potřeboval bych se trochu prospat a snad se mi to i podaří. Když vás zde ráno nenajdu, budu to chápat tak, že jste někde v oblasti Gortonsu.“

„Souhlasíme,“ potvrdil Algy.

Gaskin se oblékl a odešel.

Algy a Bertie se usadili a rozhodli se držet noční hlídku. Algy tvrdil, že se mu vůbec nechce spát.

Noc plynula pomalu a po nějaké době oba upadli do spánku. Telefon mlčel a ani vysílačka muže z Gortonsu se neozvala.

V šest ráno bylo zvenčí slyšet stále sílící pouliční provoz. Algy zívl, protáhl se a vstal. Vzbudil Bertieho.

„Měli bychom se dát na cestu,“ prohlásil rozhodně. „Takové nanicovaté čekání mě doslova ubíjí.“

„Co stojí v denním rozkaze?“ pousmál se Bertie.

„Za prvé zaskočit domů, dopřát si snídani, koupel a holení. Za druhé vyrazit směr Gortons,“ rozhodl Algy. „Protože tam nejspíš zůstaneme celý den a možná i v noci, měli bychom si do kapes nacpat pár sendvičů. Gaskinovi zde necháme stručný vzkaz, že jsme už na cestě.“

„Jdeme na to, kamaráde!“ souhlasil Bertie.

Nic se neděje

Bylo už bezmála deset, když Algy a Bertie hnali svůj vůz na plný plyn ulicemi okresního městečka Hertfordu. Bez zastavení pokračovali do Waterfordu. Zaparkovali pod rozložitým stromem nedaleko venkovské kavárny. Připadalo jim nevhodné nechávat vůz na hlavní silnici a možnost, že by jej odstavili na přístupové cestě ke Gortonsu, zavrhli okamžitě... Museli tedy chtít nechtít od kavárny pokračovat pěšky.

I tento jarní den se vydařil, obloha bez mráčku a slunce pálilo ostošest. Vysoko nad hlavou kroužili ptáci a po silnici projel sem tam nákladní automobil a zcela výjimečně i nějaký menší sportovní vůz. Podél silnice hnal sedlák stádo krav na pastvu. Když nepočítali pár už zmíněných lidí, byli naši přátelé v tomto malebném koutku Anglie sami.

Nepoužili jim už známé přístupové cesty k sídlu, ale docela záměrně ji minuli. Nechtěli riskovat setkání s daimlerem nebo s někým, kdo by si mohl vzpomenout, že zde jednoho z nich už viděl dřív. Těžko by se vysvětlovalo, co zde právě dělají. Laxter by si určitě vzpomněl na Algyho. Na místě havárie s ním přece mluvil. Ve stejné době spatřil Algyho i šofér.

Bertieho zase předtím viděla větší část obyvatel Gortonsu, ne-li všichni, když na útěku před vlčáky šplhal na strom... Pokračovali tedy v cestě a pak se malou oklikou pěšinami mezi křovitým porostem dostali ke vzdálenějšímu konci přistávací plochy.

Blížili se tak k hangáru od lesa, z místa, jež bylo od domu vzdáleno nejvíc.

Shodli se na tom, že bude lepší pozorovat hangár, než vlastní dům. Předpokládali, že Biggles i Ginger, pokud se smějí svobodně pohybovat, měli by docela určitě přijít do hangáru, prohlédnout letadlo a možná si je i vyzkoušet. Kdyby však už neměli volnost pohybu, těžko říci, jak by jim šlo pomoci. Hlídací psi nedovolí, aby se k domu někdo přiblížil. To by mohlo být velice riskantní. V tomto okamžiku se rozhodli raději nepodnikat nic, co by mohlo vzbudit podezření Hraběte.

„Můžeme si být jisti,“ řekl Algy, „že když se za celý den u hangáru neukáže Biggles nebo Ginger, nesmějí se volně pohybovat.“

„Nepokusíme se v takovém případě o jejich vysvobození?“

„Zatím přece nevíme, jestli je můj předpoklad správný,“ odporoval Algy. „Promluvíme si o tom později. Prozatím se budeme muset držet původního plánu. Dodržíme jej tak dlouho, jak jen to bude možné. Nesmíme ztratit ze zřetele, že podle Gaskina je zde daleko více lidí, než bychom byli schopni přemoci sami dva.“

Postupovali zvolna a bedlivě se rozhlíželi a naslouchali.

Dostali se až mezi lesní stromy. Kromě lesních zvířat zatím nezahledli živou bytost. Hledali místo, z něhož by měli pod kontrolou hangár a plochu za domem, jež se táhla v délce sedmdesáti až osmdesáti yardů. Připadalo jim, že z takové vzdálenosti budou moci všechno dobře pozorovat a přitom se nevystaví riziku odhalení. Přitom si zejména Bertie dobře uvědomoval, že

jim hrozí větší nebezpečí od psů, než od lidí. Psi by je mohli ucítit i na velkou vzdálenost.

Nakonec se ocitli pod stromem, který byl, jak řekl Bertie, „šitý na míru“. Byl to rozložitý dub, jehož větve se hustě členily a vytvářely na jedné straně dostatečný úkryt a na druhé straně dovolovaly celkem pohodlný výstup až do koruny stromu. Dub byl sice něco blíže hangáru, než původně zamýšleli, ale silné větve v dostatečné výšce jim zaručovaly skvělý výhled a ochranu před psy. Algy správně poznamenal, že psi mají většinou čenichy nízko u země, a proto je málo pravděpodobné, že by je odhalili.

Bertie se vyšplhal nahoru jako první a brzy tichým hlasem volal, že výhled je vynikající, protože o něco víc vpředu byl jeden strom vyvrácený a sousedící z větší části uschlý.

Algy si hned pospíšil za ním a oba přátelé se spolu ve větvích docela pohodlně usadili. Museli se připravit na dlouhé čekání. Sotva však mohli počítat s něčím jiným. Koruny stromů tiše šuměly a oba letci bezeslova pozorovali život lesních tvorů.

Odněkud se ozývala kukačka, z bezprostřední blízkosti bylo slyšet vrkání holubů. Bertie by přísahal, že teď slyšel hrdličku. V nízkém porostu na okraji lesa šustilo listů. Objevil se párek bažantů. Vykoukl zajíc, který zřejmě unikl letošní epidemii myxomatózy. Opatrně se rozhlížel a stříhal ušima. Nebýt zde v situaci, kdy se strachovali o život Bigglese a Gingeru, pravděpodobně by si Algy a Bertie připadali jako malí školáci na romantickém výletě s paní učitelkou.

Hodiny se pomalu vlekly a nic nového se nedělo. Potom se však začali objevovat lidé.

Bylo asi dvanáct hodin, když bylo ve směru od domu vidět přicházet dva muže v montérkových overalech. Byli to zřejmě dva mechanici, které Bertie zahlédl při svojí poslední návštěvě. Za nimi se vynořil muž oblečený jako zahradník. V patách mu běželi oba vlčáci. Mechanici se dali k hangáru a vůbec nespěchali. Zdálo se, že je pravděpodobně nečeká žádná velká práce. Vešli dovnitř a zmizeli z výhledu. Zahradník s nimi předtím prohodil pár slov a pak se vydal i se psy podél celého pozemku. On zůstával na travnaté ploše, zatímco psi pátrali na okraji lesa. Algy se trochu bál, co se stane, když vlčáci zvednou hlavy. Zdálo se však, že si všímají jenom stop na zemi.

Algy se zašklebil na Bertieho: „Tyhle obludy asi dovedou stisknout.“

Bertie mu stejným šepem odpověděl: „Mně to nemusíš povídat. Děkuj nebesům, že teď nestojíš na zemi.“

Algy se díval za zahradníkem. Ten se loudal za svými psy na úplně opačný konec pozemku, než stál dům. Vypadalo to, že při tomto tempu se příliš rychle vracet nebudou. To Algymu vnuklo myšlenku podívat se zblízka na dům. Pošeptal to příteli.

„Hochu, neradil bych ti jít moc blízko,“ odpověděl Bertie. „Jestli to uděláš, uvidíš, že psi zjistí, že tudy někdo prošel.“

„Ovšem zjistí to, až půjdou zpátky. To bude ještě dlouho trvat a já už budu mezitím zase v bezpečí,“ odpověděl Algy a začal sestupovat.

„Jak dlouho chceš zůstat dole?“ volal Bertie potichu.

„Sotva pár minut.“

„Co si myslíš, že uvidíš?“

„Chci se dovědět, co dělá Biggles a taky Ginger.“

Jakmile došlápl na zem, rozběhl se Algy tiše nízkým porostem kapradí podél přistávací plochy, až se dostal k boční stěně domu. Pak vykoul a prohlédl si čelní zeď se vstupními dveřmi. Venku nebyl nikdo, dveře i okna zavřená, jako by byl dům toho času opuštěn. Nahlédl opatrně do všech oken. Nikde nesvědčilo nic o přítomnosti Bigglese a Gingera. S pocitem zklamání se rychle vrátil k jejich pozorovatelně a vyšplhal zpátky k Bertiemu.

„Nikde nic?“ zeptal se Bertie.

„Je to tak, bohužel.“ Algy zrychleně dýchal po ostrém běhu. „Dělali jsme, co jsme mohli. Teď už nám zbývá jediné. Čekat.“

Podivná hlídka v koruně velkého dubu pokračovala.

Viděli, že zahradník už absolvoval svoji obvyklou trasu a pomalu se vracel k domu podél vzdálenější strany přistávací plochy. Mezitím mechanici čímsi šramotili v hangáru a pokřikovali na sebe. Muž se psy zašel za dům. Po chvíli vyšli z hangáru mechanici a dali se stejnou cestou. Zřejmě šli všichni na oběd.

„Utíká nám to pomalu, kamaráde,“ prohodil potichu Bertie.

Algy zašeptal, že by možná mohli propátrat hangár, ale pak sám připustil, že by to bylo riskantní. Musel souhlasit s Bertiem, že by jim to nepřineslo žádnou novou informaci, kterou by zrovna teď potřebovali. Osud jejich přátel se nyní určitě nerozhoduje v hangáru. Oba nakonec sáhli do kapes pro své sendviče a zahnali hlad. Po jídle zase nečinně hleděli na pozemek, na němž se nedělo vůbec nic.

Uplynula hodina. Potom další. Slunce překročilo zenit a bylo vidět, že se stíny stromů začínají prodlužovat.

„Jestli je Biggles skutečně tady a smí si dělat, co se mu zlíbí, teď bychom se měli o něm dovědět,“ prohlásil Algy. „Měl by být v domě.“

„Třeba odešel domů. Možná i Ginger.“

„Nedává mi to smysl. Proč ho sem přivezli, když pro něj nemají práci? Jestli tedy pro něj nějaký úkol mají, teď přijde okamžik, kdy bude muset do hangáru.“

„Zřejmě má ještě dost času.“

„Za normálních okolností už by byl u letadla. Znáš přece Bigglese. Nedokázal by se celý den povalovat v domě. Bojím se trochu. Nelíbí se mi představa, že ho ti darebáci umlčeli. Podobně se mohlo vést i Gingerovi.“

„Myslíš tedy, že bychom měli něco podniknout?“ zeptal se zachmuřený Bertie. „Nakonec budeš mít pravdu. Přece se nezalekneme několika zločinců.“

„To není jenom otázka odvahy,“ navázal Algy. „Biggles možná musel přistoupit na nějakou hru. Určitě dobře ví, jak nám asi teď právě je. My mu tu hru nesmíme překazit. Navíc je v tom angažován i Gaskin. Jestli vyrazíme do útoku, je inspektorův plán, jak usvědčit bandu zlodějů, doslova v troskách.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Bertie. „Pilot by si neměl urvat knipl, že jo?“

„To je to správné rčení,“ zasmál se Algy. „A proto budeme raději ještě čekat.“ Jeho hlas však zněl nerozhodně.

Odpoledne se vleklo dál. Bylo k páté hodině, když se před domem objevil Laxter v doprovodu obou mechaniků. Úsečně jim něco povídal. Všichni tři pak

kráčeli k hangáru a vešli dovnitř. Po chvíli se objevil ocas austeru. Vytlačili celé letadlo a otočili je tak, aby mohlo na improvizované letištní ploše pohodlně nastartovat a vzlétnout. Nevypadalo to však, že by se chystali ke startu. Laxter neměl na sobě leteckou kombinézu a mechanici zajistili kola podvozku dřevěnými špalky.

K údivu obou letců však Laxter nakonec vyšplhal do kabiny. Po chvíli se ozval řev motoru. Laxter zřejmě motor zahříval. Pak začal zkoušet kormidlo, křídélka na nosných plochách i výšková kormidla. Jeden z mechaniků vzadu přidržoval ocas letounu, zatímco Laxter hnal motor do nejvyšších obrátek. Ověřoval si postupně všechny funkce, jako by se skutečně chystal ke startu.

Pak najednou motor ztichl. Laxter ho náhle vypnul a krátce na to vyskočil z kabiny na zem. Bylo slyšet, jak zvolal: „Je to úplně v pořádku.“ Zapálil si cigaretu. Nechal letadlo letadlem a opět v doprovodu mechaniků se vrátil do domu.

„Ted' víme aspoň něco,“ prohlásil Algy, když jim trojice zmizela z výhledu. „Letadlo bude zanedlouho startovat. Nejpozději večer. Důležité je to, že Biggles nepoletí. Jinak by si přece mašinu vyzkoušel sám. To je nanejvýš podezřelé! Biggles v životě neletěl cizím letadlem, aniž by si je předem řádně nevyzkoušel, že je v pořádku. Nikdy by se nespokojil Laxterovým slovem.“

„To je bez debaty,“ mručel rozčileně Bertie. „Naprosto s tebou souhlasím. Jestli s tímhle krámem Biggles někdy poletí, napřed si ho jak se patří prohlédne.“

„Někdo s ním však teď poleť. Zdá se, že Laxter. Nemůže to být nikdo jiný, jinak by zde předtím byl s Laxterem. Celé se mi to vůbec nelíbí.“

„Můžeme komukoliv zabránit v odletu.“

„To bychom snad mohli,“ uvažoval Algy, „ale daleko víc mě trápí otázka, proč sem přivezli Bigglese, když vůbec nepočítají s tím, že poleť.“

„Snad měl jenom promluvit s Hrabětem.“

„O čem? Zase se vynoří stejná úvaha. O čem se měl Hrabě bavit s Bigglesem, když byl rozhodnut, že s jeho austerem poleť někdo jiný?“

„Taky se mi to už přestává líbit,“ dodal Bertie. „Už se mi zdá, že nemůžeme jenom tak sedět a filozofovat.“

„Co navrhuješ, příteli?“

„Možností zrovna moc nemáme. Buď vrazíme dovnitř, abychom se konečně dověděli odpověď na naše otázky a budeme přitom riskovat melu, co vznikne...“

„Nebo?“

„Nebo budeme sedět dál na větvích a čekat, že si nás ty odpovědi tady nahoře najdou.“

„Tedy?“ usmál se Algy.

„Nechám to na tobě. Jsi starší,“ odpověděl ve stejném duchu Bertie. „Předem souhlasím s tvým rozhodnutím.“

Algy zaváhal a pak řekl: „Když už jsme čekali tak dlouho, snad bychom mohli ještě chvíli vydržet. Přál bych si, aby se konečně objevil Gaskin. Přece ví, kam jsme jeli. O něm ani o jeho lidech však není zatím ani vidu ani slechu.“

„Musíme mu věřit. On se vyzná.“

„Nepochybují o tom. Otázkou zůstává, kdy začne jednat a jak začne. Všechno se to vyvinulo poněkud

jinak, než předpokládal původní plán. My všichni jsme tehdy přemýšleli jenom o tom, jak dostat tu bandu lumpů. Já osobně teď mnohem víc přemýšlím o Bigglesovi a o Gingerovi.“

Rozhostilo se ticho. A čas pomalu plynul dál. Slunce klesalo k obzoru. Na travnatou plochu se začaly klást dlouhé stíny. První soumrak začal zmatňovat obrysy vzdálených kopců.

„Poslouchej,“ řekl najednou Algy.

Někde nedaleko domu startovalo auto. Zdálo se, že popojelo a zastavilo. Bylo slyšet bouchání dvířek. Pak se rozjelo a zvuk motoru postupně slábl až utichl v dálce.

„Odjeli, slyšels?“ ozval se znovu Algy. „To musel být daimler. Vyjel z garáže před dům, parta darebáků nastoupila a teď už jsou na cestě do Londýna. Na taneční večírek určitě nejdou.“

„Nechtěl bych být v kůži těch, které se dnes rozhodli okrást. Zřejmě půjde o loupež ve velkém stylu.“

„Co jiného?“

„Gaskin se už o ně postará.“

„Pevně doufám, ale jestli zaváhá, je jasné, že Laxter všechen lup dopraví do Francie.“

„Gaskin mu to určitě nedovolí.“

„Původní myšlenka počítala s tím, že Gaskin je nechá, aby se všichni vrátili na Gortons s úlovkem a teprve potom se jeho muži na ně vrhnou. Tak se mu má podařit chytit při činu i Hraběte... Ale ať už udělá Gaskin cokoli,“ uzavřel Algy vážně, „za žádnou cenu nepřipustím, aby to letadlo dnes v noci odstartovalo.“

„To беру všemi deseti,“ souhlasil Bertie. „Jdu s tebou. Nejsem žádný kanár, abych celý den seděl na bidýlku. Ukážeme těm gaunerům, kdo má tvrdší palice!“

Kdesi nepřítliř daleko zahoukal sýček. Znělo to výsměřně.

Hon je u konce

Kraj se ponořil do tmy noci.

Dozněly poslední nápěvy ptačích písní a nastoupila vláda ticha. Nebeská klenba zazářila prvními hvězdami. Do hodiny se blyštivými body zaplnila celá viditelná obloha. I měsíc postříbřil svým světlem vrcholky stromů.

Trvalo to ještě další hodinu, a stále nebylo slyšet zvuk motoru vracejícího se auta. Algy zašeptal, že auto zřejmě po celou dobu čeká na zloděje, dokud nedokončí své dílo. Pak je zřejmě řidič všechny naloží a poveze je domů, tedy na Gortons.

Algy i Bertie vydechli úlevou, když se před domem objevila nezřetelná postava. Šla ráznými kroky k hangáru nebo k letadlu před ním. V obou rukou nesla po jednom kufří. Zastavila se před letadlem. Světlo měsíce ozářilo tvář přicházejícího muže. Algy a Bertie vydechli podruhé, tentokrát zklamáním. Byl to Laxter. Naložil oba kufry do letadla. Pak seskočil dolů a vracel se stejnou cestou, jíž přišel.

„Co si o tom myslíš?“ vydechl Bertie.

„Potvrdilo to můj předpoklad. S letadlem poletí on.“

„K čemu dvě zavazadla?“

„Někdo poletí s ním. Zatímto vypadá, že nejspíš Hrabě. Rozhodně jsem si jist, že ani jeden z kufřů nepatří Bigglesovi. Z toho pak jednoznačně vyplývá, že auster odletí bez něho.“

„Nechají tedy Bigglese v domě?“

„Nevím. Řekl bych, že ne. Začínají mi povolovat nervy,“ přiznal se Algy. „Pro všechno na světě, kde trčí ten Gaskin?“

Kde jsou všichni jeho muži, kteří měli obklíčit pozemek? Jestli ten jeho špion u vchodu neusnul, tak přece musí vědět, že se banda vydala na lup.“

Bertie neodpověděl.

Před půlnocí, když se měsíc znovu prodral z mraků a ozářil travnatou plochu i s čekajícím letadlem, zaslechli konečně zvuk příjíždějícího automobilu. Zvuk motoru se stále přibližoval a zdálo se, že řidič žene auto maximální možnou rychlostí. Pak zaskřípěly brzdy a bylo slyšet chvatné zabuchování dvířek. Ti lidé museli mít naspěch. Potom se znovu rozhostilo až nepřírozené ticho. Bylo však zlověstné, jako bývá ticho před bouřkou.

„Co myslíš, že teď dělají?“ prohodil tiše Bertie po dlouhých minutách oboustranného mlčení.

„Dívají se na své úlovky a Hrabě je vyplácí za jednotlivé kousky,“ odpověděl Algy. „Aspoň tak si to představuji... Ted' se musíme připravit. Věci se mohou dát do pohybu každou chvíli a pokud dělají to, co předpokládám, musíme čekat, že se brzy začne něco dít.“

V tom ohledu měl pravdu. Skutečně se začalo všelicos dít a dělo se to rychle.

Objevil se Laxter, tentokrát v letecké kombinéze, s malým kufříkem v ruce. Za nim vyšli oba mechanici. Všichni tři šli nejkratší cestou k letadlu. Laxter vyšplhal do kabiny austeru. Mechanici zůstali stát zády k hangáru. Několik minut se zdánlivě nedělo nic.

„Ted' už se musíme dostat blíž,“ zašeptal Algy

Bertiemu. „Kdybychom pořád jenom vyčkávali, Laxter nastartuje a my přijdeme s křížkem po funuse. Bud' opatrný. Musíme se pohybovat tiše.“

Sklouzli po kmeni stromu a konečně ucítili pod nohama pevnou zem. Přikrčení se pohybovali opatrnými přískoky tak, aby se rychle dostali až na kraj lesního porostu. Snažili se způsobit co nejmenší hluk. Pak se zastavili a zůstali stát napjatí jako struny. Věděli, že teď přijde závěrečné dějství dramatu. Nikde se nikdo nehýbal, nikdo nepromluvil. Mlčení, které narůstalo, působilo na jejich nervy jako časovaná bomba.

Ted'! Ozval se zvuk, který Algym oťásl, jako by někdo uchopil jeho srdce ledovou rukou. Vzápětí se hrozivý zvuk opakoval. Nedivme se Algyho zděšení! Zazněly totiž dva výstřely z pušky. Ozvěna obou po sobě následujících ran dlouho doznívala. Hned nato zarachotil motor nastartovaného auta, které se okamžitě rozjelo. Z dálky bylo vidět, jak světla jeho reflektorů sklouzla po rododendronech, které lemovaly přístupovou cestu. Auto se rychle vzdalovalo a zvuk jeho motoru slábl.

Potom se objevil Carlton, přes ruku převlečník a v druhé ruce aktovku. Kráčel jako o závod. Na rohu hlavní budovy se ke Carltonovi přidal Laxter, stále v letecké kombinéze. Otočil se ke svému šéfovi a zeptal se: „Je to vyřízeno?“

Hrabě odvětil: „Ano. Zastřelil jsem oba. Nemohl jsem to vyřešit jinak.“

„S autem je to už taky vybavené,“ konstatoval Laxter.

„Jistě. Však jsem chlapcům řekl, ať si ho nechají a ve zdraví užívají. Vracejí se do Londýna... A co vy? Jste připraven?“

„Připraven,“ kývl Laxter a vystoupil do kabiny letadla. Vykoukl z kokpitu dolů.

„Počkejte ještě chvíli,“ volal na něj Carlton. Vytáhl z kapsy dva balíčky a předal je oběma mechanikům. Vypadaly jako svazky bankovek. Potvrdila to jeho další slova: „Zde máte. Přidal jsem vám něco navíc. Budete spokojení. Zmizte odsud co nejrychleji a zapomeňte, že jste pro mne pracovali.“ Pak se otočil k letounu. V tu chvíli naskočil motor a vrtule se roztočila.

Algy stál jako opářený a v uších mu stále doznívala ozvěna dvou výstřelů. Pak jako by někdo vlil do jeho rukou a nohou nový život. „Jdeme do toho,“ zachraptěl. „Spěchej! Zastavíme je. Jestli teď zmizí, už je nikdy neuvidíme!“

S pistolemi v pravicích vyrazili z porostu na kraji lesa a ocitli se najednou uprostřed největšího zmatku.

Algy zapomněl jako na smrt, že nastartování motoru má být signálem pro Gaskina, po němž bude následovat útok na Gortons. Pokud si na to snad v posledním okamžiku vzpomněl, zůstane pravdou, že to úplně ignoroval. Jediná myšlenka v jeho hlavě ovládala všechny jeho pohyby. Zabránit odletu letadla! V podvědomí zaregistroval hvizd policejní píšťalky. Nevšímal si ho. Nebral na vědomí ani množství postav, které se najednou vyrojily ze všech stran. Všichni se řítili k letadlu.

Jak Laxter tak i Hrabě si museli okamžitě všimnout, co se děje. Chovali se tak, jak se od nich očekávalo. Auster se dal do pohybu, protože Laxter se rozhodl zachránit především sebe samého. Nebral už ani nejmenší ohled na Hraběte, který zůstal osamoceně stát na ploše svého soukromého letiště. Křičel na Laxtera, ať

zastaví. Mohl si však šetřit hlasivky, protože se za nimi řítil jako bůh pomsty Algy. Chtěl si vynahradit nekonečné čekání.

Na scéně se objevil i Bertie. Stupňující se řev leteckého motoru mu napovídal, co se za okamžik stane, pokud se mu nepodaří radikálně zasáhnout. Běžel napříč, až se dostal před letadlo. Musel uskočit stranou, aby nebyl zasažen roztočenou vrtulí. Několikrát pod křídlem vyskočil, až se mu podařilo zachytit vzpěru ve tvaru V a zoufale se s využitím všech sil i své váhy snažil zhoupnout letadlo směrem k lesnímu porostu, jenž by přirozeně zabránil startu s konečnou platností. Byl však úspěšný jenom částečně, protože motor běžel na plný plyn. Cítil, že každým okamžikem se vznesou a jeho nohy se ocitnou nad zemí. Vystřelil tedy do nejbližší pneumatiky podvozku a v pádu ještě stačil vypálit i do druhé. Skácel se na zem, aniž věděl, nakolik byla jeho střelba úspěšná.

Vyškrábal se na všechny čtyři a uviděl, že zasáhl, protože letadlo se řítilo dál, ale každou chvíli prudce měnilo směr. Bylo to následkem toho, že pilot se snažil ve vysoké rychlosti odlepit od země se splasklou pneumatikou na podvozku. Zdálo se, že Laxter se zoufale pokouší uniknout i s jediným neporušeným kolem. Snažil se za každou cenu dostat letadlo na kýlovou plochu. Letadlo však už nemělo dostatečnou rychlost pro podobné manévry a tvrdě dosedlo zpátky, což se mu stalo osudným. Díky prázdné pneumatice se kolo zadřelo. Letoun provedl divoký úhyb stranou, jako by se měl otočit po celé délce, najednou provedl přemet na způsob dětského kotrmelce a pak prudce vzplanul.

Jakmile Hrabě pochopil, že nemá naději na útěk letadlem, dal se do běhu přes otevřené pole, což vypadalo už na první pohled pošetile. Algy vyrazil za ním a křičel, ať zůstane stát. Hrabě se skutečně zastavil, ale odpověděl Algymu dvěma výstřely z revolveru. Jedna z kulek zasvištěla nepříjemně blízko. Snad se tak snažil ztížit své pronásledování, ale naděje na únik byla nulová. Algy byl připraven odpovědět na střelbu střelbou. Jakmile se Hrabě zastavil podruhé, okamžitě instinktivně zamířil. Stáli v tak malé vzdálenosti, že by ho Algy ze své spolehlivé pistole určitě zasáhl. Nebyl však darebák typu Hraběte a střelba na prchajícího člověka se mu přičila. Proto vypálil varovný výstřel vysoko nad hlavu šéfa zločineckého gangu. Chtěl mu dát najevo, že je taky ozbrojen, a že tedy odpor je marný. K Algyho překvapení či spíše zděšení se však po varovném výstřelu Hrabě zapotácel, udělal pár pomalých kroků a klesl bezvládně k zemi.

Když k němu Algy doběhl, byl mrtev nebo přinejmenším v hlubokém bezvědomí. Zřejmě však nebyl zraněn. Moudrý z toho Algy nebyl. Nevěděl, co počít a ohlédl se, jestli není nablízku Bertie. Ve světle hořícího letounu viděl, že k němu někdo běží. Bertie to však nebyl. „Kdo jste?“ zeptal se ostře Algy.

„Patřím ke Gaskinovým lidem,“ odpověděl neznámý. „Zdalo se mi, že potřebujete pomoc.“

Algy bezeslova ukázal na Hraběte, jen stále ležel na místě, kde se zhroutil. „Střílel na mne a já jsem odpověděl střelbou vysoko nad hlavou. Nevím, jak je to možné, ale asi jsem ho zasáhl. Udělejte pro něj, co se dá.“

„Jistě. Postarám se o něj.“

Algy se pak rozběhl k hangáru, kde zahlédl z dálky Bertieho. Ten se vracel od hořících trosek letadla. „Neviděl jsi Gaskina?“ zavolal na něj.

„Ne,“ odpověděl Bertie, „ale musí zde někde být, protože jsou zde všude jeho lidé.“

„Asi je už v domě,“ řekl Algy se staženým hrdlem. „Musíme za ním.“

Rozběhli se tím směrem. Po několika krocích chytil Algy přítele za rameno. „Podívej se!“ vykřikl zděšeně. „Tam hoří!“ Běželi dál a mráz jim běhal po zádech. V uších jim stále zněly oba zlověstné výstřely, které slyšeli ve svém úkrytu.

K hlavní budově gortonského sídla doběhli zezadu. U zadních dveří se srazili se supějícím inspektorem Gaskinem. „Neviděli jste Bigglese?“ křičel na ně jako smyslů zbavený.

„A vy?“ opětovali otázku.

„Zatím ne,“ odpověděl. „Jste si jisti, že neseděl v letadle?“

„To víme určitě,“ tvrdili jednohlasně. „Nebyl venku a ani Ginger za celou dobu nevyšel. Oba musí být v domě.“ Algy se rozběhl k předním dveřím. Bylo zamčeno. Opřel se do nich vší silou, ale dveře odolaly.

„Pozor,“ vykřikl Gaskin a rozběhl se jako supící lokomotiva. Narazil ramenem, ve dveřích zaprašťelo, ale zůstaly zavřené. Na třetí pokus inspektor dveře vyrazil. Na prahu couvl před šířícími se plameny. Z domu se vyvalil dým.

Algy si přiložil na ústa a nos kapesník a vstoupil do haly. Odněkud se ozýval hluk a podivné údery. V kouři a tmě bylo těžké se orientovat. Natápal nějaké dveře.

Zevnitř se vyvalil tmavý dým a bylo slyšet praskot plamenů.

Odněkud zazněl hlas Bertieho: „Tudy! Musíme tudy!“

Algy se tápavě rozběhl za hlasem. Slyšel volat nějaké hlasy, kterým odpovídal Gaskin. Kouř ho však dusil a oslepoval, takže se nedokázal rychle orientovat. Pak narazil na Bertieho, jenž sahal jako slepec po zdi, za níž někdo zoufale bušil. Přidal se k němu a nahmatl dveře. V zámku trčel klíč. Otočil klíčem a otevřel dveře. Na prahu ho téměř srazily dvě postavy.

„To jsi ty, Biggles!“ zachroptěl.

„Já,“ vydechl Biggles.

Někde ve tmě za zády jim ztěžka kašlal a namáhavě supěl Gaskin. Volal, kde všichni vězí. Algy odpověděl a inspektor k nim po hlase došel.

„Musíme tudy,“ křičel.

Algy zakopl a spadl přes něco měkkého. Na podlaze nahmatl zvířecí srst. Byl to německý ovčák a už nejevil známky života. Záblesky plamenů na chvíli ozářily temný kout. O kus dál ležel druhý pes. Oba byli zastřeleni ranou do hlavy. Algy se zvedl a spěchal za ostatními.

S vypětím sil se dostali až ke vstupním dveřím a unikli z hořícího domu. Každý z nich vypadal vyčerpaně. Všichni dýchali zhluboka a přerývaně kašlali. Museli dostat z plic kouř. Několik minut mlčeli. První se ozval Gaskin. Zavrčel: „Máte obvykle z pekla štěstí, Bigglesworthi, ale tentokrát jste zašel moc daleko. Ještě nikdy jste neměl tak na kahanu jako dnes!“

„Mně to povídejte,“ šklebil se Biggles a otíral si tvář už značně špinavým kapesníkem.

„To se ví,“ mumlal Ginger. „Vím, že se dá umřít všelijak, ale nedovedl jsem si představit, že mě budou udit jako tresku.“

„Kámen mi spadl ze srdce,“ ujišťoval je Algy. „Pochopte. Ty dva výstřely mohly přece znamenat jenom jediné.“

„Slyšeli jsme je taky,“ přidal se Biggles. „Ani my jsme si je nevyložili správně. Chvíli jsme se radovali, že konečně dorazil Gaskin.“

„A zatím Hrabě zastřelil psy,“ řekl Algy. „Slyšel jsem, jak řekl Laxterovi: Zastřelil jsem je oba. Samozřejmě mě hned napadlo, že mluví o vás. Když však navždycky opouštěl Gortons, nechtěl brát psy s sebou.“

„To ovšem neomlouvá, že je zastřelil,“ zaskřípal zuby Bertie.

„Bude někdo tak laskav a řekne mi konečně, co se tu nahoře dělo, zatímco my jsme nečinně seděli ve sklepe?“ zeptal se Biggles.

Jeden přes druhého mu líčili svůj pohled na čerstvé události.

„Přinášíte mi samé dobré zprávy,“ ujistil je Biggles na závěr.

„Jak to vlastně bylo s vámi?“ zeptal se Gaskin.

Biggles se smutně usmál: „Velice jednoduché. Hrabě zjistil naši totožnost a poslal Laxtera, aby nás přivezl sem.“

„Viděl jsem vás všechny tři v autě,“ dodal Bertie.

„Byla to směla, že mě prokoukli,“ ozval se Biggles.

„Měli tu sešlost v plné parádě – Chytrolín, Norman a všichni další známí za Stodoly. Kam se všichni poděli?“

„Bylo to přesně tak, jak jste předpokládal,“ vyprávěl Gaskin. „Chytrolín, Norman, Špinavec a další měli

vytipované dva zlodějské kšeftíky. Jednoho klenotníka v Kensingtonu a byt filmové hvězdy v Mayfairu. Daimler na ně čekal a pak se s ním vrátili sem na základnu. Když ji později zase opouštěli, počkali jsme si na ně a nabídli jsme jim svezení v policejním autě. Touto dobou už budou asi v Londýně, ovšem za pevnými mřížemi.“

Algy pohlédl na Bigglese: „Jak to, že vás nezastřelili?“

„Proč střílet? Věděli, že kulky se najdou i v ohořelých tělech. To co uchystal Hrabě, bylo stejně účinné, ale na první pohled to nemuselo vypadat jako vražda.“

„Když už mluvíš o Hraběti... Pořád mi vrtá hlavou, jak se mi ho podařilo zasáhnout,“ řekl Algy. „Přísahal bych, že kulka letěla vysoko nad jeho hlavou.“

„Co se staráte?“ vrtěl hlavou Gaskin. „Ušetřil jste nám spoustu starostí a daňovým poplatníkům peníze. Dostal jenom to, oč si koledoval.“

„Souhlasím s vámi. Stoprocentně,“ dodal Ginger. „Mám prsty sedřené na kost, jak jsem se snažil udělat díru do dveří ze sklepa. Snad by se mi to i podařilo, ale neměl jsem dost času. Ještě, že jsme tam měli dostatek vína. To nás drželo na nohou, když jsme bušili do dveří a do zdi.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Gaskin.

„Jednak jsme se trochu posilnili, ale hlavně jsme jím nechali nasáknout kapesníky a přiložili jsme si je tak na obličej.“

„Netušil jsem, co všechno se dá dělat s vínem,“ usmál se inspektor Gaskin. Pak ukázal prstem na dům, který už doslova stál v plamenech. „S tím nic nenaděláme,“ konstatoval. „Když jsem zjistil, co se děje,

poslal jsem svého muže do Hertfordu pro hasiče. Než se s nimi vrátí, bude už asi po všem. Pojďme se podívat za dům.“

Na letištní ploše potkali policistu v uniformě. Nesl aktovku, která patřila Hraběti.

„Podívejte se dovnitř, pane,“ ukazoval obsah aktovky inspektorovi. „Musí zde být okolo třiceti tisíc liber v bankovkách. Slušná částka do začátku, kdyby se mu to podařilo.“

„Je mrtev?“ zeptal se Algy.

„Je po něm. Zřejmě zemřel následkem šoku. Možná ze strachu. Nechali jsme ho odvézt do nemocnice, ale nenašli na něm ani škrábnutí.“

„A co ti jeho dva mechanici?“

„Máme je taky. Jsou mírní jako beránci.“

„Co všichni teď děláte?“ zeptal se Gaskin.

„Čekáme na rozkazy. Dva mezitím odvedou mechaniky k vozům a dopraví je do vazební věznice. Několik mužů odvezlo tělo Hraběte a dosud se nevrátili. Další obklíčili letadlo a čekají, až dohoří. Tam už nic nezmohou.“

„Podařilo se Laxterovi uniknout?“ zajímal se Algy.

„Ne. Slyšeli jsme jeho sténání, ale nemohli jsme se už přiblížit. Letadlo bylo v plamenech,“ vyprávěl policista bez stopy vzrušení.

„Stalo se mu totéž, co připravil muži, který ho považoval za přítele,“ prohodil tiše Biggles. „Čím dál víc začínám věřit tomu, že ve světě lidí musí být rovnováha mezi vinou a trestem.“

„Kampak se teď vydáte, přátelé?“ zeptal se Bigglese Gaskin.

„Potřebujete nás tu k něčemu?“

„Ne. Zdá se, že zde bude za chvíli uklizeno, jak se říká.“

„V tom případě vyrazíme zase jednou domů,“ rozhodl se Biggles. Nevesele se zašklebil a dodal: „Mám pocit jako bych naléhavě potřeboval generální opravu.“

„Rád věřím,“ zavrčel Gaskin. Jeho hlas však zněl velice spokojeně. „Zítra se sejdem v Yardu a dáme hlavy dohromady. Musíme vypracovat zprávu a uzavřít policejní spis. Trošku práce s tím ještě mít budeme. Darebáci, které jsme vytáhli z daimleru, měli u sebe větší obnosy v bankovkách. Určitě jim je dal Hrabě. Podíval jsem se zběžně na čísla sérií a připadala mi povědomá. Zmizely totiž při jedné bankovní loupeži. Ve volných chvílích zřejmě Hrabě organizoval i takové akce... Tak buďte zdraví.“

Gaskin pokračoval v cestě. Biggles a jeho přátelé sestoupili po úzké přístupové cestě až na silnici, kde už na ně čekal policejní vůz. Svezl je do Waterfordu, kde stál zaparkovaný Algyho automobil. Sedal na něj prach, ale byl pořád na svém místě.

Do bytu v Mount Street se vrátili špinaví, neholení a neobvykle unavení. Přesto dlouho rozebírali události posledních čtyřiceti osmi hodin. Museli se přiznat, že jsou s výsledkem své přesčasové práce spokojeni.

Biggles se v dalších dnech podílel na sepisování Gaskinovy závěrečné zprávy. Nedověděl se však už nic zásadně nového. Pitva těla Hraběte potvrdila, že zločinec skutečně nezemřel po zasažení kulkou, ale ve skutečnosti na srdeční slabost, jež byla důsledkem šoku nebo nadměrné námahy při pokusu o útěk. Nakonec tedy sešel ze světa přesně stejným způsobem, který naposled

předstíral, když pak policii nadlouho úspěšně zmizel. Bankovky v aktovce i v kapsách gangsterů skutečně pocházely z nedávné bankovní loupeže, jak předpokládal Gaskin.

Poněkud humorné rysy měla poslední loupež uskutečněná ve čtvrti Mayfair. Banda se vloupala do bytu filmové hvězdy. Herečka se vyděsila, když jí policisté vrátili šperky, které vůbec nepohřešovala. Byla celý večer mimo domov, takže vůbec netušila, že měla nezvané hosty. Historka se okamžitě ocitla v novinách, jak už to tak u filmových hereček bývá. Gaskin byl velmi spokojen, že konečně je v novinách Scotland Yard veleben a není už terčem šíravé kritiky ze strany pojišťovacích společností.

„Za to děkujeme vám,“ řekl vřele Bigglesovi.

„Vůbec ne,“ bránil se chvále Biggles. „Vy jste měl skvělý čich a nápad. To bylo rozhodující. My jsme prostě udělali jen tu běžnou práci.“

„Neměl byste ještě o nějakou běžnou práci zájem?“ ušklíbl se kamarádsky Gaskin.

„Raději už ne,“ přijal hru Biggles. „Jsou to sice celkem maličkosti, ale trvají děsně dlouho. A já bych měl taky občas spát. A upřímně řečeno – znám o něco lepší restaurace než je Stodola.“

„Jsem téhož názoru,“ přikývl inspektor vážně. „Stodola sice ztratila pár svých štamgastů, ale myslím, že podniku to docela prospělo.“

Obsah

Předmluva
Návštěva inspektora Gaskina
Návnada
Všechno se zamotává
Okradený zloděj
Den na venkově
Nebezpečné setkání
Nehoda nebo vražda?
Bertie leze na strom
Algy říká své mínění
Laxter předkládá návrh
Novinky pro inspektora Gaskina
Past
Přátelé nezahálí
Nic se neděje
Hon je u konce

William Earle Johns

BIGGLES NA DOMÁCÍ FRONTĚ

Z anglického originálu *Biggles on the home front*

přeložil Pavel Jansa

Autor obálky Josef Pinkava

s využitím motivu Zd. Buriana

Ilustroval Stead

Vydalo nakladatelství Riopress Praha

v roce 1997 jako svoji 124. publikaci

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Vytiskla ČTK-Repro Brandýs nad Labem

ISBN 80-85611-86-4